

สุดยอดหนังสือดี...ที่คนไทยทุกคน...ต้องอ่าน...

ความเมโลว...

ที่..ไล่ ล่า าคูณ..

#1

ตอน...

กษัตริย์ยอดกตัญญู

พบเชื่อว่า...

หนังสือเล่มนี้...ดีที่สุดในโลก...

ถ้าไม่ได้อ่าน...จะพลาดโอกาสที่ดี...ของชีวิต...

พ.อ.(พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน

สมคิด ลวางกูร

หยุด

พ.อ.(พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน

- เหนือฟ้า...ยังมีฟ้า...
- พม่าปล้นเมือง...
- เบื่อหลัง...ญี่ปุ่นดูชาติ...
- ขอคน...ได้ฆ่าตัว...
- สิ่งที่มีค่าที่สุดในชีวิต...
- ฝึกเพื่อเป็นยอดคน...
- บัณฑิต...นายพล...
- เกียรติยศในโลก...
- เครื่องมือวัดความดี...
- รู้ว่าพระเอก...
- หักดา...ครองชีพ...
- แดงผ้า...สอนลูก...
- กฎแห่งกรรม...
- ราชนิเวศน์ไม้...
- ลูกสาว...เล่าให้ฟัง...
- การทำความเคารพที่ยิ่งใหญ่...
- เงินเดือน...มีฤทธิ์...
- ความหวังของแม่...
- กษัตริย์ออกผจญ...

๗๖

หยุด...ความเลว...
ที่...ไล่ล่าคุณ...

ฮา... สุดซึ้ง...11

วางมีดหมอ มาหัวร่อหน้าไม้ค้...เล่ม 2...

เรื่อง : พ.อ.นพ.พงศ์ศักดิ์ ตั้งคณา

ISBN : 974 - 7823 - 93 -4

บรรณาธิการ : ฉันทน์ ลาวงกูรพิสัย พิชูนอักษร : อ.ทัศนีย์ สงวนสัตย์

ศิลปกรรม : ธเนศ แก้วมีสี , สุวิทย์ ชาญวิธรรม การ์ตูน : เอนก คำด้วง

อำนวยการผลิต : จิตกนิษฐ์ ตั้งนรินทร์จติ

ได้รับสิทธิ์ให้จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย : บริษัท โปร-วิชั่น เอนเตอร์เทนเมนต์ จำกัด

520 หมู่ 12 ถ.รามคำแหง 164 แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทร.0-2917-6101 , 0-2917-6404 , แฟกซ์ : 0-2917-6102

จัดจำหน่าย : จิตกนิษฐ์ ตั้งนรินทร์จติ โทร. 081-318-2111

: ฉันทน์ ลาวงกูรพิสัย โทร. 081- 638-8004

หนังสือเล่มนี้ผลิตจากกระดาษรีไซเคิล
น้ำหมึกเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
By : PAPERLEAF CO., LTD.
โทร : 0-2682-6852-4

ราคา 199 บาท

คำเตือน...!!

ผมเชื่อว่า...หนังสือเล่มนี้...ดีที่สุดในโลก...

คุณจะอ่านหรือไม่...มันเรื่องของคุณ...

ผมเตือนคุณแล้ว...

สมคิด ลวางกูร

โทร. 0-1638-8004

สารบัญ

เอาของดี...มาฝาก...	9	นี่คือยอดคน...	68
กรุณาเตรียมพร้อม	14	ยาวิเศษ...	70
เหนือฟ้า...ยังมีฟ้า...		จิตผ่องใส...กายสดสวย...	71
THE KING OF KINGS	17	สมุห์บุญซี...จอมข่าส์...	72
กษัตริย์...ผู้ทรงธรรม...	19	บุญซีแค้น...นายพล...	74
ของจริง...	21	แมลงวัน...กับ...แมลงผึ้ง...	75
กว้าง...กว่าพิภพ...	23	กระแสน้ำ...	76
ลึก...กว่ามหาสมุทร...	25	ฝ่า...หัวใจแม่...	79
เย็นกว่า...พระคงคา...	29	เหม็น...ที่สุดในโลก...	81
เหนือฟ้า...ยังมีฟ้า...		เต็มความหอม...	82
THE KING OF KINGS...	31	ปราโมทย์...ไม่กลัว...	83
2 BIG...	33	เครื่องมือวัดความดี...	84
พม่า...ปล้นเมือง...	36	รักแม่...วาเดียว...	85
ทำไมต้องมี...ศาสนา...?	37	วันตายของแม่...	88
ญี่ปุ่น...กู้ชาติ...	39	ผู้ช่วยพระเอก...	89
เบื้องหลัง...การกู้ชาติ...	41	ผู้ชาย...ก็มีหัวใจ...	90
อดีต...ที่หวานชื่น	43	ฝ่าหัวใจแม่...	91
ดินเกิดชาวไทย...	45	พระพรหม...	93
ฝึกคน...ให้เป็นยอดคน...	49	นักโทษ...ประหาร...	98
ความคิด...ของไอส์ไตน์	51	2 ชีวิต...	100
สิ่งมีค่าที่สุด...ในชีวิต...	53	แม่ค้ากล้วยแขก...	101
ดี...ชั่ว...สุข...ทุกข์...	53	ว้าว...เจ้าปัญหา...	102
สำเร็จ...ล้มเหลว...เริ่มตรงนี้...	64	หมอนวด...	105
ยอดเขา...กับฝ่าเท้า...	58	พระอรหันต์	109
หมอ...ปฏิบัติธรรม...	60	ครูคนแรก...ของลูก...	110
พบตัวเอง...	61	ยืมเงินเพื่อน...	112
เอามะม่วง...มาสอนคน...	63	เอาเตี้ย...มาเลี้ยง...	113
เปลี่ยนเปรี้ยว...เป็นหวาน...	65	สัตว์เดรัจฉาน	115
ยอดคน...กับยอดไม้...	67	เก่งกว่าแม่...	116

สารบัญ

บัดทิตของพระพุทธรเจ้า...	119	ตัดเงินเดือน...	178
เถาแก่...ร้องให้...	120	คุณย่าให้...	181
คำสารภาพ...ของครู...	121	เงินเดือนมีฤทธิ์...	182
นักกีฬาคนสำคัญ...	122	บันได...ไปสวรรค์...	183
เครื่องมือวัดความดี...	124	คุณยายตากผ้า...	184
คนรับใช้...	126	ร้อย...ทั้งร้อย...	185
กล้องจุลทรรศน์...ส่องไม่เห็น...	127	ได้ผิว...ดอกเตอร์...	186
กฎ...แห่งกรรม...	131	พระในบ้าน...	187
กรรม...ตามทัน...	132	วันตายแม่...	192
คนอกตัญญู...พินาศ...	134	เลี้ยงใจแม่...	195
ลูกไม้...หล่นไม่ไกลต้น...	135	อยากดู...น้ำใจแม่...	197
อะไร...หอมที่สุดในโลก...?	139	บ้านนอก...เข้ากรุง...	198
นักเรียนนายร้อย...	142	ไหว้...กระตูกลูก...	199
หอม...ทวนลม...	144	อยู่ที่ไหน...จึงมีค่าที่สุด	201
สิ้นแม่...เหมือนแพแตก...	145	ความหวัง...ของแม่...	207
ตาลยอดด้วน...	149	นาที่สำคัญ...	211
หัตถา...ครองพิภพ...	153	ภาวนา...	212
แม่หม้าย...สอนลูก...	154	สมบัติ...มรณะ...	213
คำสอน...แม่ชี...	158	ยอดเยี่ยม...ที่สุดในโลก...	214
แต่งตั้ง...แม่ทัพ...	160	กษัตริย์ยอดกตัญญู...	217
ทำชิงแชมป์...	165	เหนือกว่า...กษัตริย์...	219
ลูกสาว...เล่าให้ฟัง...	167	คำแม่สอน...	222
จดหมาย...ถึงแม่...	170	งานยุ่ง...	225
ภารกิจ...ก่อนนอน...	171	คนป่วย...เจอ...คนป่วย...	226
นิ้วมือนี่เท่ากัน...	172	หอมหัวใจแม่...	227
ไม่แน่จริง...	173	ประวัติผู้เล่า...	233
ไม่ได้ประเคน...	175	ประวัติผู้เขียน...	241
แม่...ตาบอด...	176	โฆษณา	253

เอาของดี...มาฝาก...

เอาของดี...มาฝาก...

เมื่อ 3 - 4 ปีก่อน...ผมผลิตรายการโทรทัศน์...
วันหนึ่ง...นิมนต์หลวงพ่อบัณฑิต...มาออกทีวี...
หาพิธีกรที่พูดภาษาพระคล่อง ๆ...ไม่ได้...
จึงได้เชิญ...คุณฐิตินารถ ณ พัทลุง...
เจ้าของ Working Daimond...มาเป็นพิธีกร...
คนอะไร...นอกจากเรียนสูง...จบจากต่างประเทศ...
ทำงานเก่ง...และร่ำรวยแล้ว...
เธอยังน่ารัก...และสวยบาดใจผมเหลือเกิน...

และเห็นอื่นใด...
เธอพูดธรรมะได้ไพเราะ...น่าฟังมาก...

ผมเป็นเด็กวัดมา 15 ปี...
ภูมิธรรมในตัว...มีไม่น้อย...คุยธรรมะได้...แบบไม่อายใคร...
ก็พยายามคุยธรรมะกับเธอ...
เพราะเธอไม่ยอมคุยกับผม...เรื่องอื่น...

คุยกับเธอได้ 2 - 3 ประโยค...
เธอบอกว่า...
เธอจะไม่คุยธรรมะกับผมอีกแล้ว...
จนกว่า...ผมจะเข้าปฏิบัติ วิปัสสนา กรรมฐาน...
กับคุณแม่สิริ กรินชัย...เป็นเวลา 8 วัน 7 คืน...

จะเป็นคนที่มีคุณภาพ...และมีความสุข...กว่าเดิม...
ถ้ามีคนได้ฟังกันทั้งประเทศ...
สังคม...จะดีกว่าเดิม...มาก...

ผมคิดถึงคนที่ผมรัก...ทุกคน...
อยากให้ทุกคนมีโอกาสได้ฟัง...
เรื่องที่ดี...มีคุณค่าที่สุดต่อชีวิต...เรื่องนี้...
รวมทั้งแฟนหนังสือของผมด้วย...
หลังเสร็จจาก...ปฏิบัติธรรม...
ผมสอบถาม...ได้ความว่า...
ชายแก่...ที่ผมพูดถึง...คือ...
อาจารย์ทองคำ ศรีโยธิน...

ผมรีบไปกราบท่าน...
แจ้งวัตถุประสงค์ของการมา...
และขออนุญาต...นำเรื่องที่พิเศษที่สุดต่อชีวิตมนุษย์...ไปถ่ายทอดต่อ...
ท่านยกมือพนม...สาธุ...
แปลว่า...อนุญาต...
อาจารย์...เอาเทปให้ 3 ชุด...หนังสืออีก 3 - 4 เล่ม...
ผมกราบด้วยความขอบคุณ...

3 ปี...ผ่านไป...

ผมพาน้องชายและญาติ ๆ ไปปฏิบัติธรรม...ที่ยุวพุทธฯ...
ก็เดินไปกราบท่าน...ท่านชวนกินข้าวด้วย...
ในขณะที่...ที่เคี้ยวหน่อ...เคี้ยวหน่อ...กลืนหน่อ...กลืนหน่อ...

ผมก็เรียนท่านว่า...

อาจารย์ครับ...ผมยังไม่ได้เขียนหนังสือของอาจารย์เลย...

มีคนอื่นมาขอเรื่อง...ให้ผมเขียนให้ก่อน...

เลยลัดคิวอาจารย์ไปหลายเล่มแล้ว...

อาจารย์หันมายิ้ม...ด้วยความเมตตา...

แล้วพูดว่า...

“ความดี...มันทำยากลูก...”

ต้องใช้ความพยายามสูง...

ขอให้ลูก...พยายามต่อไป...

ผมมีความรู้สึกที่ว่า...

“หน้าผม...มันเกะกะ...”

ไม่รู้ว่าจะเอาไปไว้ตรงไหนดี...

ฟังแล้ว...อายจัง...

วันนี้...จึงตัดสินใจว่า...

เป็นไง...เป็นกัน...จะเป็นจะตาย...จะต้องเขียนให้เสร็จ...

ไม่เสร็จ...ไม่เลิกรา...

เพื่อว่า...

ทุกคน...จะได้มีสิทธิ์รับฟัง...รับรู้...รับทราบ...ว่า...

เรื่องที่ผมบอกไว้...

“มีค่าที่สุดในชีวิต...คือเรื่องอะไร...”

ลองตามไปดูซิครับ...

ทำไมผู้คนจำนวนมากมาย...จำนวนหลายร้อย...จำนวนพันคน...
ตั้งแต่...นักเรียน...นิสิต...นักศึกษา...หมอ...พยาบาล...ข้าราชการ...
จนกระทั่งถึง...

นายพลของกองทัพไทย...

ถึงต้อง...ร้องไห้ร้องไห้กันระงม...

พูดให้คนระดับนายพลของกองทัพ...ร้องไห้ได้...

ต้องไม่ธรรมดาแน่...

น่าสนใจไหมครับ...?

กรุณาเตรียมพร้อม

การพูดครั้งนี้...เป็นการพูดให้ผู้ปฏิบัติธรรมฟัง...

ให้นึกถึงบรรยากาศในห้องปฏิบัติธรรม...

หลายเรื่อง...มีท่าทางและกริยาอาการประกอบ...

อาจอธิบายเป็นภาษาหนังสือให้เข้าใจอารมณ์ได้ยาก...

เรื่องทั้งหมด...นำมาจากเทปและหนังสือหลายเล่ม...

เอามาต่อกันเป็นตอน ๆ...

การต่อเรื่อง...บางครั้งอาจไม่สมบูรณ์...อารมณ์ไม่ต่อเนื่อง...

ไม่ประทับใจเหมือนได้ฟังอาจารย์พูดสด ๆ...ก็ต้องขออภัย...

เดิมตั้งใจจะออกให้ทันวันเฉลิมพระชนมพรรษา...

เขียนจบแล้ว...กำลังจะส่งพิมพ์...

ไปพบ วีดีโอ...อีกม้วนหนึ่ง...ตอนไปปฏิบัติธรรมที่...

บ้านไรว...ของคุณวรากร ไรว...เจ้าของ...S & P...ที่ชลบุรี...
เขาให้มา...

เอามาเปิดดู...มีหลายเรื่อง...ที่ไม่มีอยู่ในต้นฉบับเดิม...
และเป็นเรื่องที่ดีและมีคุณค่ามาก...
อยากให้ผู้อ่าน...ได้สิ่งที่ดีที่สุด...
จึงรวบรวมข้อมูลเพิ่มอีก...ทั้งหนังสือ...เทป...และวีดีโอ...
แล้ว...เริ่มต้นเขียนใหม่...แต่ก็ยังไม่ครบอยู่ดี...
เอาเป็นว่า...อ่านแค่นี้ก่อนก็แล้วกัน...
ถ้ารอให้ครบ...ไม่รู้ปีไหนจะได้อ่าน...
ข้อมูลที่เหลือของอาจารย์ทองคำ...
ผมจะเขียนให้อ่านอีก 2 เล่มเป็นอย่างน้อย...
คือ...กฎแห่งกรรม...และครูผู้ยิ่งใหญ่...ในคราวต่อไป...
เมื่อเข้าใจตรงกันแล้ว...เชิญหาความสำราญ ณ บัดนี้...

เหนือฟ้า...ยังมีฟ้า...

THE KING OF KINGS

เหนือฟ้า...ยังมีฟ้า...

กษัตริย์...ผู้ทรงธรรม...

ขอความสุข...ความเจริญ...จงมีแด่ลูก ๆ ทุกคน...
ที่มาปฏิบัติธรรม...ในวันนี้...

เอ้า...ช่วยกันตอบเสียงดัง ๆ ซิว่า...
รูปที่อยู่บนจอนี้...คือ...รูปใคร...?
รูปในหลวง...

ใช่...รูปในหลวง...
รัชกาลที่ 9...ของเรา...

ทุกคนจำได้...ว่านี่...รูปในหลวง...
ช่วยกันอ่านข้อความที่อยู่ใต้ภาพซิ...อ่านว่ายังไง...
อ้นกษัตริย์...ผู้ทรงธรรม...นั้น...

สูง.....กว่า.....ฟ้า...
กว้าง.....กว่า.....พิภพ...
ลึก.....กว่า.....มหาสมุทร...
เย็น.....กว่า.....พระคงคา...

อ้นกษัตริย์...ผู้ทรงธรรม...นั้น...

สูง.....กว่า.....ฟ้า...
กว้าง.....กว่า.....พิภพ...
ลึก.....กว่า.....มหาสมุทร...
เย็น.....กว่า.....พระคงคา...

ตอนนี้...เราต้องมาตั้งคำถาม...แล้วช่วยกันหาคำตอบ...ว่า...

จริงหรือ...?

พระมหากษัตริย์...ผู้ทรงธรรมนั้น...

สูงกว่าฟ้า...กว้างกว่าพิภพ...ลึกกว่ามหาสมุทร...เย็นกว่าพระคงคา...

จริงหรือ...?

พระมหากษัตริย์...ผู้ทรงธรรมนั้น...

สูง...ยิ่งกว่าฟ้า...

เคยได้ยินสำนวนที่ว่า...“เหนือฟ้า...ยังมีฟ้า...” ไหม...?

นี่แหละ...คือคำตอบ...

แล้วจริงหรือ...? จริงไหม...? สงสัยไหม...?

มาดูกันต่อ...

พระมหากษัตริย์...ผู้ทรงธรรม...ให้ชัดเจนได้...ตรงคำว่า...

“ทรงธรรม...”

ถ้าพระมหากษัตริย์...ไม่ทรงธรรม...

ก็ไม่สูงกว่าฟ้า...ไม่กว้างกว่าพิภพ...

ไม่ลึกกว่ามหาสมุทร...ไม่เย็นกว่าน้ำ...

ไม่ใช่ว่า...ใครเอากัน...ไปแตะราชบัลลังก์...แล้วบอกว่า...

“นี่สูงกว่าฟ้า...” ไม่ใช่...

ต้อง...ทรงธรรม...

เราจึงจะสยบ...เราจึงจะเคารพ...เราจึงจะรัก...

ของจริง...

แล้วพระมหากษัตริย์...คือในหลวงองค์นี้...

ทรงธรรม...ยังไ...? ตอบได้ไหม...? เคยตรัสไว้ที่ไหน...?

ลองช่วยกันตอบซิ...

มีที่มาไหม...? มีหลักฐานที่ไหนบ้าง...?

ท่านปฏิบัติธรรมที่ไหน...? ทรงธรรม...ที่ไหนครับ...?

“วันเสวยราชย์...”

เป็นปฐมบรมราชโองการ...ตรัสเป็นคำแรก...

วันหนึ่งแก้อื้อ...พระราชบัลลังก์...ว่า...

“เรา...จะปกครองแผ่นดิน..โดยธรรม...

เพื่อประโยชน์สุข...แห่งมหาชน...ชาวสยาม...”

ขอบใจมาก...จำกันได้แม่นทุกคน...พูดเสียงดัง...ชัดเจน...

อันนี้คือข้อยืนยันว่า...เป็นกษัตริย์...ผู้ทรงธรรม...

ท่านตั้งใจเด็ดเดี่ยว...ว่า...

“ต้องเอาคุณธรรมมาปกครองแผ่นดินนี้...”

อะไรที่ไม่เป็นธรรม...ไม่เอา...

เห็นแก่ตัว...กอบโกย...ไม่เอา...

นอกเหนือจากคุณธรรม...ท่านยังขยายต่ออีกว่า...

“เพื่อประโยชน์สุข แห่งมหาชน...ชาวสยาม...”

คนไทยทั้งประเทศ...คือ ลูกของเรา...
เราต้องโอบอุ้ม...ให้เกิดความสุข...
ท่านไม่ได้ใช้ระบอบปกครองประเทศ...เพื่อความสุขของท่านเอง...
แต่...เพื่อประโยชน์สุขของ...คนไทยทั้งประเทศ...
ลองคิดดูซิว่า...ท่านทรงเสียสละขนาดไหน...?

ตอนตั้งคำสัตย์ปฏิญาณเนี่ย...ตั้งได้ทุกคน...ปฏิญาณได้ทุกคน...
แต่ข้อสำคัญคือ...ทำได้ตามที่พูด...ที่ปฏิญาณไหม...?
ไม่ใช่ใครให้พูด...ก็พูด...ใครให้ปฏิญาณ...ก็ปฏิญาณ...
ปฏิญาณแล้ว...ทำได้ไหม...?

พูดจริง...ทำจริง...คือในหลวงของเรา...

ท่านตรัสว่า...เราจะปกครองแผ่นดินโดยธรรม...
เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม...
วันครองราช...ตั้งแต่อายุยังไม่ครบ 20 ปี...
ตอนนี้...อายุ 70 กว่าแล้ว...
ทรงธรรมมาแล้ว 50 กว่าปี...
ตลอดเวลา 50 กว่าปี...
ท่านนำความดี...ความสุข...ประโยชน์สุข...และธรรมะ...
ไปแจกมหาชนชาวสยาม...ทั่วราชอาณาจักร...
อย่างไม่มีรู้จักเหน็ดเหนื่อย...

กว้าง...กว่าพิภพ...

ปีหนึ่ง...ในหลวงอยู่สวนจิตร...กี่เดือนครับ...?

แล้วออกไปช่วยเหลือราษฎรของพระองค์...ไปนอนในจังหวัดต่าง ๆ...
กี่เดือน...

ท่านเสด็จทั้งภาคเหนือ...กลาง...อีสาน...ได้...ไปมาแล้วทุกที่...

มีเวลาอยู่สวนจิตร...ปีละไม่กี่เดือน...

อาจารย์เคยไปแม่ฮ่องสอน...

ตอนนั้นอายุ 60...ถอยหลังไป 20 กว่าปี...

อาจารย์กำลังนั่งรถไต่เขาอยู่ที่แม่ฮ่องสอน...

จากอำเภอเมือง...ไปอำเภอปาย...ห่างกันประมาณ 100 กิโลเมตร...

เป็นถนนดิน...ขึ้นเขา...ทางฉวัดเฉวียน...คดไปเคี้ยวมา...

ถึงตรงทางโค้ง...รถที่วิ่งสวนทาง...เบียดกินทางเข้ามา...

คนขับรถของอาจารย์...หักหลบ...รถเกือบจะตกเขา...

อาจารย์เสียว...ตกใจมาก...นั่งคิดว่า...

เรา...จะเอาชีวิตมาทิ้ง...ตอนอายุ 60...หรือนี่...?

หนังสือพิมพ์เคยลงข่าวว่า...โค้งนี้...ตายมาหลายคนแล้ว...

รู้ลึกหนาว ๆ... “กลัวตาย...”

นั่งสวดมนต์ไปตลอดทาง...

รถผ่านเข้าไปในหุบเขา...พบป้ายขนาดใหญ่...เขียนว่า...

“โครงการพระราชดำริ...”ของในหลวง...

อ้าว...นี่...พ่อของเรา...มาถึงที่นี่ก่อนเรานี้...

ป้าย...ปักอยู่ที่นี้...แล้วเขียนว่า... “โครงการพระราชดำริ...”

ป้ายนี้...ไม่ใช่เอามาปักเฉย ๆ...การจะปักป้ายนี้ได้...
ในหลวง...ต้องเสด็จมาแล้ว...

ขับรถ...มาถึงที่นี่...แล้วเดินลงไปทางแผนที่...
เล็งแล้ว...เล็งอีก...แล้วชี้มือบอกว่า...
ตรงนี้...จะทำโครงการเลี้ยงสัตว์...
ตรงนั้น...ทำอ่างเก็บน้ำ...
ตรงโน้น...ปลูกพืช...
บนเนินนั้น...ทำที่พักอาศัย...สร้างโรงเรียน...

นอกจากในหลวงแล้ว...อาจมีพระราชินี...มีสมเด็จพระเทพฯ...
ทรงไต่เนิน...ลงไปในลำห้วย...
ไปช่วยกันดู...ไปถ่ายรูป...ทำแผนที่...

อาจารย์นั่งรถไปอำเภอป่า...ร่อยกว่ากิโ...
อาจารย์เมื่อย...อาจารย์เหนื่อย...
อาจารย์นั่งหลับได้...

แต่ในหลวง...
ทรงทางแผนที่ไปตลอดทาง...ถ่ายรูปตลอด...
ตรงนี้.....น่าจะใช้ประโยชน์อย่างนี้...
ตรงนั้น..... ควรใช้ประโยชน์อย่างนั้น...
ตรงโน้น..... ต้องใช้ประโยชน์อย่างโน้น...

ไม่เคยได้พักผ่อน...เหมือนพวกเรา...

โครงการของพระองค์...

จึงแพร่สะพัดไปทั่วกว่า 70 จังหวัด'ของประเทศไทย...

อ่างเก็บน้ำที่ในหลวงทรงพระราชดำริ...

โผล่ขึ้นทุกมุมของประเทศไทย...ไม่รู้ว่ทำอะไร...ต่อทำอะไร...

ท่านเสด็จไปช่วยเหลือราษฎรของพระองค์ท่าน...

ทั่วประเทศ...เหนือสุดถึงเชียงราย...ใต้สุดถึงยะลา...

อีสาน...ตะวันออก...ตะวันตก...ไปมาหมดทุกจังหวัด...

นี่คือ...ข้อพิสูจน์...คำที่ว่า...

“เราจะปกครองแผ่นดินโดยธรรม...

เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชน...ชาวสยาม...”

และนี่...คือข้อพิสูจน์...ที่ว่า...พระมหากษัตริย์ผู้ทรงธรรมนั้น...

“กว้าง...กว่าพิภพ...”

คือเสด็จไปทั่วแผ่นดินสยามแล้ว...

เสด็จไปแจกความสุข...ให้แก่ประชาชนของพระองค์...

ลึก...กว่ามหาสมุทร...

คราวนี้มาดูที่ว่า...พระมหากษัตริย์ผู้ทรงธรรมนั้น...

ลึก...กว่ามหาสมุทร...

ดูซิ...ว่าลึกยังไง...?

วันเฉลิมพระชนมพรรษา...ปีหนึ่ง...

ท่ามกลางคณะรัฐมนตรี...และผู้เข้าเฝ้า...ท่านบอกว่า...

กรุงเทพฯ...กำลังจะอดน้ำ...แล้วมีการประกาศให้รีบประหยัดน้ำ.
ท่านถามว่า...ประหยัดน้ำแล้ว...มันจะพ้นจากการไม่มีน้ำใช้ไหม...?
ประหยัด...ไม่ใช้การแก้ปัญหา...
ท่านบอกว่า...มันถึงเวลาที่จะต้องสร้างเขื่อนแล้วนะ...
สร้างเขื่อนที่...นครนายก...ได้น้ำเท่านี้...
สร้างเขื่อนที่...ลำน้ำแฉก...ได้น้ำเท่านี้...
สองเขื่อนนี้...มีน้ำพอ...เลี้ยงคนสิบล้านได้...ไม่มีขาด...

ช่วงหนึ่ง...กรุงเทพฯ มีปัญหาวิกฤติ...น้ำท่วม...
รัฐบาลหลายรัฐบาล...ผู้ว่ากทม...หลายผู้ว่า...แก้ปัญหาไม่ตก...

ในหลวง...บอกว่า...
ให้ทำโครงการแก้มลิง...
ออก TV...ชี้แจงรายละเอียด...มอบหมายให้ทุกฝ่ายดำเนินการ...
ปรากฏว่า...ต่อมา...
กรุงเทพฯ...น้ำไม่ท่วม...
เกิดวิกฤติจราจรที่ฝั่งธน...
ตรงสะพานพระปิ่นเกล้าฯ...แก้ปัญหาไม่ตก...
ในหลวง...บอกว่า...ให้ขยายสะพานพระปิ่นเกล้าฯ...
สร้างทางด่วนลอยฟ้ารองรับ...ไปจนถึงพุทธมณฑล...
แล้วสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาเพิ่ม...
ตรงเบงกัซชาติ...คือสะพานพระราม 8...
ตอนนี้...วิกฤติจราจร...หาย...
พอมีปัญหาเศรษฐกิจ...ธุรกิจล้มกันระเนระนาด...
ในหลวงคิดโครงการ...

เศรษฐกิจพอเพียง...

ไม่ต้องรวย...แต่อยู่แบบไม่ทุกข์...ไม่ต้องฆ่าตัวตาย...

บอกไว้ละเอียดยิบว่า...

ในที่ดิน 15 ไร่...ขุดบ่อกักน้ำและเลี้ยงปลา 3 ไร่...

บนบ่อ...เลี้ยงไก่ไข่...คั้นบ่อปลูกพืช...ล้มลุกและยืนต้น...

ทำไร่นาสวนผสม 10 ไร่...

รวมถึงคอกสัตว์...กองปุ๋ย...ลานตากพืช...

เป็นที่อยู่อาศัย 2 ไร่...

มีรายได้เท่าไร...ค่าใช้จ่ายเท่าไร...? พูดอย่างชัดเจน...

ถ้าทำอย่างนี้...ไม่ยากจน...รู้เขาได้...

ประชุมใหญ่คราวที่แล้ว...

ทั่วโลกตกลงยอมรับ...หลักการเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวง...

บอกว่า...จะเอาไปเผยแพร่ในประเทศต่าง ๆ...ที่กำลังพัฒนา...

อีกเรื่องหนึ่ง...ที่เห็นกันชัด ๆ...

ที่สกลนคร...ตอนที่คอมมิวนิสต์กำลังรุ่งเรือง...

อาจารย์ต้องเดินทางจากสกลนคร...มากาฬสินธุ์...

ต้องขับรถไต่เขา...เข้าไปในป่า...

เหมือนกับ...กำลังเข้าไปในป่าคอมมิวนิสต์...

ในขณะที่เดินทาง...มองไปในป่าข้างทางแล้ว...

รู้สึก...เสีย ๆ...น่ากลัว...

คนขับรถสะกิดให้ดู...โน่น...พระตำหนักภูพานราชนิเวศน์...

ในหลวงเสด็จมาประทับที่นั่น...

อ้อ...พ่อเรา...มานอนอยู่บนเขานี้ด้วย...

รู้สึกอบอุ่น...หายกลัว...

ในหลวงเสด็จมาประทับที่นี่...เพื่อปลูกให้เรา...

กล้าหาญ...เสียสละ...และทำความดี...เหมือนพระองค์...

เพราะฉะนั้น...โครงการทุกโครงการที่พระองค์ตั้งขึ้น...

ก้านั้น...นายอำเภอ...ผู้ว่า...ต้องเข้าร่วม...

มีเด็กรุ่นหนุ่มรุ่นสาว...เข้าป่าจริง...ไปร่วมอุดมการณ์กับคอมมิวนิสต์...

แต่ในหลวง...เข้าไปเยี่ยมพ่อ...เยี่ยมแม่ของเขา...ถึงในหมู่บ้าน...

ไปสร้างอ่างเก็บน้ำให้...ไปสอนให้ทอผ้า...เข้าไปฝึกอาชีพให้...

ทรงช่วยเหลือทุกอย่าง...

ลูกอยู่ในป่า...พวกที่หลงผิด...สำนัก...

ขณะที่เราอยู่ในป่า...ในหลวงไปเลี้ยงพ่อแม่ให้เรา...

เกิดความจงรักภักดี...เปลี่ยนใจ...มอบตัว...

ขอเข้าร่วมพัฒนาชาติไทย...

เมืองไทยจึงสงบ...

แกนของความสำเร็จจริง ๆ... อยู่ตรงนี้...

ทุกครั้งที่ในหลวงพูดออกทีวี...พอพูดเสร็จ...คนทั้งประเทศ...ตะลึง...

คิดไม่ถึง...ในหลวงจะคิดได้ถึงขนาดนี้...

รัฐบาลเอง...ก็ยังเข้าใจไป...แต่ในหลวง...คิดหมดแล้ว...

คิดกระทั่งว่า...คนหนึ่งใช้น้ำก็ลึทร...จำนวนคนเท่านั้น...ใช้น้ำเท่านั้น...

เชื่อนี้...ได้นำมาเลี้ยงคนเท่าไร...อดน้ำแก้อย่างไร...

น้ำท่วม...แก้งัง?...?

เศรษฐกิจทรุด...แก้งัง?... บ้านเมืองเกิดวิกฤติ...แก้งัง?...?

เพราะอย่างนี้...

จึงประทับท่วมหัวใจ...คนไทยทั้งประเทศ...

ที่ว่า...ลึกกว่ามหาสมุทร...คือ....

“ลึกซึ้ง...”

เย็นกว่า...พระคงคา....

กษัตริย์ผู้ทรงธรรม...เย็น...กว่า...พระคงคา...

เย็นยิ่ง?...?

อาจารย์เห็นภาพอยู่ 2 ภาพ...

ภาพแรก...เมื่อคราวน้ำท่วมใหญ่...กรุงเทพฯ...

น้ำท่วมเข้าไปถึงในสวนของยายแก่...อายุ 70 ปี...

ที่จรัญสนิทวงศ์...น้ำมันค่อย ๆท่วม...

วันแรกท่วมพื้นบ้าน...ยายก็หนี...ไปอยู่บนเตียง...

วันต่อมา...น้ำท่วมเตียง...ยายก็หนี...ไปนั่งอยู่บนโต๊ะ...

วันต่อมา...น้ำท่าท่าจะท่วมโต๊ะ...ยายเริ่มง...ไม่รู้จะทำยังไงต่อ...

อีก 2 วันต่อมา...

ยายแก่คนนี้...ได้รับเรือมาลำหนึ่ง...มีเตียงนอนอยู่ในเรือเรียบร้อย...

ยายถามว่า...ใครเอามาให้...

ในหลวง...ให้เอามาให้...สั่งให้...กองทัพเรือสร้างให้...

ยายแก่...ยกมือไหว้...น้ำตาซึม...ข่าวทีวี...ออกทุกช่อง...

คนทั่วประเทศเห็นแล้ว...ยกมือไหว้...สาธุ...

ขนาดยายแก่...ยังได้รับความเมตตาขนาดนี้...

แล้วคนทั่วไป...จะได้รับความเมตตาขนาดไหน...?

คุณธรรมของพระองค์ท่าน...เย็นกว่าน้ำพระคงคา...

อีกภาพหนึ่งนะครับ...

อาจารย์มองเห็นภาพตอนไหน...

ตอนที่ประเทศไทย...ยังต่อสู้กับคอมมิวนิสต์อยู่...

เราเผาศพปีละ 400 - 500 ศพ...ที่วัดพระศรีมหาธาตุ...

อาจารย์เป็นกรรมการกับเขาด้วย...

ในหลวง...กับพระราชินีเสด็จ...

ญาติพี่น้องของผู้ตาย...แต่งชุดดำ...ร้องไห้กันระงม...

ระลึกถึง...สามี...ลูกชาย...พ่อ...อันเป็นที่รัก...

ถึงเวลาเสด็จกลับ...รถพระที่นั่งมาเทียบ...ตรงศาลาหอประชุม...

ในหลวง...เสด็จลงจากเมรุ...แล้วไม่ขึ้นรถ...

เดินไปไหน...ไปหากลุ่มคนที่กำลังร้องไห้...พร้อมกับพระราชินี...

ไปปลอบ...ไปเยี่ยม...ไปสร้าง...ความเย็น...ให้แก่ญาติผู้ตาย...

ทรงตรัสว่า...

“ไม่ต้องร้องไห้เสียใจ...

เขาตาย...เพื่อให้เราได้อยู่...อย่างมีความสุข...

เขาเป็น...ผู้ที่เสียสละอย่างยิ่งใหญ่...

ถ้าไม่มีเขา...เราอยู่ไม่ได้...

ญาติของเราที่ตายไปนั้น...

เขาเป็น...วีรบุรุษ...ที่เราต้องกราบไหว้...

เป็นผู้มีพระคุณอย่างยิ่ง...ต่อเราทุกคน...?

พอลิ้นเสียงพระราชดำรัส...
เสียงร้องไห้...เสียง...ทุกคนเช็ดน้ำตา...
“ น้ำตา...แห้ง...”

นี่คือ...เย็น...ยิ่งกว่าน้ำในพระคงคา...
คือ...เยือกเย็น...
เย็น...ในความเมตตากรุณาของท่าน...

เหนือฟ้า...ยังมีฟ้า... THE KING OF KINGS...

เกียรติคุณของในหลวงของเรา...
ไม่ใช่หอมตลบอบอวล...แต่ในเมืองไทย...
ขณะนี้...ทั้งโลก...บอกเลยว่า...
ประเทศที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข...
ในโลกนี้...มี 20 กว่าประเทศ...
กษัตริย์ของประเทศไทย...
เป็นผู้เสียสละจริง ๆ...รักประชาชนจริง ๆ...
เหน็ดเหนื่อยจริง ๆ...
ในหลวงของเรา...ทรงเสียสละตลอด...
ไปต่างจังหวัด...ทรงขับรถเอง...
ไม่ว่าจะกระเทือน...กระแทกกระทั้น...ทุรกันดาร...ขนาดไหน...
เพื่อให้พสกนิกรของพระองค์...มีความสุข...
พระองค์...ไป...

จนขณะนี้...ป่วย...เป็นโรคระดุก...

ท่านเสียสละเพื่อประชาชนของพระองค์มาตลอด...

ปีนี้...อายุ 70 กว่าแล้ว...ใช่ไหมครับ...?

พวกเรา...ข้าราชการ...60...เกษียณ...

ในหลวง...70 กว่า...ยังไม่ยอมเกษียณ...

ยอมแบกเมืองไทย...ยอมแบกประชาชน...ไว้บนบ่า...

นำประชาชนไปสู่เศรษฐกิจพอเพียง...นำไปสู่ความสุข...

ยังทรงงานหนัก...กับโครงการเป็นร้อย...เป็นพันโครงการ..

ของพระองค์ท่าน..

เพื่อความสุขของพวกเรา...

ขณะนี้...โลกทั้งโลก...ตัดสินใจแล้วว่า...

บรรดาประเทศที่มีกษัตริย์...20 กว่าประเทศ...

King of Thailand...เป็นแชมป์...

เป็น...THE KING OF KINGS...

กษัตริย์...ที่เสียสละ...โอบอุ้มประชาชน...ด้วยคุณธรรม...

King...ภูมิพล...แชมป์...

เห็นภาพชัดเจนหรือยัง...?

เหนือฟ้า...ยังมีฟ้า...

เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย...

คือในหลวงของเรา...

เพราะ...ทรงธรรม...

กษัตริย์ผู้ทรงธรรม...จึง...สูง...กว่าฟ้า...

2 BIG...

เอาอีกสักภาพหนึ่งนะครับ...

ตอนพฤษภาทมิฬ...ดูทีวีกันหรือเปล่า...?

BIG ทหาร...2 BIG...

ยกพวกเข้าประหารทหาร...ฆ่าฟันกัน...แย่งกันเป็นใหญ่...

ต่างฝ่าย...ต่างก็คิดว่า...ข้างตัวเองจะชนะ...

ผู้คนล้มตาย...เป็นไปไม่ร่วง...ต่างก็ไม่มีใครยอมใคร...

เสริมกำลังกันเข้ามาเต็มที่...

เหตุการณ์ลูกกลามบานปลายใหญ่โต...

ทำท่าจะคุมไม่อยู่...รัฐบาลทหาร...ก็คุมไม่อยู่...

ฝ่ายต่อต้าน...ก็ควบคุมไม่ได้...ต่างคนต่างใหญ่...ไม่มีใครยอมใคร...

ในหลวง...รับสั่งให้ 2 BIG...เข้าเฝ้า...

ทีวี...ถ่ายทอดสดทุกช่อง...ดูทีวีหรือเปล่า...?

BIG...2 BIG...นั่งหน้าในหลวง...จำได้ไหม...?

นั่งสงบนิ่ง...เหมือนแมวแลย...

นั่งหมอบ...อยู่ตรงหน้า...รอฟังรับสั่ง...

ทำไม BIG...2 BIG...ถึงต้องหมอบรอฟังรับสั่งในหลวง...?

ในหลวงตัวโตกว่าหรือเปล่า...? ในหลวงมีปืนหรือเปล่า...?

เปล่า...

ในหลวง...ไม่ได้ตัวโตกว่า...ในหลวง...ไม่มีปืน...

แต่...ในหลวง...มีคุณธรรม...

โต...ด้วยคุณธรรม...

พระมหากษัตริย์ผู้ทรงธรรม...นั่น...ตรัสออกมาแต่ละคำ...

“มีน้ำหนัก...มีอำนาจ...มีอำนาจสูงยิ่ง...”

ใหญ่เพราะ...ธรรมะ...

BIG 2 BIG...ยกพวกประหัตประหาร...

ฆ่าฟันกัน...เพราะ...ต่างฝ่ายต่างคิดว่า...

“ข้างตนเองจะชนะ...”

ในหลวงตรัสว่า...

“อย่าคิดว่า...ใครจะเป็นผู้ชนะ...”

ไม่มี...มีแต่...ผู้แพ้...

และคนที่แพ้มากที่สุด...คือ...ประชาชนของเรา...

ในขณะที่ BIG 2 BIG...ทำ...เพื่ออำนาจของตนเอง...

เพื่อประโยชน์ของตนเอง...

แต่ในหลวง...ทำ...เพื่อประโยชน์ของ...ประชาชน...

เห็นภาพหรือยัง...?

หลังจากในหลวงตรัสจบ...

BIG 2 BIG...สยบ...

รุ่งขึ้น...ราชดำเนิน...ยืม...ทุกอย่างในราชดำเนินเรียบร้อย...

เป็นอันว่า...ทรงห้ามศึกได้เรียบร้อย...

สยบทหารที่มีปืน...โดยไม่ต้องใช้ปืน...

ถ้ากษัตริย์...ไม่ทรงธรรม...

จะเอาใครมาพูด...? 2 BIG นี่...ถึงจะยอมหยุด...

กษัตริย์ผู้ทรงธรรม...จึงมีฤทธิ์...
เมืองไทย...ถ้าไม่มีในหลวง...ป็นปีไปนานแล้ว...

เป็นอันว่า...เห็นภาพชัดเจนนะครับ...

กษัตริย์...ผู้ทรงธรรม...นั้น...

สูง.....กว่า.....ฟ้า...

กว้าง.....กว่า.....พิภพ...

ลึก.....กว่า.....มหาสมุทร...

เย็น.....กว่า.....พระคงคา...

กษัตริย์ผู้ทรงธรรม...จึงจะมีฤทธิ์...

พม่า...ปล้นเมือง...

เอ้า...ช่วยอ่านข้อความนี้...พร้อม ๆ กัน...

“ เมืองใด...ไร้ธรรม...อำเภอ...
เมืองนั้น...บรลย...แน่นอน...”

นี่เป็นพระราชนิพนธ์ของ...

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว...

ซึ่ง...ตรงกับของพระพุทธเจ้า...

เมืองใด...ไร้ธรรม...อำเภอ...เมืองนั้น...บรลย...แน่นอน...

ไม่ต้องรอให้พม่า...มาตีกรุงศรีอยุธยา...มาปล้นเมืองหรือ

คนไทยที่ไร้คุณธรรม...ข้าราชการที่ไร้คุณธรรม...

รัฐมนตรีที่ไร้คุณธรรม...

ปล้นเมืองไทยได้...เร็วกว่าพม่า...

เพราะเหตุนี้...พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว...

จึงทำให้ดูเป็นตัวอย่าง...

เป็นบุญของ...คนไทย...ประเทศไทย...

ที่มีพระมหากษัตริย์...ที่เต็มไปด้วยคุณธรรม...

พระองค์...ทำแต่ความดี...เพื่อเตือนพวกเรา...

เตือนข้าราชการ...เตือนนักการเมือง...บอกว่า...

ต้องทรงคุณธรรมนะ...ประเทศชาติจึงจะไปรอด...

ถ้าไร้คุณธรรม...

เมืองไทย...พังทลาย...

คุณธรรม...คืออะไร...?

คุณธรรม...คือ...ธรรมะ...

ธรรมะ.....คือ...ศาสนา...

ทำไมต้องมี...ศาสนา...?

ทำไมต้องมีศาสนา...?

เริ่มตอบได้แล้ว...ใช่ไหมครับ...?

ถ้าไม่มีศาสนา...ก็ไม่มีธรรมะ...

ไม่มีธรรมะ...แล้วเป็นยังไง...?

เมืองใด...ไร้ธรรม...อำไพ...

เมืองนั้น...บรรลัย...แน่นอน...

ต่ออีกท่อนหนึ่งครับ...

เรือนใด...ไร้ธรรม...อำไพ...

เรือนนั้น...บรรลัย...แน่นอน...

บ้านไหน...? เมียเล่นการพนัน...ผัวกินเหล้า...

ไม่นาน...ก็พัง...

เพราะลูก...จะเจริญรอยตามพ่อแม่...ติดยาเสพติด...ด้วย...

ท่อนต่อไป...

คนใด...ไร้ธรรม...อำไผ...

คนนั้น...บรรลีย์...แน่นอน...

คุณหมอกคนหนึ่ง...อยู่หัวหิน...

เรียนเก่ง...ทำงานดี...ชีวิตกำลังจะรุ่งโรจน์...

ขาดธรรมะ...ฆ่าผู้หญิงซึ่งเคยเป็นแฟนตัวเอง...

ไร้ธรรมอำไผ...ชีวิตบรรลีย์שובลงทันที...

เคยทำงานอย่างมีเกียรติที่โรงพยาบาล...

กลับต้องไปอยู่อย่างไรเกียรติ...ที่บางขวาง...

อดีตรัฐมนตรี...นายพล...นายตำรวจ...ระดับคุมอำนาจ...

ไร้ธรรม...อำไผ...

ชีวิตบรรลีย์...ต้องติดคุก...ติดตาราง...ไม่มีวัน...ว่า...

จะยิ่งใหญ่...มีอำนาจเพียงใด...

ถ้าไร้ธรรม...บรรลีย์แน่นอน...

เพราะฉะนั้น...ตกลงว่า...บ้านเมืองจะอยู่เย็นเป็นสุข...

ต้องมีธรรมะ...ต้องมีศาสนา...

เมืองใด...ใฝ่ธรรม...อำไผ...เมืองนั้น...ศิวิไลแน่นอน...

บ้านเมืองจะอยู่เย็นเป็นสุข...

ต้องมีธรรมะ...ต้องมีศาสนา...

ญี่ปุ่น...ก๊วชาติ...

นักปราชญ์ญี่ปุ่นคนหนึ่ง...ชื่อ...เททาโร่ ชูซูกิ...
เป็นนักปราชญ์ฝ่ายศาสนาญี่ปุ่น...
ท่านชูซูกินี้...พูดได้ตรงประเด็นเป๊ะ...
พูดได้ชัดเจนที่สุด...ทำให้ฉันลืตญี่ปุ่นทั้งหลาย...เห็นว่า...
ศาสนานี้สำคัญมากจริง ๆ...
ท่านชูซูกิพูดกับคนญี่ปุ่นว่า...ประเทศญี่ปุ่นเราเนี่ย...
ถ้าเอาพุทธศาสนานิกายมหายานออกจากเกาะญี่ปุ่นแล้ว...
“ ญี่ปุ่น จะหมดความเป็นญี่ปุ่น...”

หมายความว่ายังไง...ทราบไหมครับ...?
ท่านบอกว่า...สิ่งดี...สิ่งวิเศษ...ของคนญี่ปุ่น...
ที่คนทั้งโลกยกย่อง...ให้เกียรติ...และเคารพนับถือญี่ปุ่นคือ...
ญี่ปุ่น...สะอาดที่สุด...
ญี่ปุ่น...มีวินัยที่สุด...
ญี่ปุ่น...ประหยัดที่สุด...
ญี่ปุ่น...กล้าหาญที่สุด...
ญี่ปุ่น...อ่อนน้อม...อ่อนโยนที่สุด...
ญี่ปุ่น...ขยันที่สุด...

สิ่งดี...สิ่งวิเศษของญี่ปุ่นเหล่านี้...ญี่ปุ่นรับมาจาก...

พุทธศาสนา...

ถ้าเอาพุทธศาสนาออกจากญี่ปุ่นแล้ว...ญี่ปุ่นจะหมดความเป็นญี่ปุ่น...

ความสะอาด...

พุทธศาสนาสอนเรื่องความสะอาดมาก...

ถ้าใครเคยเยี่ยมชม...วัดกรรมฐานแถวภาคอีสาน...จะเห็นว่า...

วัดนี้เตียน...สะอาดสะอ้าน...ไม่มีกิ่งไม้ใบหญ้า...ตกเกะกะกรงรัง...

วิปัสสนาจารย์ท่านเก็บกวาดทั้งเช้าและเย็น...

ส้วมของท่าน...เป็นส้วมซีมธรรมดา...ไม่ได้มีสังาราศรีอะไร...

แต่ท่านขัดสีฉวีวรรณจนสะอาดสะอ้าน...

ขนาดอดีตประธานสภาใหญ่...

พลอากาศเอกหะริน หงสกุล...ไปเยี่ยมชม...

ยังบอกว่า...สะอาดจริง ๆ...

ศาสนา...หยาบยื่นความสะอาดให้ญี่ปุ่น...

และญี่ปุ่นก็นำมาใช้ทุกครัวเรือน...ญี่ปุ่นจึงสะอาดที่สุด...

ตัวรถเมล์ที่จะปลิวอยู่บนถนน...ไม่มี...

แม้แต่เด็กอนุบาลของญี่ปุ่น...ก็ไม่ทิ้งตัวรถเมล์ลงบนถนน...

ต้องนำไปทิ้งในกล่องที่เขาจัดไว้ให้...

ความสุภาพ...อ่อนน้อม...อ่อนโยน...

ญี่ปุ่นจึงน่ารัก...และทะเลาะกันน้อย...

ขับรถชนกัน...เฉี่ยวกัน...ต่างคนต่างวิ่งลงมาจากรถ...

อาจารย์ยิ้มมอง...อาละ...วันนี้ได้ดูมวยฟรีแล้ว...

พอเผชิญหน้ากัน...ต่างคนต่างโค้งให้กัน...

ขอโทษครับ...ผมผิดเองครับ...

ผมขับรถเร็วไปหน่อย...ผมขับกินทางไปหน่อย...

ตกลงมีแต่คนผิด...มีแต่คนรับผิดชอบ...

น่ารัก...ไม่ทะเลาะกัน...

ภาพอย่างนี้....ในเมืองไทย...หาเจอไหม...?

ศาสนายืนยันให้ญี่ปุ่นจริง ๆ...และญี่ปุ่นก็รับจริง ๆ...ทำจริง ๆ จัง ๆ...
ขณะนี้โลกทั้งโลกจึงยกย่องญี่ปุ่น...ว่า...เป็นชาติที่สะอาดที่สุดในโลก...
เรื่องวินัย...ญี่ปุ่นก็มีวินัยที่สุด...
ไปดูวินัยจราจรของญี่ปุ่นแล้ว...ถึงรู้ว่า...
เมืองไทยต้องปรับปรุงเรื่องวินัยจราจรกันเป็นการใหญ่...
ไม่อย่างนั้น...จราจรจะทำให้เมืองไทยจลาจลแน่...

เรื่องความกล้าหาญ...ญี่ปุ่นกล้าหาญที่สุด...
สามารถเอาลูกระเบิดมาผูกเอว...
แล้ววิ่งเข้าไปทำลายแนวรบของศัตรูได้...

สิ่งดีพิเศษเหล่านี้...ญี่ปุ่นไม่เพียงแต่รับมาจากพุทธศาสนาเฉย ๆ...
แต่ญี่ปุ่น...เอาพุทธศาสนา...เข้ามาเด่นในหัวใจทุกดวงของคนญี่ปุ่น...
เอาพุทธศาสนา...ใส่เข้าไปในวิญญาณของพวกเขา...
ญี่ปุ่นจึงเจริญรุ่งเรือง...

เบื้องหลัง...การกู้ชาติ...

เมื่อสงครามโลกครั้งที่แล้ว...ญี่ปุ่นแพ้สงคราม...
เพราะลูกระเบิดปรมาณู 2 ลูก...ที่ฮิโรชิมา...และนางาซากิ...
แล้วอเมริกา...ผู้ชนะสงคราม...ก็มายึดครองญี่ปุ่น...

การกอบกู้เอกราช...จากที่แพ้สงคราม...กลับคืนมา...
ธรรมดาต้องใช้พลังมหาศาล...จึงจะกอบกู้เอกราชกลับมาได้...

แต่ญี่ปุ่นก็เอกราชกลับมาได้...ง่ายมาก...

เพราะใช้คุณธรรม...ใช้ธรรมะ...

การทำสงคราม...ญี่ปุ่นสู้อเมริกาไม่ได้...

ญี่ปุ่น...หันมาทำสงครามเศรษฐกิจ...

ไม่ต้องใช้อาวุธ...ไม่ต้องมีคนตาย...

ในที่สุด...เศรษฐกิจญี่ปุ่น...ชนะอเมริกา...

ประเทศที่แพ้สงคราม...กลับมาชนะเรื่องเศรษฐกิจ...

อเมริกาเสียดุลการค้าญี่ปุ่นมหาศาล...

ญี่ปุ่นถูกยึดครองทางทหาร...

ตอนนี้...ญี่ปุ่นเป็นแชมป์ทางเศรษฐกิจ...

ไม่ต้องใช้อาวุธ...ไม่ต้องฆ่าคน...

แต่ใช้คุณธรรม...ใช้ธรรมะ...ตามที่พุทธศาสนาสอน...

เป็นแชมป์...

กู้ชาติสำเร็จ...กลับมายึดครองอเมริกาเป็นเมืองขึ้น...

เป็นเมืองขึ้นทางเศรษฐกิจ...

นี่คือประวัติศาสตร์...ที่ทำให้...ญี่ปุ่น...เป็นญี่ปุ่น...

ที่โลกต้องอัศจรรย์...

ตอนนี้...พอมองออกแล้วใช่ไหม...ว่า...

ประเทศชาติ...ครอบครัว...และผู้คนทั้งหลาย...จะเจริญได้...

ต้องมีธรรมะ...

เอาพุทธศาสนา...ไปใส่ในวิญญาณของเขา...

เมืองไทยนับถือพุทธศาสนา...

และบอกว่า...เป็นศาสนาประจำชาติ...มาอย่างน้อย 700 ปีแล้ว...

ตั้งแต่สมัยสุโขทัย...

แต่ในขณะนี้...พุทธศาสนาที่อยู่ในหัวใจคนไทย...มันลางเลือนเต็ม

และค่อย ๆ จางลงเรื่อย ๆ...

เมืองไทย...นับถือพุทธศาสนา...

แต่ไม่เอาของวิเศษในพุทธศาสนา...มาเด่นในหัวใจ...

ไม่เอาไปที่บ้าน...ไม่เอาไปที่ทำงาน...

ชายไทย...บวชกันเยอะ...เกือบทุกคน...

พอสึก...วันพรุ่งนี้กลับไปกินเหล้าเหมือนเดิม...

ผู้บริหาร...รัฐบาล...รัฐมนตรี...ข้าราชการ...

ที่ผู้คนกันด่ากันทั้งประเทศ...ที่ผ่าน ๆ มา...

เพราะประพฤติชั่ว...ทุจริต...คอร์รัปชัน...

เพราะไม่มีธรรมะ...

มาบวชเรียนแล้ว...พอกลับไปบ้าน...ทิ้งธรรมะ...

โยนไว้ที่วัด...ไม่ได้เอาออกไปใช้...

ส่วนญี่ปุ่น...เขาเอาไปใช้จริง ๆ...เขาจึงบอกว่า...

เป็นหนี้บุญคุณพุทธศาสนาอย่างยิ่ง...

เพราะฉะนั้น...คุณธรรม...ที่เด่นอยู่ในพุทธศาสนา...จึงจำเป็นที่สุด

ที่จะสร้างชาติ...สร้างเมือง...สร้างนักการเมือง...

ถ้าจะให้เมืองไทยไปรอด...มีทางเดียว...

อดีต...ที่หวานขึ้น

เมื่อก่อน...สมัยที่อาจารย์เป็นนักเรียน...

ประเทศที่โดดเด่นที่สุดในเอเชีย...มี 3 ประเทศ...คือ...

1. ญี่ปุ่น...

2. จีน...

3. ไทย...

นอกนั้น...เป็นข้าาาาาาา...

เราติดอันดับ...ประเทศยอดเยี่ยม...1 ใน 3...

เมืองไทย...นับถือพุทธศาสนา...และสิ่งที่พุทธศาสนาให้...

จนปรากฏเป็นสัญลักษณ์ของชาติไทยคือ....

ความสุภาพ...อ่อนโยน...อ่อนน้อม...

อารมณ์ดี...มีเมตตา...ยิ้มง่าย...เป็นมิตร...

ชาวโลกมาถึงแล้ว...บอกว่า...

นิสัยคนไทยนี้...น่ารัก. น่ารัก...น่าสมาคมด้วย...

มาแล้ว...ก็อยากจะทำอีก...ประทับใจ...

ขนานนามให้เราว่า...

" Land of Smile..." สยามเมืองยิ้ม...

ยิ้มแย้มแจ่มใส...เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่...

แต่ปัจจุบันนี้...เป็นยังไงครับ...?

ไทยค่อย ๆ ขยับลงมา...ขยับลงมา...ลงมาอยู่หลังสิงคโปร์...

ลงมาอยู่หลัง...มาเลเซีย...เรากำลังจะไปอยู่ท้ายแถว...

ญี่ปุ่น...เป็นประเทศที่โลกต้องอัศจรรย์...

เพราะญี่ปุ่น...เอาพุทธศาสนา...ไปเดินในหัวใจ...

คือ...ช่วยกันผลักดันพุทธศาสนาให้เด่น...
และให้ฝังอยู่ในดวงใจของคนไทยให้ได้...
เมื่อนั้นเราจะแข่งกับญี่ปุ่นได้...

ตื่นเถิดชาวไทย...

คราวที่เราเฉลิมฉลองใหญ่ 5 รอบในหลวง...
คนทั้งโลก...แซ่ซ้อง...สดุดีท่านหมด...
หนังสือพิมพ์ในอเมริกา...หนังสือพิมพ์ในเอเชีย...
สดุดีคุณธรรมในหลวง...ที่ทำให้กับบ้านกับเมือง...
บอกว่า...ประเทศไทยโชคดีที่สุดในโลก...
ที่มีพระมหากษัตริย์อย่างนี้...

ช่วยจับน้ำตา...ให้ประชาชน...ช่วยดับทุกข์...ให้ประชาชน...
ทำดี...ให้ประชาชนเห็น...
นี่แหละ...THE KING OF KINGS...
ขนาดในหลวงทำถึงขนาดนี้...ทั่วโลกเขายกย่องสรรเสริญขนาดนี้...
ก็ยังมีคนที่...หูด่า...ฟาง...
คนไทยบางคน...ยัง 모르...นักการเมืองบางคน...ยัง 모르...
ยังก้มหน้าก้มตา...กอบโกย...
ทำให้ประเทศไทยตกต่ำ...

ขณะนี้...

เมืองไทย...กำลังเป็นเต่าตัวสุดท้ายของเอเชีย...

มาเลเซีย...ได้รับเอกราชเมื่อไร...?

เมื่อไม่นานมานี้...

แผ่นดิน...ก็น้อยกว่าเรา...คน...ก็น้อยกว่าเรา...

แต่โลก...เขาดัดสินแล้วว่า...มาเลเซีย...ก้าวหน้ากว่าเมืองไทยแล้ว...

ขายน้าเขาไหม...?

มาเลเซียก้าวหน้ากว่าเรา...เพราะอะไร...?

เพราะความซื่อสัตย์...สุจริต...

ข้าราชการ...เจ้าหน้าที่...หรือแม้แต่ตำรวจ...

เขาก็บอกว่า...ดีกว่าของเรา...

นี่คือ...เรื่องที่ฟังสักรั้ว...

ประเทศไทย...มีพุทธศาสนาที่วิเศษสุด...

แต่เราไม่เอาศาสนา...มาตั้งอยู่ในหัวใจของเรา...

ประเทศไทย...มีพระมหากษัตริย์...ที่วิเศษสุด...

แต่เรา...ไม่รับมรดกจากท่าน...

ได้แต่...ถวายเป็น...

คนที่หูดฝ้าฟาง...ยังมองไม่เห็น...ควรหูดสว่างได้แล้ว...

ไม่ต้องอะไรมาก...เอาแค่...ผู้บริหารประเทศ...ข้าราชการ...

และครูอีก 2 แสนกว่าคน...ทั่วประเทศ...ปฏิญาณตัวว่า...

ข้าพเจ้า...จะรับมรดก...ความดี...จากในหลวง...

จะทำงานหนัก...เหมือนในหลวง...

จะเสียสละ..เพื่อความสุขความเจริญของประชาชนและประเทศชาติ...

เหมือนในหลวง...

จะทำงานเพื่อประเทศชาติโดยธรรม...
เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม
ไม่เป็นธรรม...ไม่เอา...
เห็นแก่ตัว...ไม่เอา...
กอบโกย...ไม่เอา...
ทุจริต...คอร์รัปชัน...ไม่เอา...
ทุ่มเทเวลา...ชีวิต...จิตใจ...เพื่อประโยชน์สุขของคนไทย...
เหมือนในหลวง...
ข้าพเจ้า...จะรับมรดกความดีของในหลวง...
มาเตือนอยู่ในหัวใจ...ตั้งแต่บัดนี้...
ถ้าทุกคน...ตั้งปณิธานอย่างนี้...แล้วทำเต็มกำลัง...พร้อมกันทั้งชาติ...
ขอเพียง 5 ปี...

เมืองไทย...จะเป็นเมืองที่วิเศษสุด...ในเอเชีย...

ยาวนานวิเศษของเมืองไทย...อยู่ตรงนี้...
ในหลวง...ทำให้ดูแล้ว...โลกเขายอมรับแล้ว...
ยกให้เป็น...แชมป์โลก...
อยู่ที่พวกเรา...
คนไทยทั้งชาติ...จะเริ่มต้นอย่างไร...

อยากเป็นเสือ...หรือเป็นเต่า...ของเอเชีย...

ฝึกคน...

ให้เป็นยอดคน...

ฝึกคน...ให้เป็นยอดคน...

ความคิด...ของไอส์ไตน์

เป็นอันว่า...เราได้เห็นภาพชัดเจน...

ศาสนา...ก็ชาติได้...

ญี่ปุ่น...อยากเป็นเจ้าโลก...เอาปืน...มายิงกับคนทั้งโลก...

แพ้...สู้ไม่ได้...

แต่พอเอาศาสนา...เอาธรรมะ...มาสู้...

ชนะ...ได้เป็นแชมป์โลก...

เป็นมหาอำนาจ...ทางเศรษฐกิจ...

ที่นี่...เรามาดูว่า...มีวิชาหนึ่ง...

สามารถปั้นคน...ให้เป็นยอดคนได้...

อยากรู้ไหม...ว่า...วิชาที่ว่านี้...วิชาอะไร...? แล้วเขาทำยังไง...?

ถ้าอยากรู้...อยากเป็นยอดคน...ตามอาจารย์มา...

ก่อนที่จะเข้าเรื่อง...

อาจารย์อยากชักซ้อมความเข้าใจ...เรื่องพุทธศาสนา...สักหน่อย...

พระพุทธเจ้า...ตรัสรู้...เมื่ออายุเท่าไร...?

35...ปี...

แล้วสอนศาสนาให้แก่ชาวโลกอยู่ที่ปี...

45...ปี...

เอาอะไร...ลบกับอะไร...จึงเหลือ 45 ปี...?

ปรินิพพาน...อายุ 80 ปี...

เริ่มสอน...อายุ 35 ปี...

$80 - 35 = 45$ ปี...

ใน 45 ปีนี้...พระพุทธเจ้าเดินทางสอนธรรมะ...ทุกปี...

สอนได้ปีหนึ่ง...ก็เอาเรื่องที่สอน...มารวมเป็นหนังสือได้เล่มหนึ่ง...

สอน 45 ปี...ก็ทำหนังสือได้ 45 เล่ม...

หนังสือที่รวมคำสอนของพระพุทธเจ้า...ชื่อว่าอะไรครับ...?

ชื่อ...พระไตรปิฎก...

พระไตรปิฎก...มีกี่เล่ม...?

45 เล่ม...

เท่ากับจำนวนปี...ที่พระพุทธเจ้าเผยแผ่ศาสนา...

ไอส์ไตน์...เป็นนักวิทยาศาสตร์...

แต่พูดสรุปเรื่องศาสนาไว้น่าฟังมาก...

ไอส์ไตน์...บอกว่า...

มีศาสนาอยู่ศาสนาหนึ่ง...ซึ่งต่อไปจะต้องเป็นศาสนาสากล...

เพราะ...มีคำสอนอยู่ครบถ้วน...ในศาสนานั้น...

เป็นศาสนาที่ไม่นำพระเจ้ามาอ้าง...ไม่บังคับให้เชื่อ...

เป็นคำสอนที่เกิดจาก...ประสบการณ์...

ถ้าจะมีศาสนาสักศาสนาหนึ่ง...

ที่จะตอบปัญหาให้แก่คนยุคใหม่...ยุควิทยาศาสตร์ได้ถึงใจ...

ศาสนานั้น...คือ...

“ ศาสนาพุทธ...? ”

แสดงว่า...ไอส์ไตน์...ได้ศึกษาพุทธศาสนามาพอสมควร...

สิ่งมีค่าที่สุด...ในชีวิต...

ศาสนาพุทธ...เป็นคำสอนที่เกิดจาก...ประสบการณ์...
ประสบการณ์ที่ว่านี้...คือ...ประสบการณ์การปฏิบัติธรรม...
พระพุทธเจ้า...ปฏิบัติธรรม...แล้วค้นพบความจริงต่าง ๆ มากมาย...
จึงนำมาสอนชาวโลก...
พระพุทธเจ้าบอกว่า...การปฏิบัติธรรม...เป็นทางสายเอก...
มีเพียงสายเดียว...ที่จะพาผู้ปฏิบัติทุกคน...
ไปสู่...ความสงบสุข...และสันติสุข...
อยากมีความสุข...ต้องปฏิบัติธรรม...
ต้องทำตาม...คำที่พระองค์สอน...
มีทางเดียวเท่านั้น...
พระพุทธเจ้า...เดินทางสายนี้...
จึงเปลี่ยนจาก...เจ้าชายสิทธัตถะ...เป็น...พระศาสดาสัมมาสัมพุทธะ...
ฉะนั้น...ลูกทุกคนในที่นี่...เป็นผู้...มีบุญ...ที่ได้พบทางสายเอกสายนี้...

ดี...ชั่ว...สุข...ทุกข์...
สำเร็จ...ล้มเหลว...เริ่มตรงนี้...

ทำไมถึงต้อง...ปฏิบัติธรรม...?
ทำไมถึงต้อง...8 วัน 7 คืน...?
เข้าวัด...ทำบุญ...แค่นั้นไม่พอหรือ...?

มีคำถามมากมาย...ที่มีคนถามอาจารย์...
เราจะได้อะไร...จากการปฏิบัติธรรม...?

เราจะได้อะไร...จากทางสายนี้...? ชีวิต...จะดีขึ้นยังไง...?

อาจารย์บอกว่า...ทางสายนี้...จะทำให้...

คนธรรมดา...กลายเป็นยอดคน...

ชีวิตประสบความสำเร็จ...และมีความสุข...

อยากรู้ไหม...ว่าเป็นไปได้ยังไง...?

ตามอาจารย์มา...อาจารย์จะพาไปพบกับ...

สิ่งที่มีค่าที่สุด...ในชีวิต...

ชนิดที่...ทุกคนไม่เคยคาดคิดมาก่อน...

ลูก ๆ จงฟัง...อย่างตั้งใจ...

เวลาเราไปทำบุญที่วัด...วันพระ...

เอาอาหารถวายพระ...รับศีล 5...พระยถา สัพพี...ให้พร...

เรายกมือไหว้...สาธุ...

เสร็จแล้วก็เดินออกจากวัด...ไปทำภารกิจ...

ศีลที่รับมา...เริ่มขาด...หลุดไปที่ละข้อ...ที่ละข้อ...

อยู่ครบ 24 ชั่วโมงไหม...?

เคยสำรวจตัวเองไหม...?

แต่ปฏิบัติธรรม...ที่ลูกกำลังทำอยู่นี้...

เราเรียกว่า...วิปัสสนา...

เราจะภาวนา...เดินจงกรม...นั่งสมาธิ...ตลอด 8 วัน 7 คืน...

ลูกจะรักษาศีล...ได้ยาว...นาน...

แต่ก่อน...ศีลของลูก...

ขาด ๆ...วิน ๆ...ขาดตอนเป็นช่วง ๆ...ด้า ๆ...ด่าง ๆ...เป็นจุด ๆ...

เขาเรียกว่า...

“ต่างพรร้อย...”

แต่พอมาทำ...วิปัสสนากรรมฐาน...ในห้องนี้...

ตั้งแต่เคยรักษาศีลมา...

คราวนี้...แจ่วที่สุด...ใสที่สุด...สวยที่สุด...ขาวที่สุด...

วันที่ 1...วันที่ 2...ก็ยังไม่ขาวเท่าไร...

ยุกกิด...ยังได้ยินเสียง...ตบ...

ยุกตัวมันเล็ก ๆ...แต่...ตบเสียงดังมาก...

ทำไมจึงตบ...เสียงดัง...?

เพราะ...ตบด้วยความโกรธ...

อาจารย์ถามว่า...ทำไมตบเสียงดัง...?

ก็มันกัดเจ็บนี่...

เห็นไหม...? นี่ขนาดเราสมาทานศีลแล้วนะ...

แต่พอวันที่ 3...วันที่ 4...สติของลูกดีขึ้น...

การวิปัสสนา...เป็นการ...สร้างสติ...

พอยุกมาเกาะ...เงื้อมมือเต็มเหนียว...ทำท่าจะตบ...

แต่...เงื้อมมือค้าง...สติเข้ามาเตือน...

“ระวังศีลขาด...”

สติ...เข้ามา...ดึงมือไว้...

อ้าว...แล้วจะทำยังไงต่อล่ะ...? มันกัดเจ็บนะ...

ค่อย ๆ ลูบ...ไล่มันไปก็แล้วกัน...เอามือลูบ...ไล่อยู่ง...

ลูบเร็วไปหน่อย...ยุกแบนติดมือ...

เลือดเปื้อนมือ...อ้าว...ยุ่งตาย...

แสดงว่า...เรายังละเอียดยังไม่พอ...

ต้องฝึกให้ละเอียดมากกว่านี้...

ฝึกแล้ว...ฝึกอีก...เบื่อขนาดไหน...ก็ต้องฝึก...

การฝึกนี้แหละ...คือหัวใจ...

หลักสูตรนี้...จึงเรียกว่า...

หลักสูตร...สติปัญญา...

มีสติแล้ว...ทุกอย่าง...ดีหมด...

ดียังไง...? ถ้าเราไม่มีสติ...

พอยุ่งกั๊ต...ตบ...ยุ่งตาย...

บาปเริ่มเกาะกินใจเราแล้ว...

ตบยุ่งได้...พอเจอแมลงสาบ...ก็ตีแมลงสาบ...

ฆ่าแมลงสาบได้...เจอหนู...ก็ฆ่าหนู...

ฆ่าหนูได้...เจอสัตว์ที่ใหญ่กว่าหนู...ก็ฆ่าได้...

บาปมันจะสะสมขึ้นไปเรื่อย ๆ...จนในที่สุด...

สามารถ...ฆ่าคนได้...

คนที่ขาดสติ...ทำอะไรโดยไม่ยั้งคิด...

มีแต่ความทุกข์...ความเดือดร้อน...ชีวิตพังทลาย...

มีให้เราเห็นอยู่ทุกวัน...ในหน้าหนังสือพิมพ์...

เขาจึงได้บอกว่า...

ความชั่ว...

คนชั่ว.....ทำได้ง่าย...

คนดี.....ทำได้ยาก...

ความดี...

คนดี.....ทำได้ง่าย...

คนชั่ว.....ทำได้ยาก...

คนที่ปฏิบัติธรรม...วิปัสสนากรรมฐาน...จะมีสติอยู่กับตัวตลอดเวลา...

ทุกครั้งที่จะทำไม่ดี...ทำชั่ว...

สติ...จะมาถึงมือไว้...

เพราะฉะนั้น...วิทยากรของคุณแม่สิริทุกคน...

จึงต้องประทับประคองลูก...

บอกให้ตั้งสติ...สติ...สติ...

พูดแต่เรื่อง...สติ...ทั้งวัน...และทุกวัน...ใครมองข้ามตรงนี้ไป...

จะไม่พบกับของวิเศษ...

อาจารย์ถึงบอกว่า...ชีวิตคนเรา...จะดี...จะชั่ว...

จะประสบความสำเร็จ...หรือ...ล้มเหลว...จะสุข...จะทุกข์...

สติ...คือหัวใจ...

ยอดเขา...กับฝ่าเท้า...

การปฏิบัติธรรม...3 วันที่ผ่านมา...

ลูกลำบากที่สุด...อดทนที่สุด...

ลองคิดดูซิว่า...ตลอดชีวิตของลูก...

ลูกเคยอดทนอะไรได้มากกว่า...การปฏิบัติธรรม 3 วันนี้บ้าง...?

หลายคน...หอบกระเป๋...หนักกลับบ้าน...

เขาบุญน้อย...

วิปัสสนา...เป็นงานละเอียด...ทำได้ยาก...

ต้องฝืนใจตัวเอง...และทวนกระแส...

ทำความดี...เหมือนเข็นครกขึ้นเขา...ทำได้ยาก...

ทำความชั่ว...เหมือนเข็นครกลงเขา...ทำได้ง่าย...

วันเกิด...ชวนกันไปเที่ยวสนุก...กินเหล้า...เต้นรำ...

ปิกนิก...เล่นการพนัน...

ทุกคนไป...เพราะชวนกันไปสบาย...

แต่ถ้าชวนไปปฏิบัติธรรม...ไม่มีใครไป...

เหมือนชวนไปขึ้นเขา...มันยาก...

ตั้งแต่เกิดมา...

เราทำตามใจตัวเอง...ทำตามกิเลส...

ที่ไหนจัดงานสนุกสนาน...รื่นเริง...ไป...

คนเป็นหมื่น ๆ...แห่กันไป...ตามกระแสกิเลส...

มีคนส่วนน้อยมาก...ที่ทวนกระแส...
ทำในสิ่งที่ถูกต้อง...ทำความดี...
จึงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจ...ที่คนส่วนใหญ่ในโลกนี้...
เดือดร้อน...วุ่นวาย...เจ็บปวด...และเป็นทุกข์...

ขณะนี้...ลูกทุกคน...
กำลังฝึก...ที่จะสวนกระแสกิเลส...
มันเป็นความยากลำบาก...

ยอดเขาอะไรที่สูงที่สุดในโลก...? ยอดเขาอะไร...ครับ...?
ยอดเขาหิมาลัย...สูงที่สุด...ในประเทศอินเดีย...
ยอดเขา...เอเวอร์เรสต์...สูงที่สุดในโลก...
ยอดเขาเอเวอร์เรสต์นี้...มันสูงจริง ๆ...สูงที่สุด...สูงจนมองไม่เห็น...
ยอดเขามันเลียบเข้าไปในเมฆ...เขาสูงเสียดฟ้าเลย...

แต่ในที่สุด...ท่านทราบไหมครับ...?
เขาที่สูงเสียดฟ้า...เขาที่สูงเลียบเข้าไปในเมฆ...
เขาที่สูงที่สุดในโลก...สูงจนมองไม่เห็น...
ก็มาอยู่ใต้ฝ่าเท้าของคน...
คน...ที่เป็นมนุษย์...เหมือนพวกเราในที่นี้...
แต่เป็นคนดี... پاکเพียร...ไม่ยอมแพ้...
ในที่สุด...คนที่สูงเพียง 5 ฟุต...เนี่ย...
ขึ้นไปยืนบนยอดเขา...ที่สูงหลายพันฟุต...เป็นหมื่นฟุตได้...
 پاکเพียร...ไม่ยอมแพ้...
นั่นคือ...หัวใจแห่งชัยชนะ...

พระพุทธรเจ้า...ตรัสไว้ว่า...
วิริเยนะ ทุกขะมัจเจติ...
คนจะล่วงทุกข์ได้...ต้องพากเพียร...

ของดี...ของวิเศษนั้น...
อยู่เลยตายไปนิดเดียว...
คนที่กลัวตาย...จะไม่เจอของดี...

หมอ...ปฏิบัติธรรม...

หมอผู้หญิงคนหนึ่ง...มาปฏิบัติธรรม...
ออกจากปฏิบัติธรรมแล้ว...มีใจเป็นกุศล...
ก็ไปชวนหมอผู้ชาย...ที่ทำงานอยู่ด้วยกัน...ให้มาปฏิบัติธรรม...
หมอผู้ชาย...หันมามองเธอด้วยสีหน้าแปลก ๆ...
หาว่า...งมงาย...แล้วเดินหนี...
พอทำงานร่วมกันไปได้ระยะหนึ่ง...เริ่มเห็นความเปลี่ยนแปลง...
พฤติกรรมของหมอผู้หญิง...เปลี่ยนไป...
จิตใจ...เยือกเย็นลง...พูดจา...ไพเราะ...อ่อนหวาน...
โอบอ้อม...อารี...มีเมตตา...ช่วยเหลือผู้คน...ยิ้มง่าย...อารมณ์ดี...

หมอผู้ชาย...แปลกใจ...
เอ๊ะ...ปฏิบัติธรรม...ทำไมเปลี่ยนแปลงนิสัยได้ขนาดนี้...
เข้ามาสัมผัสด้วยตนเอง...
แล้วก็พบกับ...ทางสายเอก...

พฤติกรรม...เปลี่ยนไป...

จิต...เป็นกุศล...ชีวิตครอบครัว...มีความสุข...

การเปลี่ยนตัวเองนี้...เป็นเรื่องยากที่สุด...

ใครมาบอก...ก็ไม่เปลี่ยน...

เพราะไม่เชื่อ...

การวิปัสสนา...

อาจารย์ถึงให้ลูกทุกคน...นั่งหลับตา...แล้วดูตัวเอง...

เมื่อลูกเห็นตัวเอง...ด้วยตัวเอง...

แล้วลูกจึงจะเชื่อ...

พบตัวเอง...

ที่นี่...กลับมาเรื่องยุง...ยุงเกาะ...เอามือลูบเร็วไปหน่อย...

อ้าว...ยุงตาย...ติดมือมาเลย...

บาปไหม...?

ไม่บาป...

เพราะเราไม่ได้เจตนาฆ่า...

ตั้งใจจะไล่มันเฉย ๆ...แต่ลูบเร็วไปหน่อย...มันเลยแบน...

พอปฏิบัติถึงวันที่ 4...ศีลเริ่มสะอาดขึ้น...ใสแจ๋ว...

วันนี้พอยุกัด...ทำยังไงครับ...?

หลายคน...เอาปากเป่า...ฟู่...ฟู่...ฟู่...

ยุ่งก็ถอนเข็ม...บินหนีไป...

สะอาดที่สุด...ละเอียดที่สุด...
รักษาดี...ได้สะอาดใสแจ๋วที่สุด...

วันนี้...จิตเราเริ่มสงบ...มองเห็นตัวเรามากขึ้น...
ใจสงบ...เป็นสมาธิ...ตัวโยก...ชนลูก...น้ำตาไหล...
เราเริ่ม...ชนะจิตใจของเรา...โดยลูก ๆ...พบเอง...เห็นเอง...
ไม่ต้องให้ใครมาบอก...ไม่ต้องให้ใครมาสอน...

อีกไม่กี่นาทีข้างหน้า...อรุณจะรุ่ง...
แสงเงินแสงทองจะจับขอบฟ้า...เป็นวันใหม่...
และเป็นวันแห่งชีวิตใหม่...ของลูกทุกคน...
ชีวิตของลูก...จะสวยที่สุด...สว่างไสว...ยิ้มแย้ม...เบิกบาน...
รุ่งอรุณแห่งชีวิตใหม่ของลูก...เริ่มต้นขึ้นแล้ว...
ลูกจะเปลี่ยนแปลงนิสัยใจคอ...
เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตัวเอง...อย่างน่าอัศจรรย์...

ลูกเริ่มมองเห็นตัวเอง...แล้วเปลี่ยนแปลง...โดยไม่ต้องมีใครสอน...
จะเปลี่ยนเอง...สั่งเอง...เลิกเอง...
ทุกคนจะพบชีวิตใหม่...ต่างจากชีวิตเก่าที่ลูกเคยมี...
สะอาดขึ้น...ประณีตขึ้น...
นั่นคือ...ความมหัศจรรย์ของหลักสูตร...พัฒนาจิต...
ทำให้เกิด... “ปัญญา...และ...สันติสุข...”

เอามะม่วง...มาสอนคน...

การปฏิบัติธรรม หรือ วิปัสสนากรรมฐาน...ก็คือ...การพัฒนาจิต...
สมัยก่อนเขาเรียกว่า...อบรมบ่มนิสัย...
บ่มนิสัย...ถ้าเปรียบเทียบให้ฟังง่าย ๆ...
ก็เหมือนกับการบ่มมะม่วง...
ใครมีต้นมะม่วงที่บ้าน...จะรู้...
พอลูกมันแก่...ผิวสีนวล....
คุณย่าจะบอกว่า...สอยมาบ่มได้แล้ว...เราก็กสอยลงมา...เอาไปบ่ม...

บ่ม...ทำยังไง...?

บ่ม...คือการทำให้มันอบอ้าว...

เช่น...เอาผ้าหนา ๆ...มาคลุม...เอากะสอบมาคลุม...

เราสอยมะม่วงมา 30 ลูก...เอามากองรวมกันไว้ที่ข้างครัว...

แล้วเอากะสอบคลุม...

วันที่ 2.....เมื่อเราเดินผ่านกองมะม่วง...มองไม่เห็นมะม่วง...
เพราะกะสอบคลุม...

วันที่ 3.....ก็เดินผ่านเฉย ๆ...ไม่ได้สังเกต...
ไม่มีอะไรเกิดขึ้น...

แต่พอวันที่ 4.... ลูกเดินผ่านกองมะม่วง...

ลูกรู้ได้ทันทีว่า...มะม่วงนี้สุกแล้ว...

ลูกจะรู้ได้ไหม...รู้ได้อย่างไร...ว่ามะม่วงสุกแล้ว...?

กลิ่นมันออกมาทักเรา...

สวัสดีค่ะ...มะม่วงสุกแล้วค่ะ...

มันรายงาน...

เรอะ...เราหยุดเดิน...หันไปมอง...มันคุยกับเราได้...เห็นไหม...?

แล้วทำไมทุกวัน...ไม่มีกลิ่น...วันนี้...ทำไมมีกลิ่น...

เทวดาองค์ไหน...เอากลิ่นมาใส่ให้...?

ไม่มี...ไม่มีใครเอากลิ่นมาใส่ให้...กลิ่นนี้เป็นกลิ่นหอม...

มะม่วงจะหอมเอง...

ขีดเส้นใต้ที่...เอง...ขอให้บ่มก็แล้วกัน...

มะม่วงจะ...หอมเอง...

สอยมาวันแรก.....ไม่มีกลิ่น...

บ่มวันแรก.....ไม่มีกลิ่น...

ทำไมวันนี้.....จึงมีกลิ่น...?

เมื่อเราบ่มมะม่วง...แล้วมะม่วงจะหอมเอง...

เราเป็นเจ้าของมะม่วง...ก็ดีใจ...เปิดกระสอบออก...

ตอนนี้ผิวมะม่วงเป็นสีอะไรครับ...?

สีทอง...สีเหลือง...สวยที่สุด...

สอยมาจากต้น...มีสีเขียว...พอบ่มแล้ว...เป็นสีทอง...

ใครมาเปลี่ยนมะม่วงเรา...? จากสีเขียว...เป็นสีทอง...

เปลี่ยนเอง...มะม่วงเปลี่ยนเป็นสีทองเอง...

ขอเพียงแค่บ่มก็แล้วกัน...

มะม่วงจะเปลี่ยนเป็นสีทองเอง...

เอามาทดลองดูลูกหนึ่ง...

ปอกเปลือกแล้วฉีกใส่ปากดูชิ้นหนึ่ง...เป็นไงครับ...?

หวาน...

เปลี่ยนเปรี้ยว...เป็นหวาน...

ตอนสอยมาจากต้น...ลองใส่ปากแล้ว...เปรี้ยว...

วันนี้มะม่วงเหลือง...ทำไมเอาใส่ปากแล้ว...จึงหวาน...?

ใครมาเปลี่ยนเปรี้ยว...ให้เป็นหวาน...?

มะม่วง...มันหวานเอง...

ขอเพียงบ่มก็แล้วกัน...

เฮ้...ทดลองใหม่อีกที...

เอามะม่วงสีทอง...ใส่มือขวา...

ไปสอยลูกเขียว ๆ มาจากต้น...ใส่มือซ้าย...

มะม่วงดิบอยู่มือซ้าย...มะม่วงสุกสีทองอยู่มือขวา...

อยู่ในมือของทุกคน...เราลองลูบ ๆ...คลำ ๆ...แล้วบีบเบา ๆ...

ข้างไหนอ่อน...ข้างไหนแข็งครับ...?

ลูกดิบ...จะแข็งกระด้าง...

ลูกสุก...บีบแล้วเป็นยาง...?

อ่อนโยน...นุ่มนวล...สุภาพน่ารัก...

เราจำไว้ง่าย ๆ ว่า...

ถ้าดิบแล้ว...จะแข็งกระด้าง...

ถ้าสุกแล้ว...จะอ่อนนุ่ม...สุภาพ...อ่อนโยน...น่ารัก...

ตอนนี้...ลองกลับมาดูตัวเอง...

วันนี้เราปฏิบัติธรรมเป็นวันที่ 3 แล้ว...ดูตัวเองได้แล้ว...

วันแรกที่ลูกหิวกระเพาะเข้ามา...ลูกเป็นมะม่วงดิบ...

กิริยามารยาทของลูก...แข็งกระด้าง...

วางกระเป๋...ปัง...ยืนมองรอบ ๆ ตัว...หยุดจ้องดู...วิทยากร...

ตาแก่...ยายแก่พวกนี้เนียนะ...จะมาสอนฉัน...

ฉันจบปริญญาตรี...ปริญญาโท...จบ...ดอกเตอร์...

คนพวกนี้จะเอาอะไรมาสอนฉัน...

ชักฮึดฮัด...

วิทยากรก็สอนว่า...หลักสูตรนี้...เป็นหลักสูตร...สถิติพื้นฐาน...

“ ต้องเจริญสติ...”

สติสำคัญที่สุด...

ทุกคนต้องกำหนดสติ...แล้วทำทุกอย่างช้า ๆ...ใช้สติกำกับทุกอิริยาบถ..

เอาสติกำกับให้ทัน...

นั่งช้า ๆ...ลุกช้า ๆ...กินช้า ๆ...เดินช้า ๆ...

ความกระด้าง...มันโอดออกมาเถียงในใจ...

ขึ้นเดินช้า ๆ อย่างนี้...รถทับตายพอดี...

เราเริ่มฮึดฮัด...ต่อต้าน...ไม่พอใจ...ไม่อยากทำตามที่วิทยากรบอก...

พอเข้าวันที่ 2...3...4...ลูก ๆ...เริ่มนุ่มลง...

มะม่วงเริ่มสุก...

กิริยามารยาท...เริ่มนุ่มนวล...อ่อนโยน...

นั่งพับเพียบ...นั่งขัดสมาธิ...เรียบร้อย...น่ารัก...

มะม่วงเริ่มสุก...

การนั่ง...ยืน...เดิน...นอน...กินอาหาร...

ช้า ๆ...นุ่ม ๆ...กำหนดสติ...ซ้าย ขวา...ดูสภาพนุ่มนวลไปหมด...

ไม่เหมือนวันแรก...เดินแบบทหาร...ตึงตัง...โครมคราม...

ยอดคน...กับยอดไม้...

เป็นอันว่า...ขณะนี้...ลูกหนุ่มพล...สุภาพ...อ่อนโยน...

แล้วจงจำไว้เป็นคติประจำใจว่า...

ยอดคน...กับยอดไม้...เหมือนกัน...

เหมือนกันยังไง...?

ยอด...ต้องอ่อน...

ไม่อ่อน...ไม่ใช่ยอด...

จริงหรือไม่จริง...?

ยอดต่ำลึง...อ่อนหรือแข็ง...?

ยอดกระถิน...ยอดมะม่วง...ยอดชะอม...ยอดสน...

ขึ้นชื่อว่ายอดแล้ว...ต้องอ่อน...

ไม่อ่อน...ไม่ใช่ยอด...

และยอด...ต้องอยู่ยอดจริง ๆ...

คือ...อยู่ที่สูง...แล้วมันต้องอ่อนจริง ๆ...

เด็กไปเก็บยอดกระถินมาให้เรากิน...

แข็ง...

เราจะดุเด็กว่า...ไม่รู้จักยอด...

เพราะฉะนั้น...คนก็เหมือนกัน...

อยากรู้ว่าใครยอด...หรือไม่ยอด...?

ลูกดูได้เลย...

ถ้าอ่อนโยน...สุภาพ...นุ่มนวล...

นั่นแหละ...ยอด...

ใครทำท่าใหญ่โต...อวดเบ่ง...วางก้าม...เสียงดัง...ท่าท่าใหญ่...

อันนั้นไม่ใช่ยอด...

ลูกน้องเห็น...ลูกน้องก็เกลียด...

ลูกน้องคิดทุกวัน...เมื่อไรจะย้ายไปชะที่...?

นี่คือยอดคน...

เห็นไหมครับ...? ถ้านุ่มนวล...สุภาพ...อ่อนโยน...

จะมัดใจคน...ลูกน้องจะรัก...เคารพ...

บอกว่า...ผมนับถือท่าน...เหมือนพ่อแม่คนหนึ่งครับ...

เอาง่าย ๆ...คนที่สุภาพ...นุ่มนวล...อ่อนโยน...น่ารัก...

ที่ชนะใจคนไทยทั้งประเทศเนี่ย...มีกี่คน...?

ยกตัวอย่างให้อาจารย์ดูสักคนหนึ่งซิ...

ดูซิว่า...จะตรงกับยอดคน...ที่อาจารย์รักที่สุดหรือเปล่า...?

คนในรูปนี้...คือใคร...? ตอบดัง ๆ...

สมเด็จพระเทพฯ...

มีใครรักสมเด็จพระเทพฯ บ้าง...?

ยกมือให้ดูหน่อย...?

โอ...ยกหมดห้องเลย...

เอ้า...อาจารย์ถามต่อ...เคยเข้าเฝ้าท่านบ้างหรือเปล่า...?

ไม่เคย...

ไม่เคยคุยด้วยซ้ำ...

ท่านไม่เคยพูดกับเรา...ไม่เคยชมเรา...ไม่เคยให้สตางค์เรา...

แล้วทำไม...เราถึงรักท่าน...?

ทำไมครับ...?

เพราะท่านเป็น...ยอดคน...

ยอดคน...ต้องอ่อน...

ไม่อ่อน...ไม่ใช่ยอด...

ใครเคยเห็นสมเด็จพระเทพฯ...ยืนยืดอก...

ทำใหญ่...ทำท่ากว้าง...มีไหม...?

ไม่มี...

สมเด็จพระเทพฯจะนุ่มนวล...สุภาพ...อ่อนโยนกับทุกคน...

เราดู...เราเห็นมาจนนับไม่ถ้วน...

ตั้งแต่เล็ก...พอเกิดขึ้นมา...เป็นเจ้าฟ้า...

ท่านนุ่มนวล...อ่อนโยน...สุภาพ...ยิ้ม...

มองเห็นแล้ว...เราก็รัก...

คนทั้งหลาย...อดไม่ได้...ที่จะทำท่าใหญ่...กว้าง...อวดดี...

สมเด็จพระเทพฯ...ไม่มี...

สุภาพ...นุ่มนวล...ยิ้มตลอดเวลา...

สมเด็จพระเทพฯ...เวลาท่านยิ้มนะ...

ท่านยิ้ม 1 บาท...

คือ...ท่านยิ้มกว้าง...ยิ้มเต็มที...

คนทั้งหลายถึงรักท่าน...

พวกเรานี้...ขี้เหนียวยิ้ม...

ยิ้มสลับเดียว...กลัวจะหมด...

เพราะฉะนั้น...ใครอยากมีเสน่ห์...

ให้ยืมแบบสมเด็จพะเทพา...

ยืม 1 บาท...ยืมเต็มที...

แล้วจะมีเสน่ห์...มีกระแสเมตตา...

ยอดคน...กับยอดไม้เหมือนกัน...คือ...ต้องอ่อน...

ไม่อ่อน...ไม่ใช่ยอด...

วันนี้ลูกปฏิบัติธรรมเป็นวันที่ 4...

ลูกกำลังไต่ขึ้นสู่...ระดับยอด...

ลูกจะนุ่มนวล...สุภาพ...อ่อนโยน...มีเมตตา...

เมื่อปฏิบัติครบ 7 วันแล้ว...

กลับไปบ้านครั้งนี้...ที่บ้านจะบอกเลยว่า...

กิริยามารยาทของลูกเปลี่ยนไป...

นุ่มนวล...อ่อนโยน...สุภาพกว่าแต่ก่อน...

ใครกำหนดสติได้มาก...เปลี่ยนมาก...

เห็นภาพแล้วใช่ไหม...?

ยาวิเศษ...

คราวนี้เรามาดูมะม่วงสีเขียว...เปลี่ยนเป็นสีทอง...

มะม่วง...พอบ่มแล้ว...เปลี่ยนสีได้...

วิปัสสนากรรมฐาน...เป็นการบ่มจิตใจ...

การบ่มจิตใจ...ก็เปลี่ยนสีผิวได้...

เราหิวกระเป่าเข้ามาวันแรก...

มีปัญหาทางบ้าน...ปัญหาเรื่องการทำงาน...ปัญหาส่วนตัว...
เครียด...หน้าตาไม่ผ่องใส...

พอปฏิบัติธรรมเข้าวันที่ 4...ผิวเริ่มนวล...
ถ้ากำหนดสติได้มาก ๆ...ตามที่วิทยากรแนะนำ...
จิตสงบมาก ๆ...ตามองต่ำ...
หน้าตาจะผ่องใส...เอิบอิ่ม...แก้มแดง...โดยไม่ต้องทาแป้ง...

มีผู้หญิงคนหนึ่ง...บอกว่า...มาปฏิบัติธรรมเพราะว่า...
เห็นพยาบาลรุ่นพี่มาปฏิบัติ...แล้วผิวสวย...
ขาว...ผ่อง...เป็นสีชมพู...หนูเลยมาบ้าง...

คนเรานี่...

ใจเป็นนาย...กายเป็นบ่าว...

ถ้าใจเป็นทุกข์...หน้าก็จะเครียด...ดำ...หมดสง่าราศรี...
แต่ถ้าใจเป็นสุข...หน้าจะใส...อิ่มเอิบ...ขาวนวล...ยิ้มทั้งวัน...

จิตผ่องใส...กายสดสวย...

เจ้าชายสิทธัตถะ...ออกบวชได้ 6 ปีแล้ว...

บำเพ็ญเพียร...ปฏิบัติธรรม...มาตลอด...

วันหนึ่ง...ประทับอยู่ใต้ต้นไม้...

คนใช้บ้านเศรษฐี...ออกมาปิดกวาดโคนต้นไม้...

เช้าวันนี้...ลูกสาวเศรษฐี...จะออกมาแก้บน...
บนกับต้นไม้...ว่า...ขอให้ประสบผลสำเร็จในชีวิต....
ขณะกำลังปิดกวาด...

เห็นเจ้าชายสิทธัตถะ...ประทับทำสมาธิใต้ต้นไม้...
รูปร่าง...สง่างาม...หน้าตา...อิมเอิบ...ผิวพรรณผ่องใส...
ขณะนั่งหลับตา...หน้ายังยิ้ม...ด้วยกระแสเมตตา...
คนใช้รีบวิ่งไปบอกนายสาวว่า...
เห็นเทวดา...นั่งอยู่ใต้ต้นไม้...

นางสุชาดา...จึงนำข้าวมธุปายาส...ใส่ถาดทองมาถวาย...

เพราะฉะนั้น...ลูกลองสังเกตดู...คนที่ปฏิบัติธรรมทุกคน...
หน้าจะอิมบุญ...ผิวพรรณผ่องใส...จิตใจเยือกเย็น...

สมุห์ปัญชี...จอมซ่าส์...

เมื่อลูก ๆ ปฏิบัติธรรมครบ 7 วันแล้ว...

ทุกคนจะพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า...

“ พระพุทธเจ้านี้...เยี่ยมยอดมาก...

สามารถเปลี่ยน...รสเปรี้ยว...ให้เป็น...รสหวานได้...

ลองกลับมาดูตัวของลูก...มาดูใจของลูก...

ดูซิว่า...ในเนื้อตัวของเรา...มีอะไรเปรี้ยวบ้าง...?

ขี้จัญไร...ริษยา...ขี้โกรธ...ขี้โมโห...อาฆาต...พยาบาท...เอารัดเอาเปรียบ...

เหล่านี้...จะสะสมอยู่ในตัวของเรา...

เป็นรสเปรี้ยว...ไม่มีใครชอบ...

สมุห์ปัญชีคนหนึ่ง...มาปฏิบัติธรรม...วันสุดท้าย...ออกมาเย็นพูด...

นึลยหนู...เป็นคนที่...ไม่ยอมคน...

ใครทำหนูเจ็บ...หนูต้องแก้แค้น...ให้มันเจ็บกว่า...

เวลาหนูขับรถ...ใคร...ปาดหน้าหนู...

หนูก็จะขับแข่ง...แล้วไปปาดหน้ามันบ้าง...

ปาดเสร็จ...แล้วก็ล่าถอย...เบรคให้มันชน...

อย่างนี้...มันถึงจะสาแก่ใจ...

เป็นไง...? เปรี้ยวไหม...? น่ารักไหม...? น่ารักประทานไหม...?

เราเจอคนแบบนี้เราชอบไหม...?

ถ้าเป็นลูกเรา...เป็นน้องเรา...เป็นญาติเรา...เราหวาดเสียวไหม...?

เขา...กำลังล้อเล่น...กับความตาย...

พอพูดมาถึงตรงนี้...เธอก็พูดท่อนสุดท้ายว่า...

ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป...

เหตุการณ์อย่างนี้จะไม่มี...จะไม่เกิดขึ้นอีกแล้ว...ในชีวิตหนู...

หนูใจเย็นลง...หนูแผ่เมตตาได้...หนูให้อภัยเป็น...

เป็นไง...? เปลี่ยนไปเป็นคนละคนเลย...

คน...พอให้อภัยได้แล้ว...ก็เกิดความเมตตา...

คนที่มีเมตตา...เป็นไง...?

สุภาพ...อ่อนโยน...อ่อนหวาน...น่ารัก...

บัญชีแค้น...นายพล...

ผู้ชายคนหนึ่ง...ออกมาพูด...

ผมเป็นนายทหารใหญ่...

ผมมีบัญชีประจำตัวอยู่บัญชีหนึ่ง...เรียกว่า...

“บัญชีแค้น...”

ใครก็ดักผม...ขัดขาผม...กลั่นแกล้งผม...มันคือ...ศัตรูของผม...

ผมจดชื่อมัน...ลงในบัญชีนี้...ผมใหญ่ขึ้นมาเมื่อไหร่...

ไอ้พวกนี้...เดือดร้อน...

เป็นไง...หนาวไหม...?

ใครเป็นลูกน้อง...ใครทำงานใกล้ชิด...เป็นไง...?

กรรมไหม...?

คนี่ขึ้นเป็นใหญ่เมื่อไร...ฟ้าผ่าทันที...

แต่เมื่อวานนี้...บอกว่า...

ผมฉีกบัญชีทิ้งแล้ว...ครับ...ฉีกในห้องกรรมฐานนี่เอง...

ไม่มีแล้ว...บัญชีแค้น...

ความคิดที่จะแก้แค้นใคร...ไม่มีแล้ว...

ผมแผ่เมตตาให้ทุกคนแล้ว...

แผ่เมตตาเสร็จ...เป็นไง...?

หวานทันที...น่ารัก...น่ารักหาสมาคมทันที...

รสเปรี้ยว...กับรสหวาน...มันต่างกัน...

เดี๋ยวนี้...ลูกกำลังเปลี่ยนจากรสเปรี้ยว...เป็นรสหวาน...
เปลี่ยนจาก...พลอย...เป็นเพชร...
เปลี่ยนจาก...ตะกั่ว...เป็นทองคำ...

แมลงวัน...กับ...แมลงผึ้ง...

ลูก...กำลังเปลี่ยนวิญญานตัวเอง...
จาก...วิญญานแมลงวัน...เป็น...วิญญานแมลงผึ้ง...
ด้วยตัวของลูกเอง...
แมลงวัน...กับแมลงผึ้ง...
มีปีก...บินได้...เหมือนกัน...ตัว...ไล่เลี่ยกัน...
แต่...นิสัยมันเหมือนกันไหม...?

แมลงวัน...ชอบของเหม็น ๆ...คาว ๆ...
ยิ่งถึงขยะ...กองขยะ...สกปรกมาก ๆ...ยิ่งชอบ...
พอมันเห็น...บินดิ่งลงไปเลย...
เอาตัวเข้าไปคลุก...เพื่อนขา...เพื่อนชน...เพื่อนปีก...
ยิ่งเพื่อนเท่าไร...ยิ่งเหม็นเท่าไร...ยิ่งชื่นใจเท่านั้น...

เรามาดู...แมลงผึ้ง...
มีแมลงผึ้งตัวไหนบ้าง...ที่เห็นถึงขยะเหม็น ๆ...แล้วบินลง...?
ไม่มี...
แมลงผึ้ง...ไปไหน...ครับ...?
โน่น...บินไปหาดอกไม้...
ดอกไม้ที่หอม...ดอกไม้ที่สวยงาม...ดอกไม้ที่กำลังบาน...

แมลงผึ้งแต่ละตัว...จะบินได้ไกล...8 - 10 กิโลเมตร...
บินไปหาดอกไม้หอม ๆ...ไปหาดอกบัวที่กำลังบาน...อยู่ริมสระ...
พอไปถึง...ยืนจมูกเข้าไปดม...

ขอหอมหน่อย...ขอหอมหน่อย...

ฟอด...ชื่นใจ...เสร็จแล้ว...

ยังขออนุญาต...แบ่งน้ำหวาน...

เอาไปเป็นที่ระลึกด้วยนะ...ยังขอแบ่งน้ำหวาน...ไปไว้ที่รังอีก...
เห็นไหม...? เห็นความแตกต่าง...ระหว่าง...
แมลงผึ้ง...กับแมลงวัน...ไหม...?

กระแสบจิต...

ลูกทุกคน...กำลังพบกับ...ชีวิตใหม่...
ใคร...ที่เคยเกลียดหน้าใคร...ในที่ทำงาน...
ถึงตอนนี้...ลูกจะเกลียดน้อยลง...

อีก 3 วันที่เหลือ...
ทุกครั้งที่คุณนั่งสมาธิ...ลูกหลับตา...นึกถึงหน้าเขา...
อธิษฐาน...ขอให้เขาพ้นทุกข์...มีความสุข...มีความสุขเจริญรุ่งเรือง...
ขอให้เขามีบุญ...ได้มาวิปัสสนากรรมฐาน...เหมือนอย่างเรา...

วันที่ 8...ที่ลูกเดินออกจากห้องนี้...
จิตใจลูกจะหายโกรธ...หายเกลียด...หายเปรี้ยว...
จะมีความสุข...
เมื่อลูกไปถึงที่ทำงาน...ใบหน้าลูกจะยิ้ม...

เพื่อนคนที่ไม่มองหน้ากัน...เขาจะเดินมาทักลูก...
เป็นยังไง...หายไปไหน...?

แต่ก่อน...เขาไม่เคยทัก...ไม่อยากมอง...

กระแสนเมตตาของลูก...ไปถึงเขา...

เป็นกระแสแห่งความเป็นมิตร...

กระแสจิตมีจริง...สัมผัสได้...

สังเกตหมาในบ้านซี...มันรักคนในบ้านไม่เท่ากัน...

ใครรักมันมาก...มันสัมผัสกระแสจิตได้...

มันก็รักคนนั้นมาก...

ใครรักมันน้อย...มันก็รู้...

มันเป็นคลื่นวิทยุทางใจ...ที่รับรู้ได้...

จบวันที่ 7...ลูกจะมีกระแสความเมตตา...

ลูกจะหายโกรธ...หายอาฆาต...หายพยาบาท...

จะอ่อนหวาน...อ่อนโยน...สุภาพ...นุ่มนวล...น่ารัก...

นั่นแหละ...ลูกเปลี่ยนจากรสเปรี้ยว...เป็นรสหวาน...

เป็นมิตรกับคนทั่วไป...จะมีคนคบค้าสมาคมมากขึ้น...

ชีวิต...จะมีความสุข...

ผ่า...หัวใจแม่...

...ไม่เคยใจ...๗๒

"รอเดี๋ยวนะแม่ เดี๋ยวผมพาไป..."

ผ่า...หัวใจแม่...

เหม็น...ที่สุดในโลก...

เราพูดเรื่องรสหวานมาแล้ว...

คราวนี้...เรามาพูดเรื่อง...กลิ่นหอมกันบ้าง...

ในตัวเรา...ลองช่วยกันสำรวจดูซิ...

ว่า...มีส่วนใดหอมบ้าง...?

แก้ม...หอมไหม...? เห็นคนเขาชอบหอมแก้มกัน...

เอาจมูก...ไปชนหน้า...แล้วสุดลมหายใจ...

มาลองดูซิ...ว่าใบหน้าเรา...มีอะไรหอมบ้าง...?

จมูก...มีขี้จมูก...

ในปาก...มีขี้ฟัน...

ในหู...มีขี้หู...

ตื่นเช้าขึ้นมา...ต้องรีบไปล้างหน้า...

ขึ้นชักช้า...คนข้าง ๆ...เหม็น...

บนหัว...มีขี้หัว...

ไม่สระผม 3 วัน...หัวน้ำมันเยิ้ม...รังแคเต็มหัว...

ตัว...มีขี้ไคล...ต้องอาบน้ำทุกวัน...วันละ 2 ครั้ง...

เวลาอาบน้ำ...ต้องเอาสบู่หอม ๆ...มาถู...เพื่อดับกลิ่นเหม็น...

หอมสบู่อยู่ได้ไม่กี่ชั่วโมง...ต้องอาบน้ำอีกแล้ว...เพราะเหม็นขี้เหงื่อ...

เห็นไหมว่า...?

ตัวเราทั้งตัวนี้...ขี้ทั้งนั้น...

มีแต่ของเหม็น ๆ...หาอะไรหอมไม่เจอ...

เติมความหอม...

แต่พอลูกมาปฏิบัติธรรม...ลูกเริ่มมีความรู้สึก...
ในตัวคน...มีของหอมอยู่เหมือนกัน...

พอลูกปฏิบัติธรรม...

“คุณธรรมเกิดขึ้นในจิตใจ...”

จิตใจสงบ...มีเมตตา...มีความกตัญญูรู้คุณ...

อยากตอบแทนบุญคุณผู้มีพระคุณ...

สิ่งเหล่านี้เรียกว่า... “ความดี...” ความดีในตัวคน...

มันส่งกลิ่นหอม...

มะม่วง...เมื่อมันสุก...มันหอมเอง...

คนเรา...เมื่อทำความดี...มันก็หอมเอง...

คนที่ทำความดี...กตัญญูรู้คุณ...ใคร ๆ ก็ยกย่องสรรเสริญ...

ใคร ๆ ก็อยากคบหาสมาคมด้วย...

คนที่อกตัญญู...เนรคุณ...ไม่มีคุณธรรม...

ใครก็รังเกียจ...ไม่มีใครคบค้าสมาคม...

คนกตัญญูรู้คุณ...มีคุณธรรม...

ทำอะไรก็เจริญรุ่งเรือง...

ค้าขาย...ก็แข็งลิ้น...

ปราโมทย์...ไม่กัลด...

เลือกตั้งวุฒิสภาครั้งที่ผ่านมา...

คนกรุงเทพฯ ได้กลิ่นหอมของ...คุณปราโมทย์ ไม่กัลด...

เตะคะแนนให้มากที่สุด...ตั้ง 4 แสนกว่าคะแนน...

อาจารย์ยังนึก...อยากพบตัว...อยากสัมผัสความหอมของท่าน...

คุณปราโมทย์ ไม่กัลด...

ทำความดี...มีคุณธรรม...กตัญญูรู้คุณ...

ในหลวงได้กลิ่นหอม...

รับเอามาใช้งานใกล้ชิด...ในโครงการช่วยเหลือราษฎร...

เมื่อมาลงสมัคร สว...คนกรุงเทพฯ ก็ได้กลิ่นหอม...

ตอนทำงานกับในหลวงก็เตะคะแนนให้...

คนดี...มีคุณธรรม...ก็เจริญรุ่งเรือง...

คนที่ทำความงามความดี...จะมีกลิ่นหอม...

คนที่หอม...ในหลวงจะอุ้มหมัด...

เอามารับใช้ใกล้ชิด...เอามาช่วยงาน...มาเป็นองคมนตรี...

อย่างกับป่าเปรมนี้...ทำความงามความดี...มาตลอดชีวิต...หอมมาก...

ในหลวงก็เอามาเป็นองคมนตรี...

เครื่องมือวัดความดี...

ถ้าเราอยากรู้ว่า...ใครเป็นคนดี...ไม่ดี...

ให้เอาความกตัญญูไปจับ...

เรามีเพื่อนอยู่ 5 คน...อยากรู้ว่าใครเป็นคนดี...เอาอะไรตัดสิน...?
ส่องดูใจของคนทั้ง 5...ถ้าหัวใจใครเต้น 2 จังหวะ...นั่นเป็นคนดี...

จังหวะที่ 1...รู้บุญคุณคน...ได้ไป 50 คะแนน...

จังหวะที่ 2...ทดแทนบุญคุณผู้มีพระคุณ...เอาไปอีก 50 คะแนน...

สุดยอดของความดีคือ...

คนที่มีความกตัญญูกตเวทิตาต่อ...พ่อแม่...

ลูก ๆ ปฏิบัติธรรมมาถึงวันที่ 4 แล้ว...

ความหอมเริ่มโชยกลิ่นออกมา...

ในขณะที่จิตใจลูกสงบ...

ลูกจะเริ่มนึกถึง...คนที่มีบุญคุณต่อเรามากที่สุดในชีวิต...

นั่นคือ...พ่อกับแม่...

นั่งหลับตา...เห็นภาพท่านลอยมา...

อยากจะเข้าไปใกล้...อยากจะกอด...อยากจะกราบที่เท้าท่าน...

มีจิตใจที่เคารพเทิดทูน...

ขณะนี้...จิตลูกกำลังเกิดความกตัญญู...

ใครคิดถึงคุณพ่อคุณแม่...และอยากให้คุณพ่อคุณแม่ได้มีโอกาสมา...

วิปัสสนากรรมฐานเหมือนอย่างเรา...กรุณายกมือ...

ยกมือทั้งห้อง...

เห็นไหม...?

มะม่วงมันหอมเอง...

รักแม่...วาเดียว...

ในฐานะของผู้ปฏิบัติธรรม...เราลองเอาพ่อกับแม่...มาขึ้นตาชั่งดู...
ชั่งด้วยหัวใจ...

แล้วลองดูซิว่า...ใครมีบุญคุณต่อเรามากกว่ากัน....?

ใครว่า...พระคุณแม่...มากกว่าพระคุณพ่อ...?

กรุณายกมือ...ออกมาจากหัวใจจริง ๆ เลยนะ...

ใจคิดยังไง...ยกมือตามที่หัวใจบอกเลย...

ใครว่า...พระคุณพ่อ...มากกว่าพระคุณแม่...กรุณายกมือ...

ขอบคุณครับ...

บางคนใจอยู่กับพ่อ...บางคน...ใจอยู่กับแม่...

บางคน...ยกสองมือ...เท่ากันครับ...

พวกที่บอกว่า...เท่ากันครับนี่...

ตาชั่งของคุณเที่ยงตรงแน่หรือ...?

กระทรวงยุติธรรม...เขามีตาชั่ง...ตาชั่งเขา...เที่ยงตรง...ไม่เอียง...

ใครที่บอกว่า...พ่อกับแม่มีบุญคุณเท่ากันนี้...ตาชั่งคุณเที่ยงตรงแน่หรือ...?

นักปราชญ์ทางศาสนา...เขียนโคลงไว้บทหนึ่ง..ประทับใจอาจารย์มาก...
อาจารย์จำได้ขึ้นใจ...เขาบอกว่า...

คุณแม่นา	หนักเพ็ญ	พสุธา
คุณบิทร	ดุจอา	กาศกวาง

พระคุณของแม่นี้...ทั้งหนา...ทั้งหนัก...เหมือนแผ่นดินทั้งแผ่นดิน...
ภูเขาทุกลูก...ตึกราม อาคารบ้านเรือน...ทะเล ต้นไม้ แม่น้ำ...
ล้วนตั้งอยู่บนแผ่นดินทั้งสิ้น...

ถ้าไม่มีแผ่นดิน...ก็ไม่มีภูเขา...ไม่มีตึก...ไม่มีบ้าน...
เช่นเดียวกัน...ถ้าไม่มีแม่...ก็ไม่มีเรา...

เห็นพระคุณแม่หรือยัง...?
ว่า...ยิ่งใหญ่...มั่นคง...หนักแน่นขนาดไหน...?

เมื่อก่อนตอนเราเล็ก ๆ...แม่นั่งป้อนข้าวเรา...
มีคนถามว่า...รักแม่แค่ไหน...?
เรากางแขนทั้งสองข้างออก...บอกชี้ว่า...รักแม่เท่านี้...
รักแม่...แค่คนเดียว...

พอเราโตขึ้น...เรามาเรียน...เราเข้าปฏิบัติธรรม...เราถึงรู้ว่า...
พระคุณแม่...
ยิ่งใหญ่...เท่าโลกทั้งโลก...
ไม่ใช่แค่คนเดียว...ยิ่งใหญ่ที่สุด...
ไม่มีอะไรจะยิ่งใหญ่กว่าพระคุณแม่อีกแล้ว...

ส่วนพระคุณพ่อ...

เขາบอกว่า...เหมือนอากาศที่ห่อหุ้มโลกนี้เอาไว้...

โลกอันใหญ่โตมหึมา...ถ้าปราศจาก...อากาศ...

คน...สัตว์...ต้นไม้...และสิ่งมีชีวิตทั้งหมด...

ก็ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้...

พ่อ...จึงเป็นผู้ให้ชีวิต...

ไม่มีพ่อ...ก็ไม่มีชีวิตเรา...

เห็นพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพ่อและแม่หรือยัง...

ถ้าไม่มีท่านทั้ง 2...ก็ไม่มีเรา...

ฟังมาถึงตรงนี้...ก็ยิ่งกำกึ่ง...

ตัดสินใจยาก...ว่าใครมีพระคุณมากกว่ากัน...

วันนี้...จิตใจเราสงบ...หัวใจมีธรรมะ...มีคุณธรรม...

เอาหัวใจของเรา...เป็นตาชั่งที่เที่ยงตรง...ลองชั่งน้ำหนักดูว่า...

พระคุณของพ่อกับแม่...ใครหนักกว่ากัน...?

วิธีตัดสินใจง่าย ๆ...อาจารย์ถามว่า...

เราอยู่ในท้องแม่...คนละกี่เดือน...?

ก็เดือนครึ่ง...?

9 เดือน...

แล้วเราอยู่ในท้องพ่อ...กี่เดือน...?

ไม่ได้อยู่สักเดือน...

ถ้าพ่อแน่จริง...พ่อต้องแบ่งไป 4 เดือนครึ่งสิ...ถึงจะถูก...

นี่แม่อุ้มท้องเรา 9 เดือน...

พ่อไม่อุ้มสักเดือน...

ปล่อยให้แม่หนักอยู่คนเดียว...ปล่อยให้แม่ทุกข์ทรมานอยู่คนเดียว...
แถม...ในขณะที่แม่ท้องโย้...พ่อยังไปเล่นบิลเลียด...ดูมวย...ตีไก่...

นายทหารของอาจารย์...

เมียจะคลอด...พ่อตาต้องไปตาม...จากโต๊ะบิลเลียด...

บอกให้พาเมียไปส่งโรงพยาบาล...

โน่น...รักลูกบิลเลียด...มากกว่าเมียที่กำลังท้อง...

วันตายของแม่...

แล้วที่หน้าหนาสาหัสของแม่ที่สุด...คือ...ตอนคลอดลูก...

ตอนคลอดลูก...เป็นช่วงเวลาที่เจ็บปวดที่สุด...

ใครเป็นคนเจ็บปวด...แม่...หรือ...พ่อ...?

แม่...เจ็บปวดที่สุด...

บางคนคลอดยาก...ตายทั้งแม่ทั้งลูก...

บางคน...แม่ตาย...แต่ลูก...รอด...

เด็กบางคน...คลอดยาก...

ทำคลอดเป็นชั่วโมงแล้ว...ก็ยังไม่ออก...รกพันคอ...

หมอบอกว่า...ต้องผ่าตัดฉุกเฉิน...เพราะถ้าช้าอีก 5 นาที...

เด็กจะตาย...เพราะขาดอากาศหายใจ...

แต่เนื่องจากเป็นโรงพยาบาลต่างจังหวัด...

เครื่องไม้เครื่องมือไม่ครบ...และเป็นการผ่าตัดฉุกเฉิน...
ไม่ได้เตรียมการไว้ก่อน...ถ้าตัดสินใจผ่าตัดทันที...ลูกอาจรอด...
แต่...แม่...อาจเสียชีวิตได้...
หมอบอกว่าจะเอาอย่างไร...?
พ่อบอกว่า...ต้องถามแม่...
แม่บอกว่า...
ขอให้ลูกของแม่...รอดชีวิต...
แม่...เป็นอย่างไรก็ได้...
เห็นความรักของแม่...ที่มีต่อลูกหรือยัง...?

ผู้ช่วยพระเอก...

อาจารย์มีลูกคนเดียว...เป็นลูกสาว...
บอกกับลูกสาวว่า...จำเอาไว้นะ...
แม่...เขามีพระคุณยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตลูก...ตั้งแต่เกิด...
ตอนลูกเกิด...พ่อเอาแม่ไปส่งโรงพยาบาลตอนเช้า...
แล้วเย็น...ถึงกลับไปเยี่ยม...
หมอบอกว่า...ผ่าตัดมาแล้วครับ...อาจารย์...
อ้าว...ทำไมต้องผ่าล่ะ...?
เด็กหน้าแดง...ไม่ยอมคลอดครับ...ขึ้นรอช้า...ตายทั้งแม่ทั้งลูก...
ผมให้คุณนายเซ็นชื่อ...แล้วผ่า...
เห็นหรือยัง...ตอนที่ลูกเกิด...
คนที่เผชิญกับความตายนะ...แม่...

แล้วกว่าแผลจะหาย...ก็วัน...ก็เดือน...?
คิดว่าแม่เจ็บ...แม่ทุกข์ทรมานขนาดไหน...?
ข้างพ่อ...คือผมนี่...ขับรถวิ่งไปวิ่งมาเฉย ๆ...
ไม่มีเงิน...ก็กู้สวัสดิการมาให้...เป็นผู้สมนอก...

ตกลง...แม่...เขาเป็นพระเอก...

พ่อ...เป็นเพียงผู้ช่วยพระเอก...
ให้เอาใจแม่...ให้มากที่สุด...เขามีพระคุณที่ยิ่งใหญ่ต่อลูก...
ผมสอนลูกของผมอย่างนี้...

ผู้ชาย...ก็มีหัวใจ...

พูดมาถึงตรงนี้...พวกผู้ชายประท้วง...
บอกว่า...อาจารย์...ที่บอกว่าอยู่ในท้องแม่เก้าเดือน...
พ่อเก่งจริงต้องแบ่งมา 4 เดือนครึ่งนะ...ก็มันแบ่งไม่ได้นี่...
ถ้าแบ่งได้...ผมแบ่งมาแล้ว...
ฟังดู...มีเหตุผล...

เฮ้อ...งั้นเอาใหม่...มาดูกันว่า...พอเราคลอดออกมาปั๊บ...

เราอยู่ในอ้อมกอดใคร...?

เรา...อยู่ในอ้อมกอดแม่...หรืออ้อมกอดพ่อ...?

ใคร...อุ้มเรามากกว่ากัน...

แล้วเรา...กินนมใคร...ดูดเลือดจากอกใคร...?

แม่...ทั้งนั้น...

พ่อ...อย่างเก่งก็วิ่งไปซื้อนมกระป๋องมาให้ลูก...
เวลานอน...นอนข้างใคร...?
ข้างแม่...ต้องกอดแขนแม่นอน...จึงหลับ...
ทุกอย่าง...อยู่ที่แม่...
ผมเป็นพ่อ...กลับมาจากทำงาน...เห็นแม่เข่าอุ้ม...
ไหน...ขออุ้มหน่อย...
อุ้มได้ 5 นาที...เมื่อยแขน...ส่งคืนแม่แล้ว...

หัวใจของแม่...อยู่ติดกับลูกตลอดเวลาจริง ๆ...
แม่ทุกคนจะเห็น...และทราบดี...

ผ่าหัวใจแม่...

ที่ว่า...คุณแม่นา...หนักเพี้ยง...พสุธา...
พระคุณแม่...หนักแน่น...และยิ่งใหญ่...เท่าแผ่นดิน...
จริงหรือ...?
หลายคนอาจสงสัย...ใช่ไหม...?
วันนี้...อาจารย์จะพาลูก ๆ ทุกคน...
ไปพิสูจน์...ความรักของแม่...บุญคุณของแม่...
ว่า...ยิ่งใหญ่...หนักแน่น...อย่างที่ว่า...จริงไหม...?
วันนี้...เราผ่าหัวใจแม่ออกมาดู...
ขอให้ลูก ๆ ทุกคน...เตรียมดู...หัวใจแม่...

พระ...ท่านมักสอนพวกเราเสมอว่า...

แม่...เปรียบเสมือน...พระในบ้าน...

เป็นพระในบ้านยังไง...?

เรามาช่วยกันหาคำตอบ...

พระ...แปลว่าอะไร...? หมายถึงอะไร..?

พระ...หมายถึง...ผู้ประเสริฐ...ผู้ยอดเยี่ยม...

เป็นผู้มีคุณความดี...อยู่ในตัว...

และประกอบคุณความดีต่อผู้อื่น...โดยไม่หวังผลตอบแทน...

จิตใจเปี่ยมล้นด้วยความรัก...

ความปรารถนาดี และความสงสารเป็นมูลฐาน...

นี่คือพระ...

เราลองเอาพระ...มาเทียบกับแม่เราซิ...

ดูว่า...คุณสมบัติ...ใกล้เคียงกันไหม...?

แม่...ทำความดีต่อลูก...โดยหวังสิ่งตอบแทนไหม...?

ไม่หวังตอบแทน...

แม่...จิตใจเปี่ยมล้นด้วยความรักที่มีต่อลูกไหม...?

ใช่...รักลูกเปี่ยมล้นหัวใจ...

แม่...มีความปรารถนาดีต่อลูกไหม...?

ปรารถนาดี...ทุกลมหายใจ...

แม่...คือผู้มีคุณความดีที่ยิ่งใหญ่ต่อลูกไหม...?

ใช่อีกเช่นเคย....

เห็นไหมว่า...แม่...มีคุณสมบัติ...ใกล้เคียงกับพระ...

พระจึงมักสอนเราว่า...แม่...คือ...พระในบ้าน...

ทีนี้...เรามาดูให้ลึกลงไปอีกหน่อย...

ที่ว่าเป็นพระเนี่ย...เป็นพระอะไรบ้าง...?

เขาบอกว่า...

แม่...คือ...พระพรหม...ของลูก...

แม่...คือ...พระอรหันต์....ของลูก...

แม่...คือ...(พระ)ครูคนแรก...ของลูก.

เรามาดูซิว่า...จริง...หรือไม่จริง...

พระพรหม...

แม่...คือ...พระพรหมของลูก...

พระพรหม...ตามความรู้สึกรของเรา..คือพระเจ้าผู้สร้างโลก...

แม่...คือ...พระพรหมของลูก...

หมายถึง...แม่...คือ...ผู้สร้างลูก...ผู้ให้ชีวิตแก่ลูก...นั่นเอง...

มาดูซิว่า...แม่สร้างเราอย่างไร...?

ตอนเราเกิด...หรือปฏิสนธิ...เกิดยังไง...?

อสุจิของพ่อ...ผสมกับ...ไข่ของแม่...ไข่ไหม...?

เพราะฉะนั้น...

ในตัวเราถึงมี...เลือดพ่อครึ่งหนึ่ง...เลือดแม่ครึ่งหนึ่ง...

พอปฏิสนธิแล้ว...ไปอยู่ที่ไหน...?

อยู่ในท้องแม่...

อยู่ในมดลูกแม่...

มีสายสะดือ...ต่อกับตัวแม่...

แล้วดูดเลือดในกายแม่...เป็นอาหาร...

ดูดอยู่กี่เดือน...

9 เดือน...

เราดูดเลือดจากกายแม่...เพื่อให้เรามีชีวิต...และเติบโต...

9 เดือน...

ถ้าแม่...ไม่ให้เราดูด...เป็นยังไง...?

ตาย...

ตายตั้งแต่ยังไม่ได้ลืมตาดูโลก...

เพราะฉะนั้น...แม่...คือผู้ให้ชีวิตแก่เรา...

สิ่งสำคัญของ...พระพรหมอีกอย่างหนึ่งก็คือ...

ต้องมีพรหมวิหารธรรม...

เคยได้ยินคำว่า...พรหมวิหารธรรมไหม...?

พรหมวิหารธรรม...เป็นหัวใจ...ของพระพรหม...

หัวใจ...มี 4 ห้อง...คือ...

เมตตา...กรุณา...มุทิตา...อุเบกขา...

เมตตา..... คือ..... ความรัก...ความปรารถนาดี....

กรุณา..... คือ..... ความสงสาร...เห็นอกเห็นใจ...

มุทิตา..... คือ..... ความชื่นชมยินดีในความสำเร็จ...

อุเบกขา..... คือ..... การวางเฉย...เมื่อไม่อาจให้ความช่วยเหลือได้...

แม่...คือ...พระพรหมของลูก...

เพราะฉะนั้น...หัวใจของแม่...ก็ต้องมี 4 ห้องนี้...ด้วยเหมือนกัน...

ถ้าเราผ่าหัวใจของแม่ทุกคนดู...

เราจะพบ...พรหมวิหารธรรม...ทั้ง 4 ข้อนี้...อยู่ในหัวใจแม่...

ลองมาดู...พร้อม ๆ กัน...

หัวใจห้องที่ 1...เมตตา...

รัก...และปรารถนาดีต่อลูกเสมอ...

ตอนที่เราปฏิสนธิในท้องแม่ใหม่ ๆ...

แม่...เป็นยังไง...?

เวียนหัว...คลื่นไส้...อาเจียน...เบื่ออาหาร...

หน้ามืด...เป็นลม...ไม่มีเรี่ยวแรง...

เพราะอะไร...?

แพ้ท้อง...

แพ้ท้องกี่เดือน...?

3 - 4 เดือน...

เห็นไหมว่า...?

เราเริ่มทรมาณแม่...ตั้งแต่เราอยู่ในท้อง...

พอ 6 เดือน...ลูกเริ่มดิ้น...ถีบท้องแม่...ตุงไปตุงมา...

แม่เจ็บ...แสนเจ็บ...แต่ก็เอามือลูบท้อง...ฝืนยิ้มทั้งน้ำตา...

“ ดีใจ...ที่ลูกแม่แข็งแรง...”

ทำแม่เจ็บ...แมื่อยังยิ้ม...

เพราะ...แม่รักลูก...เสมอ...

แล้วตอนเราอยู่ในท้องแม่เก้าเดือน...

แม่หนักไหม...?

อยากรู้ว่า...หนักหรือไม่หนัก...ลูกทุกคนกลับไปบ้าน...
ลองเอาก่อนหิน...หนัก 3 กิโล...มาผูกไว้ที่หน้าท้อง...
แล้วเดินไปเดินมา...ดูซิว่า...มันจะหนักและทุกข์ทรมานขนาดไหน...?

ไม่ต้องเอาออก...ดูซิว่า...เราจะทนได้สักกี่วัน...?
อาจารย์ว่า...อยู่ได้ไม่เกิน 2 วัน...
แต่แม่ต้องแบกอยู่อย่างนี้ทรมานอย่างนี้...9 เดือน...

จะลุก...จะนั่ง...จะนอน...จะเดิน...ก็แสนจะลำบาก...
ทั้งหนัก...ทั้งเจ็บ...ทั้งจุกเสียด...
แต่แม่...ก็ทนลำบาก...ด้วยความยินดี...
เพราะ...แม่รักลูก...

เคยเล่นกีฬา...ออกกำลังกาย...เคยทำสิ่งที่ชอบ...
ต้องหยุดหมด...
เพราะกลัวลูกจะกระทบกระเทือน...เป็นอันตราย...
ต้องงดอาหารที่แม่เคยชอบ...
อด...เปรี้ยว...อด...หวาน...อด...มัน...อด...เผ็ด...
เคยทานร้อน...ต้องงดร้อน...
เพราะ...กลัวลูกมีปัญหา...มีอันตราย...
ต้องฝืนกิน...สิ่งที่แม่ไม่ชอบ...แต่เป็นผลดีแก่ลูก...

วันคลอด...แม่เจ็บปวด...ทุกทรมานที่สุด...ในชีวิต...
วันเกิดลูก...คล้ายวันตายแม่...
แม่ยอมตาย...เพื่อให้ลูกรอด...
แม่...เดิมพันด้วยชีวิต...

อยากรู้ว่า...หนักหรือไม่หนัก...ลูกทุกคนกลับไปบ้าน...
ลองเอาก่อนหิน...หนัก 3 กิโล...มาผูกไว้ที่หน้าท้อง...
แล้วเดินไปเดินมา...ดูซิว่า...มันจะหนักและทุกข์ทรมานขนาดไหน...?

ไม่ต้องเอาออก...ดูซิว่า...เราจะทนได้สักกี่วัน...?
อาจารย์ว่า...อยู่ได้ไม่เกิน 2 วัน...
แต่แม่ต้องแบกอยู่อย่างนี้ทรมานอย่างนี้...9 เดือน...

จะลุก...จะนั่ง...จะนอน...จะเดิน...ก็แสนจะลำบาก...
ทั้งหนัก...ทั้งเจ็บ...ทั้งจุกเสียด...
แต่แม่...ก็ทนลำบาก...ด้วยความยินดี...
เพราะ...แม่รักลูก...

เคยเล่นกีฬา...ออกกำลังกาย...เคยทำสิ่งที่ชอบ...
ต้องหยุดหมด...
เพราะกลัวลูกจะกระทบกระเทือน...เป็นอันตราย...
ต้องงดอาหารที่แม่เคยชอบ...
อด...เปรี้ยว...อด...หวาน...อด...มัน...อด...เผ็ด...
เคยทานร้อน...ต้องงดร้อน...
เพราะ...กลัวลูกมีปัญหา...มีอันตราย...
ต้องฝืนกิน...สิ่งที่แม่ไม่ชอบ...แต่เป็นผลดีแก่ลูก...

วันคลอด...แม่เจ็บปวด...ทุกทรมานที่สุด...ในชีวิต...
วันเกิดลูก...คล้ายวันตายแม่...
แม่ยอมตาย...เพื่อให้ลูกรอด...
แม่...เดิมพันด้วยชีวิต...

แต่ทันทีที่ลูกคลอดออกมา...แล้วแม่รู้ว่าลูกปลอดภัย...
แม่อุ้มทั้งหน้าตา...กอดลูกไว้แนบอกร...ด้วยความรัก...
พอคลอดออกมาแล้ว...
แม่อังรัก...ทะนุถนอม...ยุ่งไม่ให้ไต่...ไรไม่ให้ตอม...
จะดึก...จะตื่น...จะหนาว...จะร้อน...จะง่วงจะเพลีย...อย่างไร...
ถ้าลูกไม่หลับ...แม่อุ้มหลับตาไม่ลง...

มีดคำ...ดึกตื่น...
ได้ยินเสียงลูกร้อง...แม่ต้องสะดุ้งตื่น...รีบลุกขึ้นมาดูลูก...
มาหาสาเหตุ...ว่าลูกร้องเพราะอะไร...?
ลูกนอนไม่หลับ...แม่อุ้มพาดบ่า...เดินกล่อม...เป็นชั่วโมง...
เอามันมาทา...เอายามากวาด...เอานมใส่ปาก...
กลัวลูกปวดท้อง...กลัวลูกเจ็บคอ...กลัวลูกจะหิว...

หัวใจห้องที่ 2...กรุณา...

ความสงสาร...เห็นอกเห็นใจ...
ยามหิว...แม่เอาข้าวมาป้อน...
ยามร้องไห้...แม่ใช้อ้อมแขน...และอ้อมอก...ปลอบประโลม...
คอยเอาตาดู...หูใส่...
ไม่ว่า..ลูกจะ...กิน...ยืน...เดิน...นั่ง...นอน...วิ่งเล่น...
ไม่ว่าลูกจะขยับตัวไปทางไหน...แม่ต้องชำเลืองตามองเสมอ...

เวลาจะไปไหน...แม่จะเอาลูกขึ้นขี่คอ...
กลัวลูกจะเหนื่อย...กลัวลูกจะลำบาก...
กลัวลูกจะพลัดตก...หกล้ม...กลัวลูกจะเป็นอันตราย...

กลัวไปเสียทุกเรื่อง...

เวลาลูกประสบอุบัติเหตุ...ลูกเจ็บ...ลูกร้องไห้...

แม่อุ้มลูก...แล้วร้องไห้ด้วย...

แม่...อยากรับความเจ็บปวดของลูก...มาไว้ที่แม่ทั้งหมด...

ถ้าเป็นไปได้...แม่อยากเจ็บแทนลูก...

แม่...ยินดี...ตายแทนลูกได้...

แม่...รักลูกเสมอ...

ความรักของแม่...ที่มีต่อลูก...ไม่เคย...จืดจาง...

แม่...รักลูก...ไม่เปลี่ยนแปลง...

ไม่ว่าลูก...จะเป็นอย่างไร...?

จะดี...เลว...แค่ไหน...

ลูก...คือดวงใจของแม่เสมอ...

นักโทษ...ประหาร...

นักโทษประหาร...ชีวิตคนหนึ่ง...

วันประหารชีวิต...เขาให้มาฟังพระเทศน์...

ในชีวิต...เป็นแต่อันธพาล...มหาโจร...

ปล้น...ฆ่าเจ้าทรัพย์...ยิงตำรวจตาย...

ไม่เคยฟังเทศน์...

ก่อนประหาร...พระเทศน์เรื่องกฎแห่งกรรมให้ฟัง...

นั่งฟัง...น้ำตาไหล...สำนึกได้...

ควักเงินออกมาจากกระเป๋า...

นับได้ 500 บาท...ติดกันเศษ 200...

เจ้าหน้าที่นำถาดอาหารมาให้...เป็นอาหารที่ดีที่สุด...ให้กินมือสุดท้าย...

นักโทษกินได้ 2 - 3 คำ...ก็วางช้อน...กินไม่ลง...คอมันตีบ...

ยังมีเวลาเหลือ...เจ้าหน้าที่...เอากระดาษ...ปากกา...ซองจดหมายมาให้...

ให้เขียนจดหมายฉบับสุดท้าย...

ถามว่า...นักโทษประหารคนนี้...เขียนจดหมายถึงใครครับ...?

เขียนถึง...แม่...

ไม่ได้เขียนถึง...เมีย...

เพราะเมีย...มีผัวใหม่ไปนานแล้ว...

แต่แม่...ยังเหมือนเดิม...

เมีย...หรือคู่ครอง...เปลี่ยนใจได้...

แต่แม่...ไม่เคยเปลี่ยน...

กราบเท้าคุณแม่...ที่เคารพอย่างสูง...

ลูกกำลังจะได้รับผลกระทบ...ที่ลูกได้สร้างไว้เอง...

ลูกฆ่าเขาตาย...และลูกกำลังถูกประหารชีวิต...

ขอให้แม่สอนน้อง ๆ...อย่าให้เอาเยี่ยงอย่างผม...

เกิดสำนึกขึ้น...นาที่สุดท้าย...

เจ้าหน้าที่ของเสร็จ...

เอาเงินที่เหลือ 300 บาท...และนาฬิกาข้อมือโรเล็กซ์...

ฝากเจ้าหน้าที่...ให้แม่...

เดินเข้าสู่...หลักประหาร...

พอประหารเสร็จ...ก็เอามาใส่โลง...รอญาติมารับ...

ถ้าไม่มีญาติมารับ...กรมราชทัณฑ์เขาก็จัดการเอง...

ศพของฆาตกร...ไอ้เสือ...ไอ้มหาโจร...

ส่วนใหญ่...คนที่ไปรับศพ...เป็นใครครับ...?

แม่...

คนอื่น...ไม่มีใครกล้าไปรับ...

เขารังเกียจ...กลัวเสื่อมเสียชื่อเสียง...กลัวมัวหมอง...

แต่...แม่ไม่กลัว...แม่ไปรับศพ...มาทำบุญให้...

นี่คือ...หัวใจแม่...

ความรักที่มีต่อลูก...ไม่เคยเปลี่ยนแปลง...

แม่...ตายแทนลูกได้...

2 ชีวิต...

ลูก ๆ ทุกคน...ลองอ่านข้อความนี้...พร้อม ๆ กัน...

“อันชนกชนนีนี้รักเจ้า...เทียบเทียมเท่าชีวา...ก็ว่าได้...”

พ่อแม่...รักลูก...เท่าชีวิต...จริง...หรือไม่จริง...?

ลองพิสูจน์ดู...

ที่ทำเรือข้ามฟาก...แม่...จูงมือลูกตัวเล็ก ๆ...อายุ 2 ขวบกว่า ๆ...

กำลังจะข้ามเรือที่ศิริราช...ไปทำเตียน...

แม่...เดินไปซื้อตัว...ปล่อยมือลูก...

ด้วยความชน...เด็กวิ่งเล่น...ล่อตัวออกไป...ตกแพ...

แม่...ว่าอย่าไม่เป็น...โดดตามลงไปช่วยลูก...

แปลว่าอะไร...?

แปลว่า...2 ชีวิต...

แม่ค้ากล้วยแขก...

ไฟไหม้...ไฟไหม้...ไฟไหม้...

แม่...ทอดกล้วยแขกอยู่หน้าห้องแถว...

เงยหน้าขึ้นมอง...อ้าว...ไฟไหม้ห้องแถวเรา...

ลูก...อายุ 2 ขวบ...นอนอยู่ที่บ้าน...

ไฟกำลังลามขึ้นบนหลังคา...คนตะโกนว่า...

อย่าเข้าไปนะ...อย่าเข้าไป...ไฟลามขึ้นหลังคาแล้ว...

ป้า...ไม่ได้ยิน...ร้องเรียกแต่...ลูก...ลูก...ลูก...

ในหัวใจแม่...มีแต่ลูก...

วิ่งมุดเข้าไป...เห็นลูกกำลังวิ่งวนอยู่ในห้อง...

ไม่รู้จะออกทางไหน...ไฟไหม้...รอบห้อง...

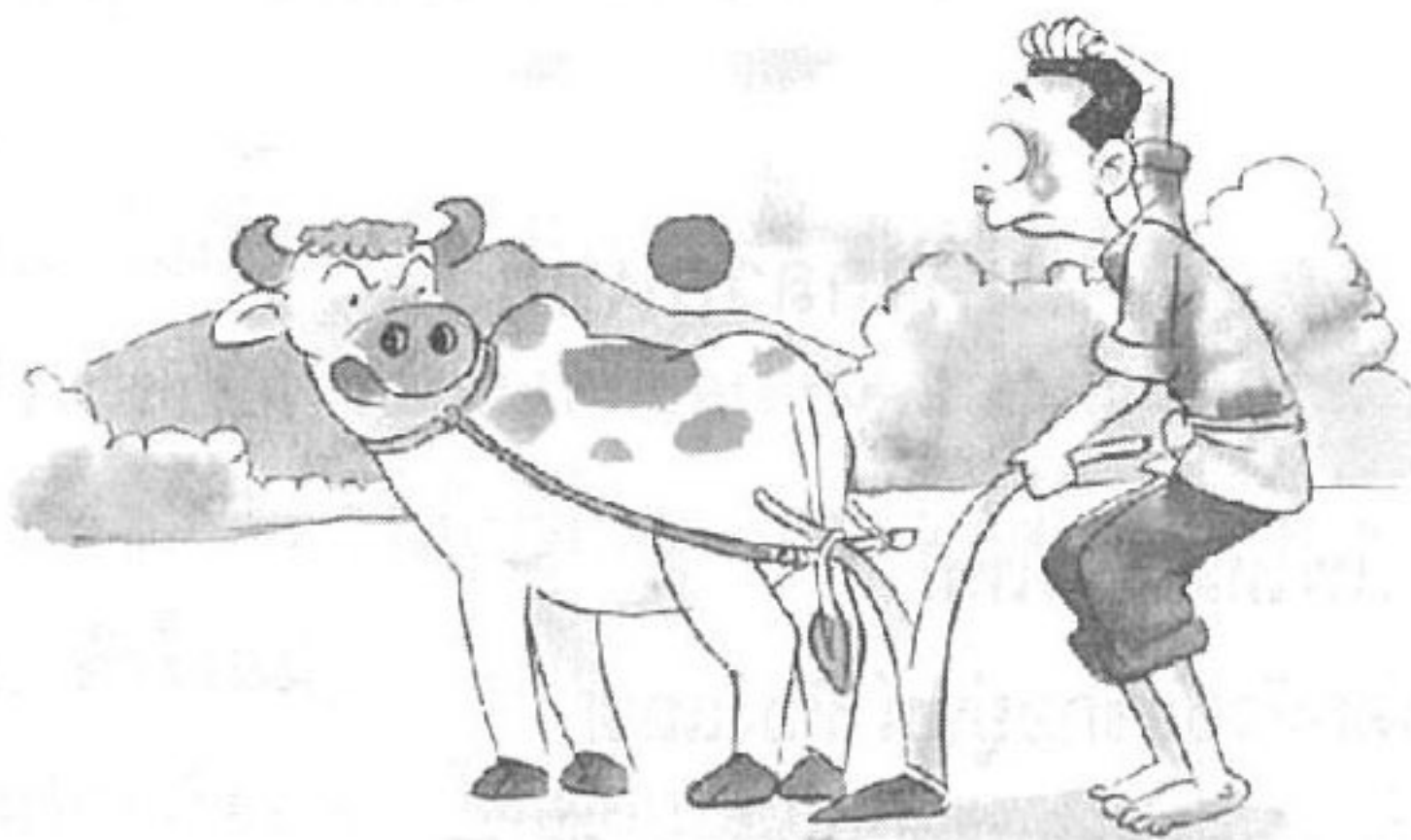
แม่...เข้ามาอุ้ม...วิ่งไปที่ประตู...กำลังจะถึงประตู...

หลังคาพัง...โครมลงมา...

2 ชีวิต...

แม่...สละชีวิตให้ลูกได้...

นี่คือ...ความรักของพ่อแม่...

"มันจะไม่อีก ขอคำสอนเวลาตัวบวช..."

ว้าว...เจ้าปัญญา...

ไม่ต้องไปดูเรื่องอื่น...ที่ประทับใจอาจารย์มากที่สุด...คือ...

ว้าว...

ตอนนั้น...อาจารย์เป็นพันตรี...เป็นอนุศาสนาจารย์...กองทัพบก...

สอนเรื่องศาสนาและศีลธรรม...ให้ทหารทั่วประเทศ...

เหนือสุด...ถึงเชียงราย...เชียงใหม่...ใต้สุด...ถึงปัตตานี...

คราวหนึ่ง...

ไปสอนที่โคราช...ค่ายสุรนารี...มีทหารมาก...ต้องสอนหลายวัน...

วันนี้...พอสอนเสร็จ...เจ้านายมาบอกว่า...
ผมเตรียมรถจี๊ปไว้ให้อาจารย์คันหนึ่ง...พร้อมสปีท...คนขับ...
เผื่ออาจารย์จะไปวัด...ไปคุยกับท่านเจ้าคุณ...
หรือ...จะไปชมภูมิประเทศ...รอบเมืองโคราชก็ได้...
ผมเติมน้ำมันมาให้...เต็มถัง...เรียบร้อย...
เชิญอาจารย์ตามอัธยาศัย...
ก็เลยบอกกับสปีทคนขับว่า...
บายนี้ออกนอกโคราช...ไปชมภูมิประเทศกัน...
เขาก็ขับพาไปปักธงชัย...ไปถึงโน่น...4 โมงเย็น...
มีคนเอารั้วมาเลี้ยงข้างถนน...เป็นฝูง ๆ...

ขับไปได้สักพัก...
มีวัวฝูงหนึ่ง...กำลังข้ามถนน...ประมาณ 30 ตัว...เดินเป็นแถว...
รถ...ก็ไปไม่ได้...
คนขับรถ...เขาอยากจะเอาใจอาจารย์...
ก็ขับรถเข้าไปใกล้ ๆ...เร่งเครื่อง...แล้วบีบแตร...เป็น...เป็น...เป็น...
วู้ว...มันกลัวตาย...
มันรีบกระโดด...กระโดด...กระโดด...วิ่งข้ามไปอย่างรวดเร็ว...

แต่มีอยู่ตัวหนึ่ง...ยืนขวางถนนนิ่ง...ไม่กระโดด...
อาจารย์ก็ก้มลงไปดู...ทำไมตัวนี้...ไม่กระโดด...?
เห็นลูกมัน...
ลูกตัวเล็ก ๆ...เพิ่งคลอด...ยืนพิงอยู่ที่ขา...
ตอนอยู่ที่คอก...ลูกยังอยู่ในท้อง...
เพิ่งมาคลอด...ตอนเดินกินหญ้าอยู่ข้างถนนนี่เอง...

แม่ตัวนี้...ก็กลัวตาย...

อยากกระโดด...

แต่รู้ว่า...ถ้าตัวเองกระโดด...ลูกจะไม่กระโดดตาม...

ลูกเพิ่งเกิดใหม่...ยังไม่ได้เข้าโรงเรียน...

ยังไม่ว่า...

รถยี่ห้อไหน...ทับตาย...ทับไม่ตาย...

ยืนเช่ซ่าอยู่อย่างนี้...เสร็จแน่...

หมาตายวันละกี่ตัว...ข้างถนน...?

ลูกว้าว...ตัวใหญ่กว่าหมาชนิดเดียว...

มันจะเหลือ...หรือ...?

แม่ว้าว...ยืนขวางอยู่...ไม่ยอมกระโดด...

คนขับรถ...ขับจี้เข้าไปใกล้มันอีก...

อาจารย์เอามือตบหลังคนขับรถ...บอกว่า...

เบรก...เบรก...ไม่ต้องเข้าไปใกล้...

“ นับถือน้ำใจมัน...”

แม่ว้าว...มันรักลูก...ยอมตายแทนลูก...

ยืนขวางรถ...ยอมให้รถชน...

พอรถอาจารย์จอด...

แม่ว้าวมันหันมามาค้อน...ทำตาโต ๆ...

เหมือนกับบอกว่า...

“ ถ้าใจดำอำมหิตนัก...ก็เชิญเลยซี...”

แม่ตัวนี้...จะยอมตายแทนลูก...”

ทับแม่ตัวนี้ให้ตายก่อน...จึงค่อยเอาชีวิตลูก...

ดู...“ น้ำใจแม่...”

ในนาที่นั้น...มันชัดเจน...

“ อันชนกชนนีนี้รักเจ้า...เทียมเท่าชีวา...ก็ว่าได้...”

อ้อ...แม่นี่...รักลูกเท่าชีวิตจริง ๆ นะ...

นี่ขนาดสัตว์เดรัจฉาน...

แม่ว้าว...มันยังรักลูกเท่าชีวิต...

หรือ...ยิ่งกว่าชีวิต...

แล้วแม่อาจารย์เป็นคน...จะรักอาจารย์มากมายขนาดไหน...?

ภาพของแม่...ลอยมาให้เห็นเต็มตา...สะท้อนใจ...

“ น้ำตาไหล...”

เห็นหรือยัง...?

ความรักของแม่...รักลูกยิ่งชีวิต...

ไม่เห็นตัวอย่าง...ไม่สะท้อนใจ...

หมอนวด...

หัวใจห้องที่ 3...มุทิตา...

ชื่นชมยินดี...เมื่อลูกได้ดี...

พ่อแม่ทุกคน...อยากเห็นลูกได้ดี...มีอนาคต...

ยอมอาบเหงื่อต่างน้ำ...หาเงินมาส่งลูกเรียน...

หวังว่า...โตขึ้น...ลูกจะเป็นเจ้าคนนายคน....

ค่ารถ...ค่าหนังสือ...ค่าเสื้อผ้า...
ค่าอาหาร...ค่าขนม...ค่าทัศนศึกษา...
ทุกอย่างเป็นภาระของพ่อแม่ทั้งนั้น...
ถึงเวลาเปิดเทอม...ลูกสาวมาบอกว่า...
ครูเขาทวงค่าเทอมแล้วแม่...ต้องเอาค่าเทอมไปชำระ...
แม่...ไม่มีเงิน...
ถอดสายสร้อยออกจากคอ...ให้ลูกไปจำนำ...ไปขายเอาเงินมา...
จ่ายค่าเทอม...เพื่ออนาคตของลูก...แม่ไม่เคยเสียดาย...

มีหมอนวดคนหนึ่ง...อายุ 60 ปี...
ตระเวนนวดตามบ้าน...ชั่วโมงละ 60 บาท...
อาจารย์เจอเข้า...ส่งสาร...บอกว่าเลิกนวดได้แล้วป้า...แก่แล้ว...
ป้าบอกว่า...ฉันเลิกไม่ได้หรอกจ้ะ...ตอนนี้...ลูกสาวเรียนอยู่ ปวช. ...
ถ้าเลิก...ลูกไม่ได้เรียน...
ดูหัวใจของแม่...เป็นหมอนวด...ส่งลูกเรียน...
พ่อแม่ทุกคน...
ไม่เคยนึกถึงความเหน็ดเหนื่อย และยากลำบากของตัวเองหรอก...
ขอเพียงให้ลูกมีการศึกษา...มีวิชาติดตัว...ก็พอแล้ว...
ขอเพียงให้ลูก...ได้เทียมหน้าเทียมตาเพื่อน ๆ...
แม่ก็พอใจ...

วันไหน...?
ที่แม่เอบอิม...เบิกบาน...และมีความสุขที่สุด...
วันไหนครับ...?
วันที่ลูกสำเร็จการศึกษา...
วันที่ลูกรับปริญญา...

ความเหน็ดเหนื่อย...ความยากลำบาก...พลันหายเป็นปลิดทิ้ง...
ถ่ายรูปคู่กันที่พระบรมรูปทรงม้า...ลูกใส่ชุดครุยปริญญา...
แม่กับลูก...ยิ้มหน้าบานทั้งคู่...

แต่พอสังเกตุดูดี ๆ...
แม่ยิ้มหน้าบาน...มากกว่าลูก...
หน้าบาน...เหมือนดอกไม้บานยามเช้า...
ได้ลูกดี...
คนที่มาแสดงความยินดีทั้งงาน...
ยังไม่ได้ครึ่งหนึ่ง...ของหัวใจแม่...

ลูกบางคน...วันรับปริญญา...บอกว่า...แม่ไม่ต้องมาหรอก...
อายเพื่อน...อายแฟน...เพราะแม่เป็นชาวนา...บ้านนอก...เซย...
กลัวเพื่อนดูถูก...กลัวแฟนดูถูก...
ไม่ยอมให้แม่ไปชื่นใจ...วันสำคัญที่สุดของลูก....

หัวใจห้องที่ 4...อุเบกขา...

ทำตัวเป็นกลาง...วางเฉย...
เมื่อไม่อาจให้ความช่วยเหลือได้...เมื่อลูกโตพอจะพึ่งตัวเองได้...
พ่อแม่...ก็จะคุยกับเพื่อน ๆ ว่า...
เออ...ตอนนี้เขาเรียนสำเร็จแล้วนะ...ได้ปริญญาแล้ว...
เขาได้เงินเดือนเป็นหมื่น...สบายแล้ว...
แต่งงาน...แยกครอบครัวไปแล้ว...
เรื่องงาน...และเรื่องครอบครัว...เป็นเรื่องส่วนตัวของลูก...
พ่อแม่...เข้าไปยุ่งไม่ได้...

จึงต้องวางเฉย...ไม่แสดงตัวเป็นเจ้าของชีวิต...
ไม่แสดงความเสียใจ...เมื่อลูกแยกตัวไปอยู่กับคนที่ลูกรัก...
พ่อแม่...วางใจ...
แต่...ไม่เคยทอดทิ้ง...
คอยฟังข่าวลูก...อยู่ตลอด...
ทันทีที่ได้ข่าวว่า...ลูกผิดหวัง..ชอกช้ำ...เจ็บปวด...
พ่อแม่...ยิ่งเจ็บปวดกว่าลูก...หลายร้อยเท่า...
พรวด...มาถึง...มาช่วยเหลือลูก...

ขนาดลูก...ได้เงินเดือนเป็นหมื่นนี้แหละ...
ขนาดบอกว่า...สบายแล้วนี้แหละ...
พอได้รับโทรศัพท์จากลูก...
บอกว่า...กำลังจะคลอดลูกคนแรก...
รุ่งขึ้น...
แม่บึ่งจากโน่น...เชียงราย...มาหาลูก...
แม่รู้ว่า...
การคลอดลูกเนี่ย...เสี่ยงต่อความตาย...
แม่จึงรีบมา...
เจ็บไหม...ปวดไหม...ลำบากไหม...? หลานเป็นยังไง...?
ห่วงหมดทุกเรื่อง...
คนอื่นมาเยี่ยม...เดียวเดียวกลับ...
แต่แม่...มานอนเฝ้าลูก...
ทั้ง ๆ ที่เขามีพยาบาลเฝ้าอยู่แล้ว...
ดูความรักของแม่...

พระอรหันต์

แม่...คือ...พระอรหันต์ของลูก...

เป็นพระอรหันต์...ยังไง...?

พระอรหันต์...คือ...ผู้มีจิตใจอ่อนโยน...

มุ่งแต่จะอนุเคราะห์ชาวโลก...ให้พ้นจากความทุกข์...ความลำบาก...

พ้นหุบเหวแห่งความหายนะ...

พ้นจากความเป็นทาสของกิเลสตัณหา...

น้ำใจของพระอรหันต์...ที่มีต่อปวงชน...บริสุทธิ์หมดจดฉันใด...

น้ำใจของพ่อแม่...ที่มีต่อลูก...ก็บริสุทธิ์หมดจดฉันนั้น...

พ่อแม่...ให้กำเนิด...และอุปการะเลี้ยงดูเรามา...เป็นสิบปี...

ตั้งแต่ตื่นเท่าฝ่าหอย...จนโตปานนี้...

อาหาร...เสื้อผ้า...เงินทอง...ร่างกายแรงใจ...ที่ทุ่มเทให้เรา...

ลองประเมินออกมาเป็นตัวเลขซิ...ว่า...มันเป็นเท่าไร...?

ประมาณได้ไหม...?

ประมาณไม่ได้...

เพราะมันมากมาย...เกินกว่าจะประมาณ...

จะตีค่า...เป็นเงิน...เป็นทอง...ดีให้สูงเท่าไร...

ก็ไม่อาจตัดเทียม...สมน้ำสมเนื้อ...

กับพระคุณอันยิ่งใหญ่ของแม่ได้...

น้ำใจของแม่...ที่มีต่อลูก...

ห่วงใย...อยากให้ลูกประสบความสำเร็จ...

ได้ดิบได้ดี...มีหน้ามีตา...ตัดเทียมคนอื่น...

พ่อแม่ทนทุกข์...เพื่อให้ลูกเป็นสุข...

พ่อแม่ทนร้อน...เพื่อให้ลูกเย็น...

พ่อแม่ทนหิว...เพื่อให้ลูกอิ่ม...

ยอมเสียน้ำตา...เพื่อรอยยิ้มของเรา...

นี่แหละ...น้ำใจของพระอรหันต์...ที่มีต่อลูก...

ครูคนแรก...ของลูก...

แม่...คือครูคนแรก...ของลูก...

เรา...อยู่ใกล้แม่...อยู่ในอ้อมกอดของแม่...มากกว่า...พ่อ...

แม่...สอนเราตั้งแต่...แรกเกิด...

ตอนเราเกิด...แม่สอนอะไรครับ...?

สอนให้เรา...ดูดนม...เอานมใส่ปาก...

แล้วเอานิ้วค่อย ๆ เชียที่ริมฝีปาก...ดูดลูก...ดูด...

เราถึงรอดตาย...เพราะ...ดูดนมเป็น...

นั่ง...นอน...ยืน...เดิน...พูด...แม่คือผู้สอนให้เราทั้งนั้น...

ดี...ไม่ดี...ถูกไม่ถูก...ควรทำ...ไม่ควรทำ...

กิริยามารยาท...ความคิด ความอ่าน...แม่...เป็นคนสอน...

สอนอาชีพ...สอนให้ช่วยตัวเอง...

เอาตัวรอดจากภัยอันตราย...สอนให้รักษาชีวิต...

ครูธรรมดา...เขาสอนเฉพาะ...ในหลักสูตร...
แต่พ่อแม่...ในหลักสูตร นอกหลักสูตร...สอนหมด...
สอนทุกเรื่อง...สอนทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ...
ไม่มีตารางสอน...เจอเรื่องอะไรตรงหน้า...ก็หยิบมาสอน...
ไม่จำกัดเวลาสอน...ก่อนนอน...ยังอบรมเราอีก...
ครู...อาจารย์ทั่วไป...
เขาสอนเรา...เขายังมีเงินเดือน...
แต่พ่อแม่...ไม่มีเงินเดือน...

นอกจากไม่ได้รับเงินเดือนตอบแทนแล้ว...
ยังต้องเสียเงินให้ลูกศิษย์อีก...
จะหาครูอาจารย์ที่ไหน...ยิ่งใหญ่เท่าพ่อแม่...ไม่มี...
พ่อแม่...ไม่ได้ผูกขาดความเป็นครูต่อลูกไว้เพียงผู้เดียว...
ยังใจกว้าง...ส่งลูกไปศึกษาหาความรู้จากครูคนอื่นด้วย...
จบหลักสูตรในเมืองไทย...แล้วยังส่งไปเรียนเมืองนอก...
จนจบปริญญาโท...ปริญญาเอก...
นี่...เห็นหรือยัง...?
พระคุณแม่หนา...หนักเพียง...พสุธา...
พระคุณแม่...ยิ่งใหญ่...เท่าแผ่นดิน...
ยิ่งใหญ่มาก ๆ ...

ยืมเงินเพื่อน...

ที่นี่...ลองกลับมาดูตัวเองบ้าง...

หลักสูตรวิปัสสนา...คือ...การมองตัวเอง...

รู้จักตัวเอง...หาข้อบกพร่องของตัวเอง...

เวลาเราไปเที่ยวกับเพื่อน...เพื่อนเลี้ยงข้าวเรามื้อหนึ่ง...

เราต้องเลี้ยงเพื่อนตอบไหม...?

ต้องเลี้ยง...

เพราะถ้าไม่เลี้ยง...เพื่อนมันไม่คบ...

เรายืมเงินเพื่อนมาร้อยหนึ่ง...

เราต้องคืนเพื่อนไหม...?

เราต้องคืน...

ถ้าไม่คืน...เพื่อนไม่คบ...

แล้วต้องคืนเท่าไร...?

บางครั้ง...ต้องคืน 120...ต้องให้ดอกเพื่อนด้วย...

เราเป็นหนี้ใคร...เราต้องใช้หนี้...

คนไม่ใช้หนี้...ไม่ใช่คนดี...

ใครมีบุญคุณต่อเรา...เราต้องทดแทนบุญคุณ...

คนที่ไม่รู้คุณคน...ไม่ตอบแทนคุณผู้มีพระคุณ...

ไม่ใช่คนดี...

ลูกทุกคน...ลองหลับตา...แล้วคิดย้อนหลัง...ด้วยใจเป็นธรรม...

พระคุณของแม่...ที่มีต่อเรา...ยิ่งใหญ่ขนาดไหน...?

ท่านมีบุญคุณต่อเรา...มากมายขนาดนี้...
เราเคยทดแทนบุญคุณท่านบ้างหรือยัง...?
เรายืมเงินท่านมา...100 บาท...
เราใช้คืนท่าน...5 สตางค์ถึงหรือยัง...?
แล้วเราคิดว่า...เราจะใช้คืนท่านเมื่อไร...?

เอาเตี้ย...มาเลี้ยง...

ผู้จัดการธนาคารคนหนึ่ง...มาปฏิบัติธรรม...
วันสุดท้าย...ออกมาพูดเปิดใจ...บอกว่า...อาจารย์ครับ...
ผมภูมิใจว่า...ผมนี่เป็นคนยอดกตัญญู...
ผมเอาเตี้ยมาเลี้ยง...เตี้ย...อยู่กับผม...
แต่พอปฏิบัติธรรมแล้ว...
ฟังคำบรรยายของอาจารย์แล้ว...ผมถึงรู้ว่า...
“ผมนี่ยังเลวมาก...ครับ...”
ต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองใหม่...

เลวยังไง...? เอาเตี้ยมาเลี้ยง...ก็ดีแล้วนี่...

เตี้ยมาอยู่กับผมจริง...
ตอนเช้า...แต่งตัวเสร็จ...ผมนั่งกินอาหารเช้ากับ...ลูก...เมีย...
กินกาแฟเสร็จ...ก็เดินผ่านเตี้ย...ไปทำงาน...
กลับจากธนาคาร...ก็เดินผ่านเตี้ย...ไปคุยกับลูก...กับเมีย...
ไม่ได้คุยกับเตี้ยสักคำ...

ผมมาประชุมที่กรุงเทพฯ...
โทรศัพท์ที่บ้าน...ที่ต่างจังหวัด...เตี้ยมารับโทรศัพท์...
ผมบอกว่าไม่รู้ไหม...? ขอดูกับตี๋หน่อย...
เตี้ยดีใจ...วิ่งมารับโทรศัพท์...แทนที่จะถามเตี้ยว่า...สบายดีหรือ...?
ไม่มีสักคำ...
จะพูดกับตี๋เท่านั้น...ใจจริงจริง ๆ ...

วันหยุดเสาร์-อาทิตย์..มีเวลาว่าง...
ผมจะเดินผ่านเตี้ย...ไปเล่นกับหมา...
ให้อาหารหมา...จับหมาอาบน้ำ...เป็นห่วงเป็นใยหมา...พูดคุยกับหมา..
โดยไม่เคยพูดคุยกับเตี้ยสักคำ...
เตี้ยนั่งน้ำตาไหล...
เห็นหมา...สำคัญกว่าเตี้ย...ปล่อยเตี้ยให้นั่งฟังเสอา...
เป็นตาแก่ที่ไร้ค่าคนหนึ่ง
ผมไม่เคยถามเตี้ยสักคำ...ว่า...เตี้ยสบายดีหรือ...?
ผมนี่...เลวจริง ๆ ครับ...
เมื่อก่อน...ไม่เคยเห็น...นึกว่าเป็นคนดี...
หลังจากปฏิบัติธรรมนี้...จึงมองเห็นความเลวของตัวเอง...

ผมเลวมากครับ...อาจารย์...
กลับไปบ้านคราวนี้...ต้องเปลี่ยนตัวเองใหม่...
ต้องมีเวลาให้เตี้ยมากขึ้น...

สาธุ...อาจารย์ชื่นใจที่สุดในชีวิต...

สัตว์เดรัจฉาน

เราลองมาดูเรื่องวัวกันต่อ...

พอรถอาจารย์...จอด...เห็นว่า...ไม่เป็นอันตรายแล้ว...

แม่วัว...ก็ค่อย ๆ ชวนลูก...เดินข้ามถนนไป...

แม่วัวยอมสละชีวิต...ยืนขวางรถ...เพื่อช่วยชีวิตลูก...

ถามว่า...

เมื่อลูกวัวตัวนี้โตขึ้น...มันจะกตัญญูพ่อแม่มันยังไบบ้าง...?

กตัญญูยังไबरึบ...? ตอบแทนยังไबरึบ...?

ไม่ได้ตอบแทน...

ลูกวัว...เป็นสัตว์เดรัจฉาน...คุณธรรม...มีน้อย...

มีบ้าง...แต่ไม่ยิ่งใหญ่เท่าคน...

พูดได้ว่า...เกือบจะไม่มีเลย...

โดยพฤติกรรมของมัน...ลูกวัว...เป็นสัตว์เดรัจฉาน...

พอโตขึ้นมาหน่อย...ก็เลิกกินนม...วิ่งเล่น...วิ่งไป...วิ่งมา...

เอาลำตัวไปถูไถแม่มันเล่น...แล้วก็เดินจากไป...

ลืม...แม่ของมัน...

เราก็สรุปว่า...

ตกลง...ลูกวัว...สู้ลูกคนไม่ได้...

ใช่ไหมครับ...?

ใครเห็นด้วย...กรุณายกมือ...

ส่วนใหญ่...เห็นด้วย...

แต่...อาจารย์ว่า...ไม่แน่...

ที่ว่าไม่แน่...ก็เพราะว่า...
อาจารย์มั่นใจ 100 เปอร์เซนต์..และรับรองว่า...
เจ้าสัตว์เดรัจฉานตัวนี้.... เมื่อมันโตขึ้นแล้ว...
มันจะไม่เถียงแม่..มันจะไม่ทวาดแม่...
มันจะไม่กระแทกจานกระแทกสิ่งของใส่แม่...
มันจะไม่กระต๊อบเท้าใส่แม่...และที่สำคัญ...
ไอ้สัตว์เดรัจฉานตัวนี้...มันจะไม่ขี้หัวใจแม่...

เก่งกว่าแม่...

เห็นไหมครับ...?
สัตว์เดรัจฉาน...ถึงแม้มันจะไม่แทนคุณ...
แต่...มันก็จะไม่ทำให้แม่มันต้อง...น้ำตาไหล...

อีกสักตัวอย่างหนึ่งนะครับ...ผู้จัดการหญิง...จบปริญญาโท...
แม่...จบ ป.4...
ตอนนี้เรามีปริญญา...มีงานทำ...หน้าที่การงานใหญ่โต...
ดีกว่าตัวเอง...เก่งกว่าแม่...

แม่มาเตือน...ด้วยความเป็นห่วง...
เราเป็นเจ้าเป็นนายคนแล้ว...ระวังนะลูก...อย่าทำอย่างนั้น...นะลูก...
อย่าทำอย่างนี้...นะลูก...ระวังไอ้นี้...นะลูก...หลีกเลียง...ไอ้นั้นนะลูก...

ลูกสาวทำยังงี้รู้ไหมครับ...?
ทวาดแม่...

พูดอยู่นั้นแหละ...พูดแล้วพูดอีก...ขยันพูดจริง...
ไม่รู้จะพูดไปถึงไหน...รำคาญจะตายอยู่แล้ว...น่าเบื่อจริง...
กระแทกแฟ้มโครม...ใส่หน้าแม่...

เป็นไงครับ...? น่ารักไหม...?

ตอนนี้...กำหนด...

คิดว่า...ตัวเองเรียนสูง...จบปริญญาโท...

เป็นผู้จัดการ...ตำแหน่งใหญ่โต...

คิดว่า...ตัวเองเก่งกว่าแม่...

เถียงแม่...ตวาดแม่...

แม่เสียใจ...น้ำตาไหล...พูดเสียงสั่นเครือว่า...

“ ถ้าไม่ใช่ลูกแม่...แม่ไม่สอน...”

วันสุดท้าย...

มานั่งสารภาพทั้งน้ำตา...บอกว่า...หนูเลวมาก...

ถ้าไม่มาปฏิบัติธรรม...ไม่รู้...

ความเลวของตัวเอง...ใหญ่ขนาดนี้...มองไม่เห็น...

หนูชั่วเหลือเกินอาจารย์...

ลูกที่รักครับ...

ขึ้นชื่อว่า...พ่อแม่...ย่อมเห็นลูกเป็นเด็กอยู่รำไป...

ไม่ว่าลูกจะโต...มีเหย้ามีเรือน...มียศ...มีตำแหน่ง...มีหน้ามีตาในสังคม...

จบปริญญาตรี...ปริญญาโท...ปริญญาเอก...

บางที...เป็นอาจารย์สอนคนด้วยซ้ำ...

ในสายตาของพ่อแม่...ก็ยังคงว่าเป็นเด็ก...
เป็นลูกของแม่เสมอ...
คอยเตือน...คอยสอนอยู่รำไป...
คำสอนของพ่อแม่...มีค่าเสมอ...
แม้คำสอนบางคำ...บางตอน...
จะปะปนออกมากับถ้อยคำที่ฟังดูหยาบคาย...ภายใต้สีหน้าบึ้งตึง...
ก็ยังคงเป็นคำสอนอันประเสริฐ...
เพราะกลั่นมาจากใจที่ปรารถนาดีของท่าน...

การสอนคน...ไม่ใช่ว่าทำกันได้ง่าย ๆ...
ไม่รัก...ไม่เมตตา...ไม่ปรารถนาดีจริง ๆ...
ไม่มีใครอยากสอนให้เมื่อยปากหรือ...
แต่สำหรับพ่อแม่แล้ว...
ท่านไม่เคยเบื่อหน่าย...ย่อท้อ...ต่อการสอนลูก...
เพราะ...ท่านอยากให้ลูกประสบความสำเร็จ...
ได้ดิบได้ดี...เป็นเจ้าเป็นนายคน...
และที่สำคัญ...อยากให้ลูกมีความสุข...
ลูก ๆ ทุกคน...ลองนึกภาพดู...
คนที่ขาดพ่อ...ขาดแม่...หรือ...คนที่พ่อแม่ไม่เอาใจใส่อบรมดูแล...
อนาคตเป็นอย่างไร...?
เป็นเด็กเกเร...ไม่มีการศึกษา...ด้อยความคิด...ไม่มีมารยาท...
สุดท้าย...อนาคตก็ฝากไว้กับสิ่งเสียดิ...
ติดคุก...ติดตาราง...หมดอนาคต...

ลูก ๆ ทุกคนในที่นี่...นับว่าโชคดีที่สุด...
ที่มีทั้งพ่อและแม่...คอยอบรมสั่งสอน...

บันทึกของพระพุทธเจ้า...

คนที่มาปฏิบัติวิปัสสนาแล้ว...

จะเกิดปัญญา...

จะเห็นตัวเอง...ให้คะแนนตัวเองได้...

จะเห็นว่า...ตัวเองผิดอะไร...เลวอะไร...

แล้วเกิดความสะเทือนใจ...ร้องไห้...

เริ่มรู้สึกตัว...

เป็นอันว่า...ใครที่เห็นความชั่ว...ความบกพร่องของตัวเอง...

ที่ทำไว้กับผู้มีพระคุณสูงสุด...คือ...คุณพ่อ คุณแม่...

นอกจากไม่ตอบแทนคุณท่านให้คู่ควรแล้ว...

เราเคยกระแทก...เคยดู...เคยตวาดท่านเหมือนเป็นคนใช้...ก็ครั้ง...?

เคยเถียง...เคยทะเลาะ...เคยกระแทกเท้าใส่ท่าน...

จนทำให้ท่านต้องน้ำตาตก...ก็ครั้ง...?

เคยขี้หัวใจแม่...มาแล้วก็ครั้ง...? จำได้ไหม...?

วันนี้...ยังไม่สาย...ยังขอโหสิกรรมกับท่านได้...

เมื่อออกจากปฏิบัติธรรมแล้ว...

เอาดอกไม้ธูปเทียน...ไปกราบเท้าขอขมาท่าน...ที่บ้าน...

จะเป็นมงคลต่อชีวิต...ลบล้างอัปมงคลที่ทำมา...

จิตใจของผู้ปฏิบัติธรรม...จะใสสะอาด...

ความชั่วต่าง ๆ ที่เคยทำ...จะผุดขึ้นมาให้เห็น...

เมื่อเห็นแล้ว...รู้แล้ว...

รีบแก้ไขเสีย...

ตอนนี้ลูกเห็นตัวเอง...ยืนอยู่หน้ากระจกบานใหญ่...

ลูกเห็นสิ่งสกปรก...เพื่อนหน้า...ต้องมีใครบอกลูกไหม...?
ไม่ต้องบอก...

ลูกเห็นความผิดของตัวเอง...เกิดปัญญาจากการภาวนา...
ลูกเข้าห้องน้ำ...ล้างเอง...

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า...
คนพาล...ที่รู้ว่า...ตัวเองเป็นพาล...
คนนั้น...กำลังจะเป็นบัณฑิต...

ตัวเรา...เลว...
ถ้ารู้ว่า...ตัวเองเลว...
นั่นแหละ...ลูกกำลังจะเป็นบัณฑิต...
กำลังจะรับปริญญาจากพระพุทธเจ้า...

ใครที่เข้าถึงแสงธรรมนี้แล้ว...
เขาจะได้พบกับ...ชีวิตใหม่...

เถ้าแก่...ร้องไห้...

เถ้าแก่คนหนึ่ง...มาปฏิบัติธรรม...ช่วงเปิดใจ...ออกมาเล่าให้ฟังว่า...
อาจารย์ครับ...อ้าวไม่รู้เรื่องอะไรหรอก...ปฏิบัติตรง...ปฏิบัติธรรม...
อ้าวมีลูกสาว 2 คน...คนหนึ่งจบปริญญาตรี...คนหนึ่งจบปริญญาโท...
เงินเดือนเป็นหมื่น ๆ ...
มาปฏิบัติวิปัสสนาที่นี่...พอกลับไปบ้าน...

เอาแม่...เอาเตี้ย...มานั่งคู่กัน...แล้วเอาดอกมะลิ...มากราบเท้า...

“ น้ำตาไหล...”

เตี้ยกับแม่...ก็...น้ำตาไหล...

ชื่นใจ...มีลูกยอดกตัญญู...

มันเรียนจบปริญญาตรี...ปริญญาโท...ไม่เคยทำอย่างนี้...

พอจบปริญญา...วิปัสสนา...ของพระพุทธเจ้า...

จึงทำได้...

อ้าวไม่เคยรู้จัก...วิปัสสนา...

ลูกเอาใบสมัครของยุวพุทธมาให้เซ็น...อ้าวก็เซ็น...

วันนี้...อ้าวเลยมาอยู่ที่นี่...

อ้าวปลื้มใจเหลือ...ที่มีลูกกตัญญู...

เตี้ยเล่าไป...ร้องไห้ไป...

คำสารภาพ...ของครู...

มีครูคนหนึ่ง...อายุ 30 เศษ ๆ ...สารภาพให้ฟังว่า...

อาจารย์ครับ...ผมเป็นคนที่ไม่ชอบ...เคารพคน...

ผมเป็นคนแข็ง...ผมมือแข็ง...แข็งกระด้าง...

พอแต่งงานเสร็จ...ไปอยู่บ้านเมีย...

เจอพ่อตา...แม่ยาย...พี่เขย...พี่สะใภ้...

ผมก็ไม่สนใจ...เฉย ๆ ...ไม่เคยไหว้ใคร...

แต่หลังจากปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแล้ว...

ผมสวัสดิ์เขาทั้งบ้านเลยครับ...

ทุกคนแปลกใจมาก...

อาจารย์บอกว่า...

มะม่วงดิบ...จะแข็งกระด้าง...

มะม่วงสุก...จะอ่อนโยน...สุภาพ...

มะม่วง...พอมันสุก...มันจะอ่อน...แล้วมีกลิ่นหอม...

คนเรา...พออ่อนนุ่ม...อ่อนโยน...สุภาพ...

ก็เป็นคน...น่ารัก...

ใครเห็นใครก็ชอบ...ใครเห็นใครก็รัก...

ลูกกำลังเป็นมะม่วงสุก...แล้ว...

นักกีฬาคนสำคัญ...

อีกเรื่องหนึ่งนะครับ...

คุณณรงค์ โชควัฒนา...แห่งบริษัท สหพัฒนพิบูลย์ จำกัด...

มาปฏิบัติธรรมที่ยุวพุทธ...

และไปปฏิบัติที่วัดอัมพวัน...จ.สิงห์บุรี...

วันสุดท้าย...ออกมาแสดงความรู้สึก...บอกว่า...

ผมเรียนมาทางวิทยาศาสตร์...หัวผม...ไปทางวัตถุนิยม...

เรื่องศาสนา...เรื่องบาปกรรม...ผมไม่สน...เห็นว่า...ไม่เป็นความจริง...

ผมชอบล่าสัตว์...วันหยุด...ผมจะชวนเพื่อน ๆ ไปล่าสัตว์...

ล่าได้...ก็เอามาเชือด...กินกับเหล้า...

เสร็จแล้ว...เอาหัวมันมาประดับเป็นวีรกรรม...ติดไว้ตามเสาบ้าน...
เพื่อแสดงว่า...เราเป็นนักกีฬาตัวสำคัญ...

แต่พอมาปฏิบัติวิปัสสนา...ก็เกิดปัญญา...กลับมานั่งคิดว่า...
เราเป็นนักกีฬา...ตรงไหน...?

กีฬาฟุตบอล...เขายังต้องแบ่งเป็นทีมละ 11 คน...
พอเป่านกหวีด...จึงจะเตะได้...
แล้วถ้าทีมหนึ่งมี 50 คน...อีกทีมมี 11 คน...
แข่งกันไม่ได้...เขาไม่ให้แข่ง...

นักมวย...ก่อนขึ้นชก...ต้องชั่งน้ำหนักก่อน...
ถ้าน้ำหนักเกิน...ชกไม่ได้...เอาเปรียบคู่ต่อสู้...
ก่อนชก...ต้องเคาะระฆัง...จึงจะชกได้...
กำลังชกอยู่...ถูกหมัดเซไป...ถ้าซ้ำอีกหมัด...เสร็จแน่...
พอดีเสียงระฆังดังขึ้น...ต้องยั้งมือ...
ถ้าไล่ชกต่อ...ตอนนี้...เขาไล่ลงเวที...
เขามีกฎเกณฑ์...

มีนักล่าสัตว์คนไหน...เขียนจดหมายไปนัดกางบัง...
บอกว่า 17.00 น...วันนี้...ไปพบกันที่ชายเขา...ตัวต่อตัว...
มีไหมครับ...?
มีแต่แอบเดิน...แอบย่องไป...ไม่ให้ใบไม้ดัง...
ย่อง ๆ นี่หรือ...นักกีฬา...
หมาลอบกัดขัด ๆ...

เพิ่งมาเห็นความชั่ว...ความเลวของตนเอง...ในห้องวิปัสสนา...

แล้วท่านก็พูดต่อว่า...ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป...ผมเลิกล่าสัตว์แล้วครับ...

อาจารย์ถามว่า...คุณณรงค์...จะขายปืนที่ใช้ล่าสัตว์ไหม...?

ท่านบอกว่า...ไม่ขายครับ...อาจารย์...

ถ้าผมขายไป...คนอื่นก็เอาไปล่าสัตว์สิครับ...

ผมจะพึงไว้ที่ฟาร์มบ้านนี้แหละ...

ตั้งแต่วันนี้...มันไปยังใครไม่ได้อีกแล้ว...

มันเหมือนไม้พลองลูกเสือ...

สารุ...

คิดได้ละเอียดถึงขนาดนี้...

คนพาลที่รู้ตัวว่า...ตัวเองเป็นพาล...

คนนั้น...กำลังเป็นบัณฑิต...

เรื่องมือวัดความดี...

ในขณะนี้...ใครมีลูก...3 คน...5 คน...

อยากรู้ว่าลูกคนไหน...เป็นคนดี...ดูยังไง...? ดูตรงไหน...?

ต้องดูที่...ใจ...

คนที่อยู่ใกล้ชิดกับเราก็ก็นั่น...

อยากรู้ว่า...เป็นคนดีหรือไม่...?

ต้องอ่านเข้าไปถึง...หัวใจ...

อาจารย์ใช้คำว่า...

“แหะหัวใจออกดู...”

ถ้าเห็น 2 จังหวะ...คนคนนั้น...เป็นคนดี...ฟังได้...

ทำความดีกับเขาเถอะ...แล้วเขาจะสะท้อนกลับ...มาอ้อมเรา...

เห็น 2 จังหวะ...คือ...อะไร...

จังหวะที่ 1...รู้คุณที่เราอุปการะ...บำรุง...เลี้ยงดู...

พวกนี้...รู้เฉย ๆ ...

พูดให้ผู้คนฟังได้...ว่าใครมีบุญคุณต่อตนอย่างไร...

แต่...ยังไม่ได้ตอบแทน...

ตอนนี้...ยังไม่ถึงเวลา...เงินเดือนยังน้อย...

จังหวะที่ 2...ตอบแทนบุญคุณ...

ทั้งรู้ด้วย...ทั้งตอบแทนด้วย...

ถ้าหัวใจของคนคนไหน...เห็น 2 จังหวะอย่างนี้เมื่อไร...

บอกได้เลยว่า...คนนี้...เป็นคนดี...ฟังได้...

อุปการะเถอะ...แล้วจะเจริญ...

ลูก 3 คน...เป็นลูกของเราทั้ง 3 คน...

แต่...ไม่เท่ากัน...ตรงนี้...

อยากรู้ว่า...คนไหนดี...ต้องดูที่...รู้คุณและตอบแทนคุณ...

ต้องมี 2 อย่าง...

คนรับใช้...

คนรับใช้ที่บ้านอาจารย์...เป็นผู้หญิง...อายุ 16 - 17 ปี...

วันสิ้นเดือน...9 โมงเช้า...

จ่ายเงินเดือนให้...2,000 กว่าบาท...

ประมาณ 10 - 11 โมง...ซักผ้าเสร็จ...หลานเข้ามาหาอาจารย์...

เดี๋ยวหนูขออนุญาตไปข้างนอกนะคะ...?

นี่...พอได้เงินแล้ว...จะไปเที่ยว...นัดเพื่อนเที่ยวเหรอ...?

เปล่าค่ะ...

อ้าว...แล้วจะไปไหน...?

หนูจะรีบไปส่งเงินให้แม่หนูค่ะ...แม่หนูอยู่หนองคาย...แม่หนูจน...

หนูจะรีบส่งเงินไปให้แม่ใช้...

ฟังแล้ว...สะเทือนใจ...

โอ...หน้าตาแบบนี้...ทำงานอย่างนี้...ยังรักแม่ขนาดนี้...

กตัญญูกับแม่...ขนาดนี้...

ลูกบางคน...หน้าตาดี...การศึกษาดี...

พอรับเงินเดือนเสร็จ...

โทรนัดเพื่อน...ชวนกันไปกินเหล้า...

เห็นไหมครับ...?

ข้างไหนเป็นเพชร...ข้างไหนเป็นก้อนกรวด...

ดูตรงนี้...

เด็กคนนี้...ถ้าเราเมตตากรุณาเขา...เลี้ยงดูเขาต่อไป...
เวลาเราเจ็บไข้ได้ป่วย...เขาจะดูแลเรา...
ป้อนข้าว...ป้อนน้ำ...ให้ยา...พาไปหาหมอ...
เขา...จะสะท้อนความกตัญญู...มาหาเรา...
ตอนเราเจ็บไข้ได้ป่วย...
บางที...ลูกของเรา...ยังไม่สนใจเราเลย...
เด็กคนใช้...จะอยู่ใกล้...ประทับประคอง...ปรนนิบัติเราตลอด...
ดี...ยิ่งกว่าลูกเราเอง...ก็ได้...
เห็นไหมครับ...?
เพราะฉะนั้น...เครื่องหมายของคนดี...วิธีพิสูจน์ที่ดีที่สุดคือ...
“หัวใจต้องเต้น 2 จังหวะ...”

กล้องจุลทรรศน์...ส่องไม่เห็น...

คนพาล...ที่รู้ตัวเองว่า...เป็นพาล...
คนนั้น...กำลังเป็นบัณฑิต...
ตัวนี้แหละปัญญา...
หลักสูตร...วิปัสสนานี้...ทำให้เกิด...ปัญญา...และสันติสุข...
ต้องเกิดปัญญาก่อน...แล้วถึงจะสันติสุข...
จงจำเอาไว้ว่า...สิ่งหนึ่งที่เราต้องรู้...และสำคัญที่สุด...
เป็นหนังสือเล่มสำคัญ...ที่เราต้องอ่าน...หนังสือเล่มนั้นชื่อ...
“ตัวเรา...”

เราอาจจะ...อ่านหนังสือได้...
อ่านภาษาอังกฤษ...ฝรั่งเศส...อ่านประวัติศาสตร์ได้...

อ่านคนอื่นได้...
แต่นั้น...ไม่สำคัญเท่า...
“อ่านตัวเองออก...”

ผู้จัดการธนาคาร...บอกว่า...ผมนี้เลวมาก...
กลับไปนี่...ต้องเปลี่ยนแปลง...
เขา...อ่านตัวเองออก...บอกตัวเองได้...
เขากำลังเป็นบัณฑิต...

เราอ่านภาษาอังกฤษออก...อ่านฝรั่งเศสได้...
แต่อ่านตัวเองไม่ออก...
อนาคต...มืดมน...

การอ่านตัวเอง...ฟังดูไม่ยาก...แต่ทำ...มันยากเหลือเกิน...?
เขาบอกไว้ว่า...
สิ่งที่มองเห็นได้ยากที่สุดของมนุษย์...คืออะไร...?
ความผิด...และความชั่วของตัวเอง...
ทุกท่านที่นั่งอยู่ในที่นี่...มีทั้งปริญญาตรี...ปริญญาโท...ปริญญาเอก...
มีตั้งแต่นักศึกษาจนถึง ซี-8 , ซี-9...ช่วยตอบอาจารย์หน่อยว่า...
สิ่งที่เห็นได้ยากที่สุดของมนุษย์...คืออะไร...?

สิ่งที่เห็นได้ยากที่สุดของมนุษย์คือ...
ความเลว...ความผิด...ความชั่ว...ของตัวเอง...

เอากล้องจุลทรรศน์ส่อง...ก็ยังไม่เห็น...

เห็นแต่ว่า...ตัวผมเนี่ยดี...ตัวผมเนี่ย...ยิ่งใหญ่...ตัวผมเนี่ย...สำคัญ...
ผม...ไม่ผิด...

มีแต่...เถียง...เถียง...เถียง...เถียงคนอื่นตลอด...

ไม่อยากเห็นว่า...ตัวเองบกพร่อง...

เห็นไหมครับ...?

แต่พอมาปฏิบัติธรรม...ทุกคนจะออกมาสารภาพ...

สมุห์ปัญชี...ครู...นายพล...นักธุรกิจ...ออกมาสารภาพ...

เขาสารภาพเพราะอะไร...?

เพราะ...เขาอ่านตัวเองออก...

แล้วบอกว่า...ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป...

เหตุการณ์อย่างนี้...ไม่มีอีกแล้วค่ะ...

นี่แหละ...ปัญญา...ที่แท้จริง...

อ่านตัวเองออก...บอกตัวเองได้...

เมื่อบอกตัวเองได้...

อย่าเพียงแค่ว่าบอกเฉย ๆ ...ต้องออกเป็นคำสั่งเลย...

ต้องสั่งเลยว่า...

“ต่อไปนี่...เราต้องเปลี่ยนแปลงนะ...”

ครูคนหนึ่ง...คล้าย ๆ กับผู้จัดการธนาคาร...บอกว่า...

แม่มาอยู่กับหนู...ที่กรุงเทพฯ...

แต่หนู...ไม่เคยพูดกับแม่เลย...เพราะงานยุ่ง...

ออกจากกรรมฐาน...ชวนแม่คุย...ทุกครั้งที่ว่าง...

จะนั่งคุยกับแม่...ชวนแม่ใส่บาตร...แม่ใส่องค์...หนูใส่องค์...
ดูแลแม่ตลอด...
เมื่อก่อน...เดินผ่านแม่...ยังไม่คุย...
มีไหมครับ...? ในห้องนี้...มีใครที่ทำอย่างนี้บ้าง...?

จำให้ขึ้นใจนะครับว่า...สิ่งที่เห็นได้ยากที่สุดคือ...
ความผิด...ความชั่ว...ความเลว...ของตนเอง...
กล้องจุลทรรศน์...ก็ส่องไม่เห็น...
ต้องกล้องวิปัสสนาเท่านั้น...จึงจะเห็น...
สิ่งที่เห็นได้ง่ายที่สุด...คืออะไรครับ...?
ความผิด...ของคนอื่น...ความเลว...ของคนอื่น...
เห็นได้ง่ายที่สุด...

หัวหน้า...ไม่ได้เรื่อง...
รัฐมนตรีคนนี้...เลว...

แต่ตัวเอง...อ่านไม่ออก...
คนพวกนี้...ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงตัวเองได้...

พวกเราในที่นี้...
ได้ปัญญาวิปัสสนาตัวนี้...คุ้มเลย...
อ่านตัวเองออก...บอกตัวเองได้...เดี๋ยวนี้...เราหักคะแนนตัวเองได้.
รู้ตัวว่า...เลวตรงไหนบ้าง...
เมื่อก่อน...ดูตัวเองที่ไร...คะแนนเต็ม 100...
เราให้ตัวเอง 100 คะแนนเต็ม...
สอบเรื่องตัวเองที่ไร...ได้ดอกเตอร์ทุกทีเลย...

คนที่ผ่านหลักสูตรนี้แล้ว...

อ่านตัวเองออก...บอกตัวเองได้...ใช้ตัวเองเป็น...

กลับไปนี่...

สั่งให้ตัวเอง...ไหว้พระ...สั่งให้ตัวเอง...ใส่บาตร...

สั่งให้ตัวเอง...กตัญญูต่อพ่อแม่...สั่งให้ตัวเอง...ทำความดี...

เป็นอันว่า...เห็นภาพชัดเจน...

"กินให้หมดนะ...ไม่หมด...ตาย..."

กฎ...แห่งกรรม...

ศาสนาพุทธ...จะสอนเรื่อง...กฎแห่งกรรม...

ทำกรรมดี...กรรมดี...ตอบสนอง...

ทำกรรมชั่ว...กรรมชั่ว...ตอบสนอง...

หรือ...ทำดี...ดี...

ทำชั่ว...ชั่ว...

อาจารย์บอกว่า...คนกตัญญู...จะมีกลิ่นหอม...
เจริญรุ่งเรือง...แข็งแรง...ชีวิต...มีความสุข...

มีบางคนถามว่า...
แล้วคนอกตัญญูล่ะ...จะเป็นอย่างไร...?
ก็เป็นตรงกันข้าม...
กลิ่นเหม็น...ไม่มีใครอยากคบค้าสมาคมด้วย...
ไม่เจริญรุ่งเรือง...ค้าขายก็ล้มจม...
ชีวิต...พินาศ...

กรรม...ตามทัน...

อาจารย์จะยกตัวอย่างให้ฟัง...
มีอยู่คนหนึ่ง...เป็นนักธุรกิจ...จบ วิศวกรรม...จุฬา...
กู้เงินจากต่างประเทศ...เอามาสร้างโรงงานผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้า...
อยู่ที่แปดริ้ว...กิจการกำลังรุ่งเรือง...สินค้านำเข้าดีมาก...
วันหนึ่ง...จิตใจเตี้ย...ไล่เตี้ยออกจากบ้าน...
ด้วยความเมาตำแหน่ง...เมาเงิน...เมาอำนาจ...ที่เป็นเจ้าของโรงงาน...
เตี้ยแก่มาแล้ว...อายุ 70 ...ไล่เตี้ยเหมือนหมู...เหมือนหมา...
ลองคิดดูซิ...ถ้าเราเป็นเตี้ย...ลูกไล่เหมือนหมูเหมือนหมาอย่างนี้...
เราจะทนอยู่ได้ไหม...?
เตี้ยหอบผ้า...เดินน้ำตาไหล...ออกจากบ้าน...ไปอาศัยคนรู้จักอยู่...
ร้องไห้ทุกวัน...
เสียใจ...ตรอมใจ...ไม่นานก็ตาย...

ขี้หัวใจพ่อ...จนพ่อตาย...เห็นไหม...?

ลูกว้า...สัตว์เดรัจฉานตัวนั้น...มันไม่ทำอย่างนี้...
แต่คนนี้...มันทำได้...

ต่อมา...ในปีเดียวกันนั้น...

เกิดเหตุการณ์...เงินบาทลอยตัว...ครั้งแรก...

ยุค...พลเอกเปรม...เป็นนายก...

คุณสมบัติ...สุนทรภู่...เป็น รมต. การคลัง...

จำได้ไหมครับ...?

ตอนนั้น...พังทั้งระบบ...แต่พังไม่เยอะเท่าไร...

รายนี้...กู้เงินมาเยอะ...โรงงานขาดทุนย่อยยับ...

ธุรกิจ...ล้มละลาย...โรงงานถูกยึด...

คิดมาก...เส้นเลือดในสมองแตก...

เป็นอัมพฤกษ์...ร่างกายซีกซ้าย...ขยับไม่ได้ทั้งซีก...

บาป...มันกินลึกเข้าไปถึงหัวใจ...แม้แต่เสียงพูด...ก็พูดไม่ได้...

พูดแล้ว...เสียงไม่ออก...อ้อแอ้...อ้อแอ้...พูดไม่ชัด...

มาบอกกับอาจารย์ว่า...ตอนที่โรงงานกำลังเจริญรุ่งเรือง...

ผมเป็นเจ้าของโรงงานที่โด่งดังมาก...

มหาวิทยาลัย...มาเชิญผมไปบรรยายให้นักศึกษาฟัง...

ผมพูด 2 - 3 ชั่วโมง...ไม่ต้องใช้ไมค์...ได้สบาย...

พูดเสียงดังฟังชัด...

แต่ตอนนี้...เสียงผมไม่มีแล้วอาจารย์...

นี่แหละบาป...

เพราะฉะนั้น...อย่าล้อเล่น...กับผู้มี...พระคุณที่ยิ่งใหญ่...
กรรม...มันตามทัน...

คนอกตัญญู...พินาศ...

คุณชัยศิริ...เรื่องกาญจนเศรษฐี...เศรษฐีเมืองอุบล...อดีตรัฐมนตรี.
มีลูกชาย...ชื่อ นิรันดร...ส่งไปเรียนปริญญาโทที่เมืองนอก...
กลับมา...พาเมียฝรั่งมาด้วย...
พ่อไม่ชอบ...ถ้าไม่เลิก...พ่อไม่ให้มรดก...
ไม่พอใจ...คิดฆ่าพ่อ...
วางแผนว่า...จะฆ่าอย่างไร...จึงจะเจ็บที่สุด...และไม่มีใครรู้...
ถ้าใช้ปืนยิง...จะเกิดเสียงดัง...บอดีการ์ดจะรู้...
เลยต้องใช้มีด...
ขับรถ...พาคนไปฆ่าพ่อ...ที่ซอยอารีย์...จัดประตูเข้าไป...
ในขณะที่แทง...คุณชัยศิริแก่แล้ว...
เกิดเสียงดัง...บอดีการ์ดคุณชัยศิริ...วิ่งมาดู...
ช่วยกันจับคนร้ายไว้ได้...
คุณชัยศิริ...ตาย...
ลูกชายรีบขับรถหนี...ไปต่างจังหวัด...
มือมีด...สารภาพว่า...ลูกชายจ้างมาฆ่าพ่อ...
หนังสือพิมพ์รุมกันประณาม...ว่าเป็นพวก...อกตัญญู...
เป็นพวก...หนักแผ่นดิน...อับอายขายหน้า...เข้าหน้าใครไม่ได้...

สุดท้าย...ยิ่งตัวตาย...

เตรียมปืนมาแล้ว...

แต่คิดได้ว่า...พอยิงปืน...เกิดมีคนห้ามส่งโรงพยาบาล...แล้วไม่ตาย...

ชีวิตจะยิ่งวิบัติเข้าไปใหญ่...

จึงเรียกลูกน้องคนสนิทเข้ามา...บอกให้สาบานว่า...

ถ้าข้ายิงตัวเองไม่ตาย...เอ็งต้องยิงข้า...

ปรากฏว่า...ตาย...ด้วยฝีมือตนเอง...

ลูกน้อง...ไม่ต้องฆ่า...

เป็นอันว่า...คนอกตัญญูนั้น...

“ชีวิต...พินาศ...”

ลูกไม้...หล่นไม่ไกลต้น...

คุณน้าคนหนึ่ง...เล่าให้ฟังว่า...

ดิฉัน...เป็นพี่สาวคนโต...

มีน้องสาวอีกคนหนึ่ง...เป็นคนเล็ก...อายุห่างกันค่อนข้างมาก...

การเป็นพี่สาวคนโต...

ต้องดูแลงานในบ้านเยอะ...เหนื่อย...เครียด...หงุดหงิด...

ดูแม่...ตวาดแม่...เถียงแม่...ทะเลาะกับแม่...

พอทำกับข้าวเสร็จ...ก็เอาไปให้แม่กิน...

เวลาให้...ก็เลือกให้...กระแทกให้...ผลักให้แม่...

เอ้ากินซะ...

ทำเหมือนให้อาหารสุนัข...

แม่ นั่งน้ำตาไหล...กลืนข้าวไม่ลง...

ตอนนี้...ฉันมีลูกสาว 3 คน...

กระแทกจานใส่แม่...โยนของใส่แม่...ตะคอกแม่...ด่าแม่...

พูดอะไรเป็นที่ไม่พอใจ...กระตืบเท้าโครม...ใส่หน้าแม่...

แล้วสะบัดก้น...ออกจากบ้านไป...

เขาหยาบคายกับฉันเหลือเกิน...

คุณน้าเล่า...พร้อมกับร้องไห้สะอึกสะอื้น...หน้าห้องปฏิบัติธรรม...

นี่คือ...กฎแห่งกรรม...

ทำกับพ่อแม่บังเกิดเกล้าไว้อย่างไร...

ตัวเองก็จะได้รับ...อย่างนั้น...

แล้วที่สำคัญ...ต้องรับมากกว่าเดิมด้วย...

เพราะอะไร...?

เพราะเวลากระแทกแม่...กระแทกคนเดียว...

แต่เรามีลูก 3 คน...

เลยโดน 3 กระแทก...

เราทุ้มเงินเขามา...ยังต้องจ่ายดอกเบี้ย...

กฎแห่งกรรม...ทำแล้ว...ต้องมีดอกเบี้ย...

ลูกคนใด...ทำให้พ่อแม่ต้องเสียใจ... 1 ครั้ง...

ต่อไป...ตัวเองจะต้องเสียใจเพราะลูก...2 ครั้ง...
ลูกคนใด...ทำให้พ่อแม่ผิดหวัง...1 ครั้ง...
ต่อไป...จะต้องผิดหวังเพราะลูก...2 ครั้ง...
ลูกคนใด...ทำให้พ่อแม่หน้าตาตก...1 ครั้ง...
ต่อไป...ต้องหน้าตาตกเพราะลูก...2 ครั้ง...

ลูกคนใด...
ทำให้พ่อแม่ผิดหวัง...ทำให้พ่อแม่เสียใจ...ทำให้พ่อแม่ร้องไห้...
ตั้งแต่เกิด...จนถึงวันนี้...ก็ครั้งแล้ว...
ต่อไป...ตัวเองจะต้อง...ผิดหวัง...เสียใจ...ร้องไห้...
เพราะลูกตัวเอง...ก็ครั้ง...?
ลองคำนวณดู...
ลูกคนใด...ทำให้พ่อแม่...ได้รับความสมหวัง...1 ครั้ง...
ต่อไป...ตัวเองจะได้รับความสมหวังจากลูก...2 ครั้ง...
ลูกคนใด...ทำให้พ่อแม่...ได้รับความชื่นใจ 1 ครั้ง...
ต่อไป...จะได้รับความชื่นใจจากลูก...2 ครั้ง...
ดังนั้น...ลูกคนใด...ทำให้พ่อแม่...ได้รับความสมหวัง ชื่นใจ...
ได้รับความดีใจ...
ต่อไป...จะได้รับสิ่งนี้...จากลูกของตน...

ใครที่...ตบตี...ทำร้าย...ลงไม้ลงมือ...กับพ่อแม่...
กฎแห่งกรรม...ที่ทำไว้กับพระอรหันต์...จะให้ผลในชาตินี้...
จะโดนลูก ๆ ...สามี...คนใกล้ชิด...
ตบตี...ทำร้าย...ทำให้เจ็บปวด...และทุกข์ทรมาน...
คนที่กำลังเจอเหตุการณ์อย่างนี้...
ให้คิดทบทวน...ย้อนหลังดูเถอะ...ว่า...เราเคยทำกับพ่อแม่ไว้อย่างไร...?

แล้วรีบ...เอาดอกไม้รูปเทียน...ไปกราบเท้าพ่อแม่...
ขอขมา...ขออโหสิกรรมเสีย...

เธอเล่าต่อว่า...น้องสาวคนเล็ก...เป็นคนที่ไม่กล้าพูด...
ไม่มีปากมีเสียงกับใคร...พอเห็นแม่ร้องไห้...น้ำตาไหล...
ก็เข้าไปใกล้ ๆ แม่...กอดแม่...ปลอบใจแม่...
พูดให้แม่สบายใจ...แล้วป้อนข้าวแม่...
น้องสาว...มีลูกสาว 3 คน...เหมือนกัน...
ปีใหม่...ตรุษจีน...สงกรานต์...เข้าพรรษา...ออกพรรษา...
ลูก ๆ ทั้ง 3 คน...จะมาเยี่ยม...ซื้อขนม...นมเนย...อาหาร...ผลไม้...
มาฝากแม่...

ไม่ใช่เอามาให้เฉย ๆ ...
มานั่งข้าง ๆ ...กอดแม่...ปอกผลไม้...ใส่ปากท่าน...
คนหนึ่งป้อนอาหาร...คนหนึ่งป้อนขนม...
อีกคนหนึ่ง...ปอกผลไม้...ใส่ปาก...
แม่บอกว่า...ไม่ไหวแล้ว...ท้องจะแตกแล้ว...
ลูก ๆ หัวเราะ...

ฉันจินตนาการน้องสาวเหลือเกิน...

เมื่อก่อนไม่เห็น...ไม่รู้ว่า...ทำอะไรไว้...
พามาปฏิบัติธรรม...
มองเห็นความชั่วความเลวของตัวเอง...ชัดเจน...

นี่แหละ...อาจารย์ถึงบอกว่า...

ทำกับพ่อแม่ตัวเองไว้อย่างไร...ก็จะได้รับจากลูก...อย่างนั้น...
เราหยาบคายกับแม่...ขี้หัวใจแม่...
ลูก...ก็จะหยาบคายกับเรา...ขี้หัวใจเรา...เหมือนกัน...

กฎแห่งกรรม...ที่ทำไว้กับพระอรหันต์...
ชัดที่สุด...

ขอให้ลูก ๆ ทุกคน...จำเอาไว้...

อะไร...หอมที่สุดในโลก...?

ในโลกนี้...มีอะไรหอมบ้าง...? ช่วยกันคิดซิ...

ดอกมะลิ...

ใช่...

ดอกมะลิ...เป็น...ราชินีของดอกไม้...

หอมเย็นชื่นใจ...ผิวก็ขาวสะอาด...

หาใครขาว...เหมือนดอกมะลิ...ไม่มี...
เขาจึงร้อยเป็นพวงมาลัย...มาถวายพระพุทธรูป...
ถวายในหลวง...ราชินี...
ใครเอาน้ำหอม...มาทำให้ดอกมะลิ...
ไม่มี...ดอกมะลิ...ไม่ต้องหาน้ำหอมมาทา...
มะลิ...หอมเอง...

แก่นไม้...ในป่า...แก่นอะไร...หอมที่สุด...?
แก่นจันทน์...
เคยเห็น เห็นเขาเอาแก่นจันทน์...มาทำพัดไหม...?
เวลาเขาพัดใกล้ ๆ เราเนี่ย...หอม...
ใคร...ทำให้มันหอม...?
แก่นจันทน์...หอมเอง...

รากไม้...ที่ฝังอยู่ในดิน...รากอะไร...หอมที่สุด...?
มีเด็กประถมสี่...ตอบว่า...รากผักชี...
รากผักชี...ก็หอมเหมือนกัน...แต่ยังหอมน้อยกว่า...
“ รากกฤษณา...”
รากกฤษณาเนี่ย...หอมที่สุด...
ขนาดเอาไปล้างน้ำแล้ว...ยังหอม...

ใครทำให้รากกฤษณาหอม...?
ไม่มี...
รากกฤษณา...หอมเอง...
เราเอาสุดยอดของความหอม...ทั้ง 3 อย่างนี้...

มะลิ...แก่นจันทร์...รากกฤษณา...

มาใส่พานโต ๆ ...ไว้ในห้องนี้...ทั้งห้องนี้...จะหอมฟุ้ง...

แต่พอเราสังเกตดู...เวลาลมพัดมาทางซ้ายมือ...

คนด้านซ้ายมือ...หอม...ทางด้านขวามือ...ไม่หอม...

เวลาลมพัดมาทางขวามือ...

คนด้านขวามือ...หอม...ทางด้านซ้ายมือ...ไม่หอม...

เราก็คสรุปว่า...

มันหอมได้แต่...ตามลม...

เราเปิดประตู...เดินออกไปนอกห้อง...ความหอม...ยังตามเราไปอีก...

แต่พอห่างออกไป...3 - 4 วา...ความหอมเริ่มจาง...หมดความหอม...

เราก็คสรุปได้ว่า...สุดยอดของความหอมทั้ง 3 ชนิดนี้...

หอมได้แต่ตามลม...และหอมได้ไกล...3 - 4 วา...

ชัดเจนไหมครับ...?

ชัดเจน...

แต่พระพุทธเจ้าบอกว่า...ความหอมของคนเรา...

“หอมได้ทั้งตามลม และทวนลม...

หอมไปไกล...เป็นร้อย เป็นพันกิโล...”

ความหอมของคนที่ว่านี้คือ...

“หอมธรรมะ...หอมกตัญญู...หอมความดี...”

เชื่อพระพุทธเจ้าไหม...?

อย่าเพิ่งเชื่อ...

พระพุทธเจ้าสอนว่า...อย่าเชื่อ...เพียงเพราะมีคนเล่าให้ฟัง...

ต้องพิสูจน์...

นักเรียนนายร้อย...

ที่โรงเรียนนายร้อย...จบร...

เขาจะคัดเลือก...นักเรียนนายร้อย...ชั้นปีที่ 1...

ที่...นิสัยดี...ขยัน...และผลการเรียนดี...

ให้ทุนไปเรียนที่...โรงเรียนนายร้อยฝรั่งเศส...

นักเรียนคนนี้...ได้รับการคัดเลือก...

พอไปถึง...ต้องไปเรียนกวดวิชา...เพราะ...ต้องเรียนแข่งกับคนฝรั่งเศส...

ภาษา...สู้เขาไม่ได้...เขาเป็นเจ้าของภาษา...

ขยันดูตำรับตำรา...อดทน...ไม่ท้อแท้...ตั้งหน้าตั้งตา...กวดวิชา...

วันเสาร์ - อาทิตย์...ก็ไม่หยุด...ไม่ได้เที่ยว...

การกิน...ก็กินแต่อาหารในกองร้อย...ประหยัดเงิน...

กินไปนาน ๆ...มันก็เบื่อ...

อาหารฝรั่ง...มีแต่...ขนมปัง...นม...เนย...อยากกินอาหารไทยบ้าง...

ก็เลยไปบ้าน...ทูตทหาร...

พอไปถึงก็...ล้างจาน...ซูดมะพร้าว...ต้มน้ำพริก...

กวาดบ้าน...ถูบ้าน...ช่วยงานทุกอย่าง...

ท่านทูตเห็นว่า...เป็นเด็กขยัน...น่ารัก...

พอทำกับข้าวเสร็จ...ก็ชวนมาร่วมโต๊ะด้วย...

รักเหมือนลูกเหมือนหลาน...กลายเป็น...เหมือนเด็กในบ้าน...

เรียนไปได้ 2 เทอม...ท่านทูตครบวาระที่จะต้องย้ายกลับกรุงเทพฯ...

ใกล้วันเดินทาง...นักเรียนคนนี้...มาหาที่บ้าน...พูดกับท่านทูตว่า...

ท่านจะกลับวันไหนครับ...?

อีก 3 วัน...

ลาละนะ...ตั้งใจเรียนให้เก่ง ๆ ...แล้วกลับไปช่วยเมืองไทยของเรา...
ผมขอรบกวนท่าน...สักอย่างหนึ่ง...ได้ไหมครับ...?

เอ้า...จะรบกวนอะไร...ว่ามา...?

ผมเก็บเงินเดือน...และเบี้ยเลี้ยงไว้...แลกเป็นเงินไทยได้...ห้าพันบาท...

ผมจะฝากท่าน...ไปให้พ่อผมครับ...

พ่อผมเป็นคนขายถ่าน...

หาเงินส่งให้ผมเรียน...โรงเรียนนายร้อย...

ท่านมีพระคุณเหลือเกิน...

พ่อผม...ขายถ่านที่ฝั่งธนฯ...

ต้องเช่าเรือเขา...แจวไปซื้อถ่าน...ได้ถ่านแล้ว...ถ่อเรือขาย...

ตอนเย็น...ต้องเอาเงินที่ได้...ไปจ่ายค่าเช่าเรือ...

มีสตางค์เหลือ...ถึงเอามาเลี้ยงผม...เลี้ยงแม่...เลี้ยงน้อง...

ผมฝากเงิน 5 พันบาทนี้ไป...เพื่อให้พ่อผม...ซื้อเรือขายถ่านครับ...

จะได้ไม่ต้องเสียค่าเช่า...มีเงินเหลือ...มาเลี้ยงแม่...เลี้ยงน้อง...

ท่านทูตบอกว่า...

ผมสะท้อนใจ...อย่างแรง...

ในขณะที่ท่านเล่าให้ผมฟัง...ตาแดง...น้ำตาไหล...

ไม่ต้องรอกลับเมืองไทย...ไม่ต้องคอยให้เงินเดือนมาก ๆ ก่อน...

แล้วถึงจะเลี้ยงพ่อ...เลี้ยงแม่...

ไม่ต้องคอย...

แม้แต่เป็นนักเรียน...ก็ทำได้...

เก็บเงินที่จะไปเที่ยว...เก็บเงินที่จะไปดูหนัง...

เก็บเงินที่จะใช้จ่าย...ในสิ่งที่ไม่จำเป็น...
รวบรวม...มาช่วยพ่อ...มาช่วยแม่ได้...

หอม...ทวนลม...

นี่คือตัวอย่างของคนที่...หอม...

“หอมกตัญญู...หอมความดี...”

หอมกว่า...ดอกมะลิ...

หอมกว่า...แก่นจันทร์...

หอมกว่า...รากกฤษณา...

หอมกว่า...สุดยอดของ 3 หอมนี้รวมกัน...

3 หอมนี้...หอมได้แต่ตามลม

หอมแต่ในห้อง...ออกนอกห้องแล้ว...ไม่หอม...

แต่คนกตัญญู...หอมได้ทั้งตามลมและทวนลม...

หอมไกลออกไป...เป็นร้อย...เป็นพันกิโล...

นักเรียนนายร้อยคนนี้...ตัวเรียนอยู่ฝรั่งเศส...

แต่กลิ่นหอม...ของความกตัญญู...

หอมตลบอบอวล...มาถึงเมืองไทย...

ลองคิดดูซิว่า...กี่พัน...กี่หมื่นกิโล...

ในปี...2539...นักเรียนนายร้อยคนนี้...ได้เป็นพลเอก...

เป็นยศที่สูงที่สุด...ของทหาร...

อาจารย์กำลังจับตาดูต่อไป...ว่า...ลูกกตัญญูคนนี้...
จะแหวกเข้าไปถึง...ตำแหน่งที่สูงที่สุดของกองทัพ...ได้หรือไม่...
คนที่กตัญญูต่อพ่อ...ต่อแม่นี้...

ชีวิต...เจริญรุ่งเรือง...

ประตูเปิดให้เดิน...ตลอดทาง...
เป็นร้อยเอก...ประตูพันตรี...เปิด...
เป็นพันเอก...ประตุนายพล...เปิด...
มีคนย้าย...มีคนเลื่อนตำแหน่ง...ทำให้ตำแหน่งว่าง...ประตูเปิดตลอดทาง...
ทำให้ก้าวหน้าเร็ว...
ส่วนคนอกตัญญู...ทำอะไรก็สะดุด...ค้าขาย...ก็สะดุด...
อนาคต...มีดমন...ทางเดินลำบาก...อุปสรรคเยอะ...

เห็นภาพชัดเจนเลยนะครับ...?

สิ้นแม่...เหมือนแพแตก...

เขาบอกว่า...สิ้นพ่อ...เหมือนถ่อหัก...
สิ้นแม่...เหมือนแพแตก...
ลูกเต้า...จะกระจัดกระจาย...ไร้ทิศทาง...ไร้...อนาคต...
จริง...หรือไม่จริง...?
ลองมาดูตัวอย่าง...ที่อาจารย์จะเล่าให้ฟัง...

มีเด็กอยู่คนหนึ่ง...ประทับใจอาจารย์มาก...
ชื่อ...เด็กชายกฤษฎา ศรีปาน...อายุ 13 ปี...เรียนอยู่ชั้น ป.6...

แม่ชื่อ...นางกัลยา หวานชะเอม...เป็นนามสกุลของสามีใหม่...
สามีใหม่...ติดยาเสพติดดองแอม...จนมีอาการทางประสาท...
ทุบตีนางกัลยาเป็นประจำ...จนทนต่อไปไม่ได้...
อุ้มลูกอีกคน...อายุ 3 ขวบ...หนี...ไปถึงตลาดหมอชิต...
สามีใหม่...ตามมาทันพอดี...ตรงเข้าทุบตี...

นางกัลยา...เป็นแม่ค้าขายผลไม้...อยู่บางขุนเทียน...
มีมิดpokผลไม้...อยู่ในตะกร้า...ก็หยิบออกมาแวง...ชูสามี...
ฝ่ายสามี...เป็นโรคประสาท...ไม่กลัว...
ก็วิ่งเข้ากอดปล้ำ...แย่งมิด...เกิดล้มลง...ถูกมิดเสียบ...
ตาย...
ตำรวจจับนางกัลยา...ส่งลาดยาว...

ฐานฆ่าคนตาย...

คืนนั้น...เด็กชายกฤษฎา...พาน้องเดินกลับบ้าน...
อย่างโดดเดี่ยว...เดียวดาย...ไม่มีแม่...
น้อง...ร้องให้ทั้งคืน...ร้องหาแม่...ถามว่าแม่ไปไหน...?
ทำไมไม่มาให้หนูกอดนอน...

รุ่งเช้า...ด.ช.กฤษฎา...พาน้องนั่งรถเมล์...ไปเยี่ยมแม่...
เจ้าหน้าที่เรือนจำหญิง...ก็เปิดให้เยี่ยม...
พอเห็นหน้ากัน...ทั้ง 3 ชีวิต...ก็ร้องไห้โฮ...วิ่งเข้ามากอดกันกลม...
เจ้าหน้าที่เรือนจำหญิง...ต้องเบือนหน้าหนี...
น้ำตาไหล...

ก่อนจะหมดเวลาเยี่ยม...นางกัลยาบอกกับกฤษฎาว่า...
กฤษฎา...ผู้ที่จะเอาแม่ออกจากคุกลาดยาวได้...

“ คือลูกนะ...”

แม่ไม่มีความผิด...แม่ป้องกันตัว...

เด็กอายุ 13 ปี...จะเอาแม่ออกจากคุกได้ยังไง...?

เขาก็คิดแบบเด็ก ๆ ว่า...

คนที่จะเอาแม่ออกจากคุกได้...ต้องใหญ่...และเป็นคนสำคัญ...

ก็คิดว่า...นายกนี้แหละ...ใหญ่ที่สุด...

ตอนนี้...นายชวน หลีกภัย...เป็นนายก...

กฤษฎา...หยิบกระดาษมาเขียนจดหมายถึงนายก...ลงท้ายว่า...

“ ผมขอทานชีวิตแม่ครับ...”

นายกชวน...อ่านจดหมายแล้ว...สะเทือนใจ...

ติดต่ออัยการ...ประกันตัวนางกัลยา...ออกมาจากลาดยาว...

เรียกกฤษฎา...มาพบ...ถามว่า...เรียนอยู่ชั้นไหน...?

ป.6...ครับ...

จบ ป.6 แล้ว...เรียนต่อที่ไหน...?

ไม่มีโรงเรียนครับ...

พักอยู่ที่ไหน...?

บางขุนเทียนครับ...

นายกชวน...ให้เจ้าหน้าที่ติดต่อ...ได้โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภช...

ด.ช.กฤษฎาบอกว่า...ถึงมีโรงเรียนเรียน...แต่ผมก็ไม่มีสตางค์เรียนครับ...

นายกชวน...สะอีก...มอบทุนการศึกษาให้อีก 5 หมื่นบาท...
หนังสือพิมพ์...มติชน...ลงข่าว...มีภาพและบทสัมภาษณ์...

ด.ช.กฤษดาบอกว่า...ผมบ่นไว้ว่า...ถ้าช่วยแม่ออกจากลาตยาวได้...
ผมจะบวชเณร 7 วัด...วัดละ 7 วัน...ครับ...
อ้าว...ทำไมต้องบวช 7 วัด...วัดเดียวก็พอ...
บวชวัดเดียว...กลัวว่าแรงไม่พอ...กลัวว่าจะเอาแม่ออกจากคุกไม่ได้ครับ...
แม่ผมจนมาก...ไม่มีเงินเลี้ยงผม...เลี้ยงน้อง...
ผมยังไม่รู้...ตอนบวช...ผมจะเอาเงินที่ไหน...?

เจ้าหน้าที่เรือนจำหญิง...ที่เห็นภาพกอดกันกลมของ 3 แม่ลูก...
รับเป็นเจ้าภาพให้วัดหนึ่ง...

หนังสือพิมพ์มติชน...ที่ทำข่าวและสัมภาษณ์...
ตอนเด็กชายกฤษดาส่งจดหมายให้นายกชวน...
เป็นเจ้าภาพ...วัดที่ 2 ให้...

มีคนแจ้งความประสงค์เป็นเจ้าภาพให้มากมาย...
วัดสุดท้าย...แม่ค้าขายผลไม้เพื่อนนางกัลยา...รวมเงินกัน...
เป็นเจ้าภาพให้...

ตกลงว่า...คนยอดกตัญญูนี้...มันหอม...
ดอกมะลิ...เป็นแชมป์ของดอกไม้หอม...
แก่นจันทร์...หอมยิ่งกว่าดอกไม้ใด ๆ ...ในป่า...
รากกฤษณา...หอมยิ่งกว่ารากไม้ทั้งหลาย...

แต่มะลิ...แก่นจันทร์...รากกฤษณา...รวมกันแล้ว...
ยังหอมสู้...ความดีของคนยอดกตัญญู...ไม่ได้...
ดังคำบาลีที่ว่า...สัตตัญจะ คันโธ ปะฏิตตะเมติ...
“ กลิ่นหอมของ...สัตบุรุษคนดีนั้น...
หอมทั้งตามลมและทวนลม...
หอมได้เป็นร้อย...เป็นพันกิโล...”

เห็นไหมครับ...?
คนยอดกตัญญูจะอย่างไร...
ทรัพย์สินเงินทอง...ไหลมาเทมา...
จะปรารถนาสิ่งใด...ก็สำเร็จ...เจริญ...รุ่งเรือง...มั่งคั่ง...

ตาลยอดด้วน...

ก่อนจะไปเรื่องอื่น...
อาจารย์มีตัวอย่างอยากจะเล่าให้ฟัง...อีกสักตัวอย่างหนึ่ง...
เพื่อจะยืนยันให้ชัดเจนว่า...
ความหอม...ของคนยอดกตัญญูเนี่ย...หอมที่สุดในโลก...
หอมได้ทั้งตามลม...และทวนลม...
เรื่องนี้เกิดเมื่อ พ.ศ.2525...
ครู...กำลังจะทำโทษนักเรียนหญิงชั้น ป.5...คนหนึ่ง...
ที่มาโรงเรียนสาย...
แต่ก่อนทำโทษ...ก็อยากจะฟังเหตุผลว่า...มาสายเพราะอะไร...?

บ้านหนู...มี 3 คน...

แม่...เป็นอัมพาต...ต้องป้อนข้าว...ป้อนน้ำ...

เช็ดขี้...เช็ดเยี่ยว...เปลี่ยนเสื้อผ้าให้...

ยาย...ตาบอด...ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้...

ต้องหาข้าวหาน้ำให้กิน...

วันนี้...หนูแต่งตัวเสร็จแล้ว...หิ้วกระเป๋าจะมาโรงเรียน...

แม่เกิดฉี่...หนูต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าให้แม่...เลยมาโรงเรียนสาย...

ถ้าครูจะตี...หนูก็ยอม...

ครูยื่นน้ำตาซึม...มืออ่อน...เห็นความกตัญญูแล้ว...

ประทับใจ...มืออ่อน...ตีไม่ลง...

เด็กหญิงคนที่อาจารย์เล่าให้ฟังนี้...คือ...

วัลลี ณรงค์เวทย์...หญิงยอดกตัญญู...

ที่หนังสือพิมพ์ทุกฉบับ...สื่อทุกสื่อ...

ยกย่อง...เชิดชู...ความกตัญญูของเธอ...

ต่อมา...วัลลี ณรงค์เวทย์...ยอดหญิงกตัญญู...

เข้าพิธีมงคลสมรส...ที่จังหวัดสมุทรสงคราม...

ครู...ของวัลลี...เป็นเจ้าภาพจัดให้ที่บ้าน...

และเชิญครูบาอาจารย์ของวัลลีทุกคน...มาร่วมกันเป็นเจ้าภาพ...

ทุกคนมีความรู้สึกว่...

“เหมือนแต่งงานลูกสาว...”

ผู้ว่า...วิธาน สุวรรณทัต...กับคุณนาย...เป็นประธานในพิธีรดน้ำ...

ขณะกำลังรอถูกขู่เพื่อความเป็นศิริมงคลอยู่นั้น...
มีรถยนต์คันหนึ่ง...วิ่งเข้ามาจอด...
แล้วมีคนแต่งชุดสูท...อุ้มของขวัญ...เดินตรงไปที่ผู้ว่า...
“ผม...วิทย์ รายนานนท์...”รองเลขาธิการฝ่ายการเมือง...
ของท่านนายก...อานันท์ ปันยารชุน...
ท่านให้ผมนำของขวัญ...มามอบให้กับ...
ยอดหญิงกตัญญู...วัลลี ณรงค์เวทย์...ครับ...”

เคยเห็น...เคยได้ไปงานแต่งงานหลายแห่ง...
ไม่เคยเห็นงานไหน...มีสง่าราศีเหมือนงานนี้เลย...
นายกนั้น...เวลาเป็นเงินเป็นทอง...
อาจารย์รักน้ำใจคุณอานันท์...ตรงมุกกตัญญู...
รู้ว่า...ยอดหญิงกตัญญู...กำลังจะแต่งงาน...
ไม่อยู่เฉย...

แล้วถ้าจะทำกันง่าย ๆ ...ก็โทรศัพท์ไปบอกท่านผู้ว่า...
ให้จัดของขวัญให้...
แล้วจะส่งเงินมาให้...2,000 บาท...หรือ 3,000 บาท...ก็ได้...
แต่เนี่ย...ให้รองเลขาธิการการเมือง...เดินทางไปมอบให้อย่างสมศักดิ์ศรี...
เพราะฉะนั้น...ท่านนายกอานันท์...ก็ต้องเป็นคนกตัญญูเหมือนกัน...

เห็นภาพชัดเจนไหมครับ...?
ลูกเข้ามาปฏิบัติธรรมวันแรก...
ลูกยังเป็นมะม่วงดิบ...กิริยามารยาท...แข็งกระด้าง...
แต่พอมาถึงวันนี้...วันที่ 4...มะม่วง...เริ่มสุก...

จิตใจสงบ... กิริยาก็นุ่มนวล...กราบก็สวย...เสียงก็นุ่ม...
ยอดคนกับยอดไม้...เหมือนกัน...คือ...ต้องอ่อน...
ลูกกำลังเป็นยอดคน...

วันนี้...เป็นวันที่เกิดปัญญา...
ไหนใคร...คิดถึงบุญคุณของพ่อแม่...อยากทดแทนบุญคุณ...
อยากให้ท่านทั้ง 2...ได้มาปฏิบัติธรรมเหมือนกับเรา...?
กรุณายกมือให้ดูหน่อย...
ขอบคุณ...เอามือลง...

ตอนนี้...ทุกคนกำลังหอม...
เป็นความหอมชนิดพิเศษ...
เป็นกลิ่นหอมที่ออกจากใจ...อย่างประหลาด...
หอม...เพราะคิดถึงผู้มีพระคุณ...
คิดถึงคุณพ่อ...คุณแม่...ผู้มีพระคุณยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต...
ในชีวิตเรา...ไม่มีใครมีพระคุณยิ่งใหญ่...เท่ากับท่านทั้ง 2 อีกแล้ว...

กลิ่นหอมของคนดี...จะฟุ้งยิ่งกว่ามะลิ...
หอมกว่าแก่นจันทร์...รากกฤษณา...
กลิ่นหอมของคนดี...ยอดกตัญญู...
หอมทั้งตามลม...และทวนลม...
หอมได้ไกลเป็นพัน...เป็นหมื่นกิโล...

ตรงกันข้าม...
คนอกตัญญู...จะเหม็นที่สุดในโลก...ไม่มีใครคบหาสมาคม...

เปรียบเหมือนตาลยอดด้วน...
ภาพที่เราเห็นภายนอก...อาจจะสูงใหญ่...สง่างาม...
แต่ยืนต้นอยู่ได้ไม่นาน...
ความผุกร่อนจากภายใน...จะทำให้มันล้มพาดลงมา...
สูญสิ้นสง่าราศี...

คนอกตัญญู...ชีวิตจะพินาศ...
คนที่เห็นพาล...และรู้ว่าตัวเองเป็นพาล...
คนนั้น...กำลังจะเป็นบัณฑิต...

ใครรู้ตัว...มองเห็นความเลว...ความชั่วของตัวเอง...
วันนี้...ยังไม่สาย...รีบแก้ไข...ปรับปรุงเสีย...
ลูกกำลังจะรับปริญญาจากพระพุทธเจ้า...

หัตถา...ครองพิภพ...

เป็นอันว่า...เรื่องพระคุณแม่...ทุกคนเห็นภาพชัดเจน...

ขอให้ทุกคนอ่านข้อความนี้...ดัง ๆ ...

“ อันมือไกว เปลไชร้ แต่ไรมา

คือหัตถา ครองพิภพ จบสากล...”

หมายความว่าไง...?

มือไกวเปelním ๆ นี่แหละ...คือ...มือที่ครองโลก...

โลกของเรา...ก็คือ...ชีวิตเรา...
ชีวิตเรา...แม่ให้...
ชีวิตเรา...แม่...เป็นคนป็น...

อ่านพร้อม ๆ กันอีกครั้ง...แล้วจำให้ขึ้นใจ...
“ อันมือไกว เปลไชร้ แต่ไรมา
คือหัตถา ครองพิภพ จบสากล...”
ชีวิตเรา...แม่เป็นคนป็น...เหน็ดเหนื่อยที่สุด...
เป็นผู้ป็น...ผู้หล่อหลอม...ที่ยอดเยี่ยมที่สุด...
ลูก ๆ ที่นั่งอยู่...แม่ป็นมากับมือ...

ลองมาดู...ว่าจริงไหม...?

แม่หม้าย...สอนลูก...

ตัวอย่างที่จะยกให้ฟังต่อไปนี้...เป็นตัวอย่างเอง...
อาจารย์...เป็นลูกกำพร้า...พ่อตาย...ตั้งแต่อายุ 4 ขวบ...
จำหน้าพ่อได้กลางเลือนเต็มที...จำได้แต่ว่า...พ่อเคยอุ้มไปอาบน้ำ...
แม่ของอาจารย์...ทุกข์โศก...เสียใจมาก...
พาลูก ๆ ...กลับไปหาคุณตา...
คุณยายตาย...คุณตามีภรรยาใหม่...ไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่...หลานๆ...
โดยปกติ...พ่อแม่ 2 คน...ช่วยกันเลี้ยงลูก...ก็หนักหนาสาหัสอยู่แล้ว...
นี่แม่หม้ายคนเดียว...ต้องเลี้ยงลูก 4 คน...

จะเหน็ดเหนื่อย...ลำบาก...ทุกข์ยากขนาดไหน...?

วันหนึ่ง...คุณแม่พบกับแม่ชีท่านหนึ่ง...ที่เขาพระงาม...จ.ลพบุรี...

สนทนารวมกับแม่ชีเสร็จแล้ว...แม่...ตัดสินใจบวช...

แม่บวชเป็นแม่ชีแล้ว...ก็ยังห่วงลูก...

มารับพี่ชายไป...เป็นครูสอนเด็ก...ที่นั่น...

รับอาจารย์ไปอยู่ด้วย...เพื่อท่านจะได้มีโอกาสดูแลใกล้ชิด...

ตอนนั้น...อาจารย์อายุ 10 ขวบ...

แม่เรียกเข้ามานั่งใกล้ ๆ ...แล้วสอนว่ายังไง...รู้ไหมครับ...?

แม่...เป็นอาจารย์คนแรก...ของลูก...

แม่...เป็นพระพรหมของลูก...

แม่...เป็นอรหันต์...ของลูก...

แม่...สอนอาจารย์...ทั้งรัก...ทั้งทะนุถนอม...ว่า...

“ ถัดจากหัวใจแม่...คือ...ลูก...”

แม่...กลัวว่าอาจารย์จะไม่เข้าใจ...

เอามือชี้ไปที่หัวใจของท่าน...

ถัดจากหัวใจแม่...คือลูกนะ...

นาที่นั้น...อาจารย์เข้าใจชัดเจน...

โอ...แม่นี่...รักเราติดหัวใจท่านเลย...

แล้วแม่สอนต่อ...เป็นคำสอนที่ 2...ว่า...

“ อย่าเกเรนะลูก...เรามั่นลูกไม่มีพ่อ...”

ลูกคนอื่นเขาเกเร...ช่างเขา...เขามีพ่อ...

เวลามีเรื่อง...มีปัญหา...พ่อเขาไปช่วยได้...
บ้านกำนันก็ไปได้...สถานีตำรวจก็ไปได้...
เราลูกไม่มีพ่อ...อย่าเกเรนะลูกนะ...

พอแม่บอกว่า...ลูกไม่มีพ่อ...
“ น้ำตาอาจารย์ก็...หยุด...เหมะ ะ...”
โอ...เรานี้ลูกไม่มีพ่อนะ...
คำสอนของแม่คำนี้...เป็นบุญกับผมเหลือเกิน...
ทำให้ผมเกเรน้อย...ทำบาปน้อยที่สุด...
ไปกับเพื่อน...กำลังจะเกเร...คำสอนแม่...ก็องเข้ามาในหู...
“ เราลูกไม่มีพ่อ...”
มีห้ามล้อ...มีเบรก...หยุดก็เลย...
กลับมาอ่านหนังสือ...

คำสอนที่ 3...แม่สอนต่อว่า...
“ ลูกตั้งใจเรียนนะลูกนะ...โตขึ้น...จะได้เลี้ยงแม่...”
อาจารย์นั่งคิด...เออ...จริงนะ...
แม่...ไม่มีพ่อคอยช่วยเหลือ...แม่ตัวคนเดียว...
แก่แล้ว...ใครจะเลี้ยง...
ต้องเรา...ไม่มีคนอื่นแล้ว...
แล้วเรามีแค่ 2 มือ...จะทำอะไรเลี้ยงแม่ได้...
ต้องเรียนเยอะ ะ ...

พอเรียนจบ...ชั้นประถม...อยากเรียนต่อ...มัธยม...
เห็นเพื่อน ๆ ไปเรียนมัธยม...หิวกระป๋อง...เท...

ยื่นมอง...น้ำตาซึม...
อยากเรียนมัธยม...แต่ไม่มีสิทธิ์...
เพราะ...เราไม่มีพ่อ...ไม่มีสตางค์จ่ายค่าเล่าเรียน...

2 ปีต่อมา...
คนข้างบ้าน...เขาไปเรียนนายร้อย จปร. ...
กลับมาบ้าน...ห้อยกระบี่มาอวด...
อาจารย์น้ำตาไหล...
อยากเป็นนักเรียนนายร้อย...ใจจะขาด...
แต่...เราไม่มีสิทธิ์...เพราะ...เราไม่มีพ่อ...

นั่งร้องไห้...
เราไม่มีสิทธิ์เป็นนักเรียนนายร้อย...
เพราะ...เราไม่มีพ่อ...

แม่เห็นแล้ว...สงสาร...
แม่บอกว่า...ไม่มีเงินเรียนมัธยม...ไม่เป็นไร...
ลูกเรียนหนังสือพระ...ก็แล้วกัน...เรียนที่วัด...ไม่ต้องเสียเงิน...
ลูกเรียนอะไร...ไม่สำคัญ...
ขอให้รู้จริง...รู้ให้มาก...รู้ลึก...
เราก็มีสิทธิ์มีชีวิตที่ก้าวหน้าได้...

อาจารย์...ทำตามคำที่แม่สอน...
บวชเป็นเณร...ตอนนั้นตัวเล็กนิดเดียว...
จบ...5 ประโยค...เป็นมหา...ตั้งแต่ยังเป็นเณร...
บวชพระแล้ว...ก็ยังเรียนต่อไปอีก...จนจบเปรียญ 8 ประโยค...

คำสอน...แม่ชี...

ลี้กจากพระ...ได้ปีกว่า...

พอดีโรงเรียนนายร้อย จปร. ...

เขาเปิดรับสมัครอาจารย์...สอนนักเรียนนายร้อย...

อาจารย์...ก็ไปสมัคร...

คณะกรรมการก็ทำการสอบ...

วันประกาศผล...ก็ไปยื่นลั่น...

ผลปรากฏว่า...

โรงเรียนนายร้อย จปร. ...อ้าแขนรับ...คุณสมบัติเป็นที่ต้องการ...

เขาให้เป็น...อนุศาสนาจารย์...

เป็นอาจารย์สอนศาสนา...นักเรียนนายร้อย...

ไม่มีสิทธิ์เป็นนักเรียนนายร้อย...เพราะ...เราไม่มีพ่อ...

แต่...เรามีสิทธิ์...เป็นอาจารย์สอนนักเรียนนายร้อย...

เพราะ...เชื่อคำที่แม่สอน...

ลูกเรียนอะไร...ไม่สำคัญ...ขอให้รู้จริง...รู้ให้มาก...รู้ลึก...

เรามีสิทธิ์...มีชีวิตที่ก้าวหน้าได้...

เห็นไหมครับ...?

ชีวิตนี้...แม่เป็นคนป็น...

อันมือไกว เปลไชร้ แต่ไรมา

คือหัตถา ครองพิภพ จบสากล...

อาจารย์มานั่งคิดทบทวนดู...

ที่อาจารย์มียศเป็น...พันเอก (พิเศษ)...ของโรงเรียนนายร้อย...จปร....

มีตำแหน่งสูงสุด...ของหน่วยงาน...

มีคนเคารพ...นับถือ...กราบไหว้ทั่วประเทศ...

ที่เป็นได้อย่างทุกวันนี้...เพราะใคร...?
เพราะ...แม่...เป็นคนป็น...
มือไกวเปลนึ่ม ๆ ของแม่นี่แหละ...คือ...มือที่สร้างให้ลูกยิ่งใหญ่...
พระคุณของแม่...ยิ่งใหญ่จริง ๆ ...
ถ้าไม่มีแม่...ก็ไม่มีอาจารย์...
คนทั่วไป...8 โมงเช้า...เข้าทำงาน...
แล้วต้องทำต่อเนื่องไปถึง 4 โมงเย็น...จึงกลับบ้าน...
สิ้นเดือน...จึงได้รับเงินเดือน...

ปัจจุบันนี้...อาจารย์นอนสวดมนต์อยู่ที่บ้าน...
สิ้นเดือน...เขาโอนเงินเข้าบัญชีมาให้ 20,000 บาท...
ไม่ว่าเศรษฐกิจจะเป็นยังไง...อาจารย์ก็ได้เดือนละ 2 หมื่น...ทุกเดือน...
เขาเลี้ยงอาจารย์ไปจนตาย...
ถ้าอาจารย์อยู่ถึง 200 ปี...เขาก็ต้องจ่ายอาจารย์ไปอีก 200 ปี...
อาจารย์มาถึงตรงนี้ได้...เพราะอะไร...?
ใครช่วยอาจารย์ตอบได้ไหม...?
เพราะความกตัญญู...ทำตามแม่สอน...เชื่อฟังท่าน...
ท่านสอนให้มีธรรมะ...
พอเรามีธรรมะแล้ว...
ธรรมะก็จัดสรร...ให้เราพบกับความสุข...
ที่แม่สอนมานั้น...จริงทั้งหมด...
เพราะฉะนั้น...ช่วยกันจำไว้ให้ดี...
เพราะแม่ป็น...หล่อหลอมเรา...
เราจึงเป็นเช่นนี้...
เราได้ดิบได้ดี...เป็นอะไรทั้งหมดนี้...
เป็นเพราะบารมี...ที่แม่ป็น...

บางคนเพลอ...คิดว่า...
ที่ได้ดิบได้ดี...มาจนทุกวันนี้...เป็นเพราะฝีมือเรา...ลำแข้งเรา...
ไม่ใช่...
ถ้ามีอันนี้ ๆ ...ที่ไกวเปลนี้...ไม่ป็นเรา...
เราตายตั้งแต่ยังแบเบาะแล้ว...
จำไว้ให้ดี...
อย่ากำแหง...อย่าคิดว่าตัวเองเก่ง...

แต่งตั้ง...แม่ทัพ...

คืนหนึ่ง...วิทยุประกาศแต่งตั้งแม่ทัพ...
คนที่ได้เป็นแม่ทัพ...
บ้านคุณแม่เขา...อยู่ใกล้ ๆ บ้านอาจารย์...
เลยบ้านอาจารย์ไป 3 หลังคา...
อีก 2 วัน...อาจารย์เดินผ่านหน้าบ้าน...
พี่สาวแม่ทัพ...โผล่ออกมา...
อาจารย์ก็บอกว่า...
“ ขอแสดงความยินดีด้วยนะ...
ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นแม่ทัพ...”
พี่สาว...ยกมือสวัสดี...
ขอบคุณค่ะ...ขอบคุณค่ะ...
เสร็จแล้ว...ก็ถามต่อว่า...
เป็นยังไง...แม่ทัพมาเยี่ยมบ้างไหม...?
มาเมื่อคืนนี้ค่ะ...

“ มากราบคุณแม่...”

อาจารย์...อึ้ง...เลย...

คุณแม่อายุใกล้ 90 แล้ว...

มากราบคุณแม่...

มากราบเพราะอะไร...?

เพราะ...ตำแหน่งแม่ทัพนี่...แม่...เป็นคนป็น...

แม่ป็นเรามาตั้งแต่เล็ก ๆ ...เราจึงได้เป็นแม่ทัพ...

ตอนแม่ทัพเด็ก ๆ ...แม่ต้องเข้าป่า...หาหน่อไม้...หาเห็ด...

เอามาแกง...แล้วหาบไปขาย...

พอได้เงินมา...ก็เอามาเลี้ยงลูก...ส่งลูกเรียน...

เพราะหัตถาของแม่นี้แหละ...ที่ป็นเราให้เป็นแม่ทัพ...

อย่าทำกำแหง...คิดว่า...เรานี้เก่ง...เรานี้วิเศษ...

สิ่งทั้งหลาย...ทั้งหมดนี้...แม่ป็นมา...

อย่างกับตัวอาจารย์นี้...

ทั้งหมดที่มีในตัวขณะนี้...รวมทั้งคุณธรรม...

แม่...เป็นคนป็น...

เพราะแม่...เป็นแม่ชี...แล้วสอนว่า...ให้เรียนหนังสือพระ...

ผมจึงได้เป็นอนุศาสนาจารย์ กองทัพบก...

จึงได้เป็นอาจารย์สอนนักเรียนนายร้อย...

เมื่อทุกคนเห็นภาพที่ชัดเจนอย่างนี้...

เราก็จะซาบซึ้ง...

ทำชิงแชมป์...

"อ้าว... แชมป์ว่ะ..."

ท้าชิงแชมป์

ทำชิงแชมป์

เราเห็นภาพชัดเจนแล้วว่า...

คุณแม่หนา หนักเพี้ย พสุธา...

พระคุณของแม่...ยิ่งใหญ่เหลือประมาณ...

อันมือไกว เปลไชร้ แต่ไรมา...

คือหัตถา ครองพิภพ จบสากล...

ชีวิตของเรา...แม่ป็น...

คราวนี้...ก็มาถึงบทบาทของเราแล้ว...

เราจะตอบแทน...และแสดงความกตัญญูอย่างไร...

จึงจะคู่ควร...เหมาะสมกับพระคุณที่ยิ่งใหญ่นี้...

เพราะมนุษย์เรา...ลำเอียง...เข้าข้างตัวเอง...

ใครมาถามเรา...เราก็บอกว่า...

เรากตัญญู...ให้คะแนนตัวเองสูง...

แต่ถ้าให้คนอื่นให้คะแนน...

เราคงได้คะแนนน้อยกว่าเยอะ...

อาจารย์เอง...ก็คิดว่า...ตัวเองกตัญญู...

พอให้คะแนนเรื่องนี้ที่ไร...ได้ 80% ...อยู่เรื่อย...

คะแนนสูงกว่าคนอื่น..

เพราะอะไร...?

เพราะเรามักไปเปรียบเทียบกับคนที่...กตัญญูน้อยกว่าเรา...

เราเลยชนะ...

รู้ดีกว่า...ตัวเองมีความกตัญญูสูง...

เพราะ...เราลำเอียง...เข้าข้างตัวเอง...

อาจารย์เลยคิดวิธีใหม่...ใช้ชื่อว่า...

“สูตร...ทำชิงแชมป์...”

เหมือนกับนักมวย...

เขาต้องหาคนที่เก่งกว่าตัวเอง...ชกไปเรื่อย ๆ ...

จนหาไม่ได้แล้ว...แสดงว่า...เราเก่งที่สุด...

“ได้เป็นแชมป์...”

พอได้สูตรนี้แล้ว...

อาจารย์ก็มองหา...คนยอดเยี่ยม...

ที่เหนือกว่าเรา...เพื่อทำชิงแชมป์...ตลอด...

วันหนึ่ง...อาจารย์ไปอ่านหนังสือของ...

หม่อมเจ้าหญิง...พูนพิศมัย ดิศกุล...

พระธิดาของ...สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ...

ทำให้อาจารย์...พูดอะไรไม่ออก...

หนังสือเขียนว่ายังไง...?

ตั้งใจให้ดี...อาจารย์จะเล่าให้ฟัง...

ลูกสาว...เล่าให้ฟัง...

หม่อมเจ้าหญิงพูนพิศมัย เล่าว่า...

ท่านพ่อ...คือ...กรมพระยาดำรงราชานุภาพ...

เป็นพระราชโอรส...ของรัชกาลที่ 4...

มารดา...เป็นสามัญชน...ชื่อ...เจ้าจอมมารดาชุม...

ท่านหญิงเขียนว่า...

“เสด็จพ่อ...รักคุณย่ามาก...”

อาจารย์ได้ยิน...ก็ตื่นเต้น...กำลังหาแชมป์อยู่พอดี...

มาดูซิว่า...ความกตัญญู...ที่มี...จะทำชิงแชมป์ได้ไหม...

ตอนกรมพระยาดำรงฯ...อายุได้ 7 ขวบ...

พ่อ...คือรัชกาลที่ 4...สวรรคต...

รัชกาลที่ 5...เสวยราชย์...

ครอบครัวยุครัชกาลที่ 4...ต้องออกจากวัง...

ลองหลับตา...แล้วจะเห็นภาพ...

อายุ 7 ขวบ...พ่อตาย...แม่จูงมือออกจากวัง...

ว่าเหว...เดียวดายขนาดไหน...?

ยังดี...ที่ได้บำเหน็จ...บำนาญ...

เอาเงินมาปลุกวังเล็ก ๆ อยู่...

แม่...ใช้มือเล็ก ๆ ...นึ้ม ๆ ...ที่ไกวเปลนี้แหละ...

เลี้ยงกรมพระยาดำรงฯ...จนเติบโต...

เติบโตมาในอ้อมแขนของแม่...ตลอด...

ในที่สุด...

รัชกาลที่ 5...แต่งตั้งให้เป็นเสนาบดี...กระทรวงมหาดไทย...
เป็นเสนาบดี...ที่อยู่ยาวนานที่สุด...คือ 20 กว่าปี...

ลูกสาวเขียนบอกต่อไปว่า...เสด็จพ่อ...รักคุณย่ามาก...
กตัญญู...ต่อคุณย่ามาก...เพราะความที่ไม่มีพ่อ...
และคุณแม่เป็นคนเลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็กนี่แหละ...

กตัญญูยังไง...?

กรมพระยาดำรงฯ...ปลูกบ้านหลังเล็ก ๆ หลังหนึ่ง...ข้างวัง...
ให้แม่อยู่...

เพราะตัวเอง...ต้องว่าราชการในเวลากลางคืนด้วย...
กลัวจะรบกวนแม่...จึงสร้างบ้านให้แม่ต่างหาก...ข้างวัง...

ตอนเช้า...เสด็จพ่อแต่งตัวเสร็จแล้ว...

รถประจำตำแหน่ง...พร้อม...

ท่านเดินลงบันไดวัง...มาหาแม่...

ไปกราบแม่ก่อน...แล้วจึงไปทำงาน...

ถ้าแม่นั่งเก้าอี้...ก็จะก้มลงกราบที่เท้า...

เอาหน้าผาก...คลึงกับหลังเท้าแม่...

สิริมงคลก็จะวิ่งจากปลายเท้าแม่...มาเข้าหน้าผากลูก...

กราบเท้าเสร็จ...ก็คุยกับแม่...ถามแม่ว่า...

แม่ต้องการอะไร...?

ยาหอม...ยาลม...ยาหม่อง...หมดหรือยัง...?

แม่อายากินอะไรไหม...?
เลิกงานแล้ว...จะซื้อจากบางลำภูมาฝาก...
คุยกับแม่เสร็จ...ก็ออกไปทำงาน...

เย็น...เลิกงานแล้ว...
ก็แวะซื้อยาลม...ยาหอม...มาฝากแม่...
แถมหัวผลไม้ถุงใหญ่...ติดมือมาด้วย...

ในประเทศไทยนี้...มีสักกี่คน...?
ที่ก่อนไปทำงาน...กราบเท้าแม่...คุยกับแม่...
เลิกงานแล้ว...ซื้อของมาฝากแม่...
มีกี่คนครับ...?
แม่มีบุญคุณยิ่งใหญ่ขนาดนี้...
แต่ไม่ค่อยมีใคร...ห่วงแม่...
ส่วนใหญ่...ห่วงแต่ลูก...กลับมา...ซื้อของมาฝากลูก...
ไม่สนใจพระอรหันต์...
น่าคิด...นะครับ...

แต่ถ้าวันไหน...เข้ามาแล้ว...
แม่นั่งพับเพียบ...หรือขัดสมาธิ...
กรมพระยาดำรงฯ...จะก้มไปกราบที่ตัก...
ที่จริงไม่ได้กราบตัก...แต่ตั้งใจจะกราบเท้า...ที่ซ่อนอยู่ใต้ตัก...
ต้องการจะกราบเท้าแม่...

ทำไมจึงต้องกราบเท้า...?

จดหมาย...ถึงแม่...

เขาบอกไว้ว่า...

การทำความเคารพต่อผู้มีพระคุณสูงสุด...

ต้องเอาสิ่งที่สูงที่สุด...ในตัวเรา...

ไปสัมผัสกับสิ่งที่ต่ำที่สุด...ในตัวท่าน...

สิ่งที่สูงที่สุด...ในตัวเรา...คือหัวหรือหน้าผาก...

สิ่งที่ต่ำที่สุด...ในตัวท่าน...คือเท้า...

เอาสูงสุด...สัมผัส...ต่ำสุด...ถือว่าเป็นสิริมงคล...

กราบ...เป็นการทำความเคารพ...สูงสุด...

ทำให้เจริญรุ่งเรือง...

พวกเรา...เคยเขียนจดหมายถึงคุณพ่อคุณแม่ไหม...?

เราขึ้นต้นจดหมายว่าอย่างไร...?

กราบเท้า...คุณพ่อคุณแม่...ที่เคารพอย่างสูง...

ลูกกำลังเดือดร้อน...กรุณาส่งเงิน...มาให้ลูกโดยด่วน...

เขียนจดหมายไปขอสตางค์...

กราบเท้าคุณพ่อคุณแม่...ที่เขียนที่หัวจดหมายนะ...

ไม่ใช่...กตัญญู...

จะเอาตังค์...เขียนมาทวงตังค์...

พอโรงเรียนปิดเทอม...

กลับมาบ้าน...เห็นแม่...เห็นพ่อ...ทำยังไงครับ...?

หวัดดีแม่...หวัดดีพ่อ...
ยกมือไว้...แล้วทำหัวผกก ๆ ...
หลอกลวงที่สุดในโลก...

ในจดหมาย...เขียนบอกว่า...กราบเท้า...
แต่พอมาเจอตัวจริง...ไม่กราบ...ผกกหัวเฉย ๆ...
หลอกลวง...แม่แต่แม่บังเกิดเกล้า...
ชั่วไหม...คนแบบนี้...?

เพราะฉะนั้น...ใครยังไม่เคยกราบเท้าพ่อแม่...กลับไปกราบซะ...
กลับไปใช้หนี้....

ภารกิจ...ก่อนนอน...

กรมพระยาดำรงฯ...กลับมาตอนเย็น...
เสวยอาหารเย็นเสร็จแล้ว...ตอน 3 หุ่่ม...ก่อนนอน...
จะเดินมากราบแม่...แล้วจึงไปนอน...
มากราบแม่...คุยกับแม่ 5 นาที...10 นาที...
มาเยี่ยมแม่...มาทำให้แม่ชื่นใจเสียก่อน...แล้วจึงไปนอน...

ตกลงว่า...นี่คือ...แชมป์...เป็นลูกยอดกตัญญู...
กราบเท้าแม่ตอนเช้า...กราบเท้าแม่ก่อนนอน...

ความเป็นลูกยอดกตัญญู...ตายแล้ว...เหมือนไม่ตาย...

รูปปั้นกรมพระยาดำรงฯ...ยังนั่งอยู่บนเก้าอี้...หน้ากระทรวงมหาดไทย...
ใครมาเป็นปลัดกระทรวง...ใครมาเป็น...รัฐมนตรี...
ใครจะมาเป็นใหญ่เป็นโต...
ต้องมากราบพระบาท...แล้วจึงจะไปนั่งเก้าอี้...
คนกตัญญู...แม้ตัวจะตาย...
แต่ชื่อเสียงและคุณงามความดี...ไม่เคยตาย...

นิ้วมือนี้น่าทึ่ง...

พวกเราทุกคน...
มีมือ 2 มือ...เท่ากรมพระยาดำรงฯ...ไหมครับ...?
มีนิ้ว 10 นิ้ว...เท่ากรมพระยาดำรงฯ...ไหมครับ...?
มีสิทธิ์ที่จะตอบแทนบุญคุณพ่อแม่.....เหมือนกันไหมครับ...?
พวกเราทุกคน...ไม่ว่า...รวย - จน...ซี 7...ซี 8...ซี 10..
ทุกคนมีเหมือนกันหมด...

แต่ทำไมเราไม่กล้ากราบพ่อแม่...?
เรา...กราบสู่กรมพระยาดำรงฯ...ไม่ได้...
รัฐมนตรีมหาดไทย...ก่อนออกจากบ้าน...กราบแม่...
ก่อนนอน...กราบแม่...
เป็นมงคลแก่ชีวิตเหลือเกิน...

ประเทศไทยมีกี่คนครับ...?

ไม่แน่จริง...

อาจารย์ภูมิใจตัวเองเหลือเกิน...ว่า...เป็นลูกกตัญญู...

เวลาเงินเดือนออก...

อาจารย์จะเอาไปให้แม่...ที่วัด...เพราะ...แม่...เป็นแม่ชี...

ชวนลูกกับเมียไปด้วย...

ตื่นเช้า...เดินผ่านห้องแม่...ก็เอาหม้อปัสสาวะ...มาเท...

เดินลงบันได...รู้สึกตัวเบา...

ภูมิใจว่า...เราเป็นลูกกตัญญู...

ปกติสวดมนต์...จะกราบ 5 ครั้ง...

1. พระพุทธ...

2. พระธรรม...

3. พระสงฆ์...

4. มารดาบิดา...

5. ครูอาจารย์...

วันหนึ่ง...แม่มาพักที่บ้านด้วย...

ก่อนนอน...ก็เข้าห้องพระ...สวดมนต์...

สวดมนต์เสร็จ...ก็กราบ 5 ครั้ง...เหมือนเดิม...

พอกราบถึงครั้งที่ 4...

หมอน...มันหัวเราะ...

มันบอกว่า...วันนี้...แม่มาอยู่ด้วยไม่ใช่หรือ...?

แล้วทำไมไม่ไปกราบที่ตักแม่เอง...?

อาจารย์ก็ผัดกับหมอนว่า...ขอเป็นพรุ่งนี้ก็แล้วกัน...
พอวันรุ่งขึ้น...

สัญญากับหมอนไว้แล้ว...ว่าจะกราบแม่...

ก่อนนอน...ก็ไปคุยธรรมะกับแม่...

พอได้เวลานอน...อาจารย์ก็ยกมือ...เตรียมจะกราบ...

มันรู้สึก...จึกเตียมมือ...

ตกลงวันนั้น...ไม่ได้กราบ...กราบไม่สำเร็จ...

“ทำดี...เหมือนเข็นครกขึ้นภูเขา...”

เสียหน้ามาก...

วันพรุ่งนี้เอาใหม่...จะต้องกราบให้ได้...

ทำยังไงดี...?

วางแผนแล้ว...

อาจารย์มีลูกสาวคนหนึ่ง...กำลังเรียนอนุบาล...

ก็บอกลูกว่า...ถ้าอยากเรียนเก่ง...ให้ไปนวดคุณย่า...

พอนวดไปนานพอสมควร...อาจารย์ก็บอกกับลูกว่า...

ได้เวลาไปนอนแล้วลูก...

มากราบคุณย่าซะ...

พอลูกสาวก็ลงกราบ...

อาจารย์ก็กราบด้วย...พร้อมกับลูก...

คุณย่า...ยิ้มแก้มปริ...

เป็นภาพที่สวยงามที่สุด...

อนุศาสนาจารย์...สอนคนทั่วประเทศ...ที่ไหนได้...

ต้องอาศัยบารมีลูก...กราบแม่...แก้เขิน...

ไม่ได้ประเคน...

เมื่อก่อน...อาจารย์สงสัยมาก...

เวลาเราเอาอาหารไปถวายพระ...ยกไปตั้งไว้หน้าพระแล้ว...

พระยังบอกว่า...ให้ประเคนด้วย...

ก็ต้องส่งอาหารให้พระ...แล้วพระก็เอื้อมมือมารับ...

พระจึงจะฉันได้...

อาจารย์ไม่เข้าใจ...ว่าทำไมต้องประเคน...

แต่พอมาถึงวันนี้...อาจารย์เข้าใจแจ่มแจ้ง...

เพราะเรื่องนี้...เกิดขึ้นกับตัวอาจารย์เอง...

ลูกสาวของอาจารย์...เขาซื้อขนม...มาวางไว้บนโต๊ะ...

พออาจารย์รับประทานอาหารอิ่ม...ก็หยิบขนมรับประทาน...

เวลาผ่านไป...ประมาณ 30 นาที...ลูกสาวอาจารย์กลับมา...

เขาถามว่า...

ขนมของหนู...ซื้อมาให้ลูก...หายไปไหน...?

ใจหายแว็บ...ใจแป้ว...เลยเรา...

เราไปแย่งขนมหลานกินซะแล้ว...

เขาไม่ได้ซื้อมาให้เรา...

เขา...ไม่ได้ซื้อเพื่อเราด้วย...

เพราะฉะนั้น...ต่อไปนี้...

เวลาจะกิน...ต้องดูว่า...เขาประเคนให้เราหรือยัง...

ลูก ๆ ทุกคน...จงจำไว้...

เวลาซื้ออาหาร...ขนมหม่น...ไปฝาก...พ่อแม่...

ต้องส่งให้ท่านกับมือ...

ดีที่สุดคือ...ตักใส่ปากท่าน...

อย่าไปวางไว้เฉย ๆ ...

เดี๋ยวพ่อแม่จะต้องเสียใจ...เหมือนกับอาจารย์...

แม่...ตาบอด...

อีกสักตัวอย่างหนึ่งนะครับ...

คนนี้...ท่านเป็นอาจารย์ของผมเอง...

คุณแม่ของท่าน...ตาบอดทั้งสองข้าง...

ท่านเอาแม่ของท่าน...ไปไว้ตรงไหน...ทราบไหมครับ...?

ท่านบอกว่า...คุณทองคำ...พ่อกับแม่...เป็นประธานของบ้าน...

พระประธานในโบสถ์...เขาตั้งไว้ที่ไหนครับ...?

อยู่เด่นที่สุด...กลางโบสถ์...

พระประธานของบ้าน...ก็ต้องอยู่กลางบ้าน...

บ้านท่านมี 2 ชั้น...ท่านเอาแม่ไว้ชั้นล่าง...

อยู่กลางห้องโถง...เด่น...เป็นสง่า...

แม่ผมตาบอด...

ผมไม่อับอายขายหน้าใครทั้งนั้น...

ใครจะนับถือ...หรือไม่นับถือ...ก็ช่าง...

แต่เนี่ยคือ...พระอรหันต์ของผม...

ผมได้ยินเพียงแค่นี้...ผมก็ก้มลงกราบท่าน...

โอ้โฮ...ยอดคนจริง ๆ ...ผมถึงเรียกท่านว่า...อาจารย์...ได้เต็มปาก...

คนส่วนมาก...พอพ่อแม่...แก่เฒ่า...หลง ๆ ลืม ๆ...

ก็จะเอาไปซ่อนไว้ในห้องครัว...กลัวแขกไปใครมา...มาเห็นเข้า...

อายเขา...

วันขึ้นปีใหม่...ผมก็เอาของขวัญ...ไปกราบอาจารย์...

พอกราบแล้ว...ก็ถามว่า...คุณย่าหลับหรือตื่น...

ท่านบอกว่า...ตื่น...

ผมก็คลานเข้าไป...รายงานว่...

คุณย่าครับผม...พันเอกทองคำ ศรีโยธิน...มากราบคุณย่าครับ...

ท่านก็นั่งพับเพียบ...พาดผ้าสไบเฉียง...ให้ศีลให้พร...เสียงเพราะมาก...

อาจารย์มานั่งนี้กว่า...เอ๊ะ...ทำไมเราต้องมากราบคนตาบอด...?

ก็ลูกของคนตาบอด...เรายังกราบ...เพราะเป็นอาจารย์เรา...

แล้วคนตาบอดนี้...เป็นแม่ของอาจารย์เรา...

เป็นพระอรหันต์...ของอาจารย์เรา...

เป็นคนที่อาจารย์เคารพสูงสุด...

“ เราจึงต้องกราบ...”

ถ้าลูกเห็ดทูนแม่...ตั้งแม่ไว้เป็นประธานของบ้าน...

ใครไปใครมา...ก็ต้องทำความเคารพ...

แต่ถ้าใคร...ที่ไม่เคารพพ่อแม่...เอาแม่ไปซุกไว้ในครัว...

เราไม่ต้องไปกราบ...

ก็ลูก...ยังดูถูกแม่...ไม่เคารพเชิดชูแม่...
แล้วเราจะไปเคารพทำไม...?

ตัดเงินเดือน...

พอกกราบคุณย่าเสร็จ...ผมก็หันมาคุยกับอาจารย์....
ถามว่า...อาจารย์กำลังทำอะไรครับ...?

ผมกำลังตัดรายจ่ายอยู่...คุณทองคำ...

ผมต้องจ่าย...ค่าแม่ครัว...คนขับรถ...คนสวน...

ค่าใช้จ่ายในบ้านและให้แม่อีกเดือนละ 300...

ตอนนี้...รายได้กับรายจ่ายมันไม่ค่อยสัมพันธ์กัน...

ต้องตัดรายจ่ายลงบ้าง...

ผมก็ทำหน้าที่เป็น...Advisor บอกว่า...

เงินเดือนที่ให้แม่ 300..นี่...ตัดได้นี้ครับ...

อาจารย์หันมามองหน้าผม...แล้วยิ้ม...

ทำไมล่ะ...?

ผมบอกว่า...อาหาร 3 มื้อ...อาจารย์จัดให้...เรียบร้อย...

เสื้อผ้า...อาจารย์ก็ซื้อให้ใหม่...ปีละ 3 ชุด...เรียบร้อย...

เจ็บป่วย...ไม่สบาย...อาจารย์ก็หาหมอ...มาฉีดยาให้...เรียบร้อย...

เพราะฉะนั้น...เงินเดือน 300 นี่...ตัดได้ครับ...

ท่านบอกว่า...

“ ตัดไม่ได้...คุณทองคำ...”

300 บาทนี่...สำคัญที่สุด...”

สำคัญยังไง...?

เงิน 300 บาทนี่...เป็นเงินสำหรับ...

“ เลี้ยงหัวใจแม่...”

ผมฟังแล้ว...สะอึก...โอ...นี่เป็นเงินเลี้ยงหัวใจแม่...

พวกเรา...เคยได้ยินไหมครับ...?

ผมนึกว่า...ให้อาหาร...ให้เสื้อผ้า...เจ็บป่วยก็เอาหมอมารักษา...

น่าจะพอแล้ว...

ท่านบอกว่า...

อาหาร...กินแล้ว...ก็ไปส้วม...

เสื้อผ้า...เก่าแล้ว...ก็เป็นผ้าขี้ริ้ว...

หมอรักษา...ก็รักษาอาการทางกาย...

สิ่งต่าง ๆ ที่เราจัดให้ทั้งหมดนี้...เป็นอาหารกาย...

แต่ 300 บาทนี่...

เป็นอาหารเลี้ยงหัวใจแม่...

หัวใจ...ต้องการอาหาร...

ที่มาหล่อเลี้ยงให้...เอิบอím...เบิกบาน...เป็นสุข...

คุณทองคำลองนึกดู...

คนที่ไม่มีเงินอยู่ในเนื้อในตัวเลยนี่...เป็นยังไง...?

“ หัวใจมัน...แพบ...”

หัวใจมันเหี่ยวเฉา...เหมือนดอกไม้ยามเย็น...

ใครที่เป็นข้าราชการจะรู้...

พอเลยวันที่ 25 ไปแล้วนี้...มันเหี่ยว ๆ ยังไงชอบกล...

ไม่มีเงินค่ารถ...ไม่มีเงินค่าอาหาร...ไม่มีเงินซื้อข้าวสาร...

มันเหี่ยวไปจนถึงสิ้นเดือน...

แม่...อยู่กับเรา...ก็จริง...

แต่ถ้าแม่...ไม่มีเงินอยู่ในมือนี้...

หัวใจท่าน...เหี่ยว...

พอถึงวันเงินเดือนออก...

ทุกคนหน้าบาน...เหมือนดอกไม้บานยามเช้า...

จิตใจสดชื่น...เบิกบาน...มีความสุข...

รับเงินเดือนมาใหม่ ๆ...หน้าสดใส...

สั่งกาแฟย้งเสียงดังฟังชัด...

ทุกสิ้นเดือน...พอเงินเดือนออก...ผมก็จะเข้าไปกราบแม่...

บอกแม่ว่า...วันนี้เงินเดือนออกครับ...

ผมนำเงินมาบูชาพระคุณแม่ 300 บาท...ครับ...

เอาเงิน 300 บาท...ใส่มือแม่...

แม่อีกให้ศีล...ให้พร...

ยกหมอนขึ้น...เอาเงินวาง...แล้ววางหมอนทับ...

มีความสุข...

เดือนละ 300...สามสี่เดือน...ก็เป็นพันใช้ไหมครับ...?

แล้วเงินนี้...สำคัญยังไง...? เลี้ยงหัวใจแม่อย่างไร...?

คุณย่าให้...

ท่านเล่าต่อว่า...ตอนนั้น...ท่านมีลูก 2 คน...เป็นผู้หญิงทั้งคู่...
กำลังท้องคนที่ 3...

วันหนึ่ง...ก็พาเมียไปโรงพยาบาล...

แม่ถามว่า...คลอดหรือยัง...?

ยังครับแม่...

วันต่อมา...ถามอีก...

คลอดหรือยัง....?

คลอดแล้วครับแม่....

ผู้หญิง...หรือผู้ชาย...?

ผู้ชายครับ...

โอ้ย...แม่ดีใจจังเลย...ได้หลานชายไว้สืบสกุล...

มานี่...มานี่...

ยกหมอนขึ้น...นับเงินส่งให้ 600 บาท...

เอาเงิน 600 บาทนี้...ไปซื้อทองคำ 6 สลึง...

เอามารับขวัญหลานชาย...

แต่ก่อนนี้...ทองคำบาทละ 400...อาจารย์รีบไปซื้อทองคำมาให้....

วันรุ่งขึ้น...แม่เขาอุ้มลูกขึ้นมาหาย่า...

ย่ากอดหลานชาย...สวมสายสร้อยให้...เป่าหัวให้เสร็จ...

พอเด็กคนนี้โต...พูดได้...มีคนถามว่า...

สายสร้อยนี้...ใครซื้อให้...?

คุณย่าซื้อให้...

ซื้อมือไปที่คนตาบอด...

คนที่ใหญ่ที่สุดในบ้าน...
คือ...คุณย่า...ไม่ใช่พ่อแม่...

เพราะเงินเดือน 300 บาทนี้...
เสกให้คนแก่ตาบอด...ขลัง....
ถ้าคุณย่าไม่มีเงิน...จะรับขวัญหลานได้อย่างไร...?
เห็นไหมครับ...?
ไม่ใช่ว่า...พอโตขึ้น...มีคนถามว่า...
คนนี้เป็นใคร...?
บอกว่า...ยายแก่ตาบอดนี้...มาอาศัยพ่อแม่ฉันอยู่...

เห็นหรือยังคุณทองคำ...เงินเดือน ๆ ละ 300 บาทนี้...
ทำให้คนแก่ตาบอด...กลายเป็นเทพเจ้า...

สร้อยนี้...คุณย่าให้...

เงินเดือนมีฤทธิ์...

วันดีคืนดีนะ...คุณทองคำ...
แม่ครัว...ล้างซามเสร็จ...เข้ามานั่งใกล้ ๆ...
ช่วยนวดขาให้ย่าหน่อย...วันนี้...ยาปวดขา...
แม่ครัว...หน้ามู๋...ทำงานเหนื่อยจะตาย...
ล้างซามเสร็จแล้ว...ยังต้องมานวดให้อีก...
นั่งขยำ...ขยำ...หน้าคั่ว...

พอนวดเสร็จ...คุณย่าหยิบเงินให้ 30 บาท...
แม่ครัวยิ้มแป้น...หน้าบาน...ยกมือไหว้...ขอบคุณค่ะ...

วันรุ่งขึ้น...พอล้างจานเสร็จ...รีบวิ่งมานั่งใกล้ ๆ...
วันนี้...นวดอีกไหมคะ...คุณย่า...?

เห็นไหม...?
เงินเดือน 300 บาทที่เราให้แม่เรา...
มันมีฤทธิ์...

มีคน...มายกมือไหว้...
มีคน...มาปรนนิบัติ...
มีคน...มานวดให้...

ถ้าไม่มีเงินเดือน ๆ ละ 300 บาทนี้...
แม่เรา...จะมีฤทธิ์ได้อย่างไร...?

บันได...ไปสวรรค์...

วันหนึ่ง...พระมาเรีย...จะสร้างโบสถ์....
อาจารย์นิมนต์พระเข้ามา...แล้วชี้มือ...บอกมรรคทายก...ว่า...
โน่น...ไปเรียวกับคุณย่าโน่น...
มรรคทายกก็บรรยายว่า...จะสร้างโบสถ์...กว้างเท่านั้น...ยาวเท่านั้น...
สูงเท่าไร...สวยงามยังไง...ราคาเท่าไร...

คุณยายยกหมอนขึ้น...นับเงินมา 500...พนมมืออธิษฐาน...
ขอให้ศาสนาของพระพุทธองค์...ยืนยงไปอีก 5 พันปี...
นิพพานปัจโยโหตุ...
ทำบุญ...สร้างโบสถ์ไว้เป็นมิ่งขวัญในพระศาสนา...

ตกลง...เงินเดือน ๆ ละ 300 ...ที่เราให้...

เป็นบ้านได้ให้แม่...ได้ไปสวรรค์...

นี่ถ้าแม่ไม่มีเงินในมือ...แม่ได้ทำบุญไหม...

คุณยายตากผ้า...

พอพระให้พรเสร็จ...ก็เดินผ่านไปบ้านถัดไป...

ยายแก่บ้านโน้น...กำลังเก็บผ้าอยู่หลังบ้าน...

มรรคทายก...ตะโกนข้ามรั้ว...

ทำบุญสร้างโบสถ์ใหม่...คุณยาย...?

สร้างที่วัดนครนายก...นี่...หลวงพ่อด้วย...มาบอกบุญเองเลย..

เดี๋ยวอีกสักครู่...วกกลับมาใหม่ได้ไหมล่ะ...?

ยายไม่มีเงินหรอก...ยายอาศัยลูกสาวเขาอยู่...

เดี๋ยวเพื่อลูกสาวเขากลับมาทัน...จะขอเงินเขา...ทำบุญ...

ยายแก่คนนี้...ไม่มีเงิน...

เพราะลูก...เอามาเลี้ยงแปะ ๆ แม่ ๆ...ไว้ข้างรั้วบ้าน...

เอาไว้มองเก็บผ้า...

ร่อย...ทั้งร่อย...

ท่านเล่าต่อว่า...

คุณทองคำ...ตอนนี้ผมไปต่างจังหวัดไม่ได้แล้ว...

เวลามีกาน...ผมต้องให้ผู้ช่วย...กับรอง...ไปแทน...

เพราะคุณย่า...แก่มากแล้ว...90 กว่าแล้ว...

เดี๋ยวปู่ป้า...เป็นอะไรไป...

ตอนดึก ๆ...ตี 1...ตี 2...ต้องลุกมาดูคุณย่า...

ถ้าคุณย่าตื่น...ผมจะกลับหลังหัน...

ไปชงโอวัลติน...ชงเสร็จ...เอาไปแช่น้ำ...ให้เย็น...

แล้วประคองคุณแม่ลุกขึ้น...คุณแม่ครับ...ดื่มโอวัลตินหน่อยครับ...

จะได้นอนหลับสบาย...

คุณย่าลุกขึ้น...ส่งโอวัลตินให้...ส่งน้ำเย็นให้เสร็จ...

แต่ถ้าคืนไหน...ลงมาแล้ว...คุณย่าหลับ...นอนกรน...ฟี่...ฟี่...

ผมก็จะเข้าไปใกล้...ไปดูหน้าอก...

แม่...มีผ้าห่มคลุมอกไหม...?

คนแก่กับเด็กนี่...เหมือนกัน...

ห่มผ้าแล้ว...พอดึก ๆ...หลุด...

ตี 1...ตี 2...อากาศเย็น...ถ้าไม่ห่มผ้า...อาจไม่สบายได้...

ค่อย ๆ จับผ้าห่ม...มาคลี่...ห่มให้แม่...

แล้วจึง...ขึ้นไปนอน...

ท่านทั้งหลายครับ...เห็นภาพชัดเจนไหม...?

อาจารย์อยากจะถามว่า...
ในร้อยหลังคาเรือนนี้...มีกี่หลัง...?
ที่ตอนตี 1.. ตี 2...ลุกขึ้นมาชงโอวัลตินให้แม่...
เอาผ้าห่ม...มาห่มหน้าอก...ให้แม่...
มีหลังไหนบ้าง...?
หายากนะครับ...อาจมี..1 ในร้อย...
แต่ท่านเชื่อไหมครับว่า...?
ใน 100 หลังคาเรือนนี้
ตี 1..ตี 2...แม่...ลุกขึ้นชงนมให้ลูกกิน...
“ทุกบ้าน...”
แม่...ตื่นขึ้นมา...เอาผ้าห่ม...คลุมอกให้ลูก...
“ทุกบ้าน...”
ทุกบ้านที่มีลูก..เป็นอย่างนี้...จริง ๆ...

ได้ผิว...ดอกเตอร์...

คุณน้าคนหนึ่ง...มาปฏิบัติธรรม...วันสุดท้าย...ออกมาเล่าให้ฟังว่า...
ลูกสาวของดิฉัน...เป็นอาจารย์สอนมหาวิทยาลัย...ได้สามี...เป็นดอกเตอร์...
ดิฉันแบ่งที่ให้ปลูกบ้าน...
ว่าง ๆ...ก็ไปพักอยู่กับลูกสาว...
เวลากินข้าวด้วยกัน...อาหารอะไร...อร่อย ๆ...
ลูกสาวเรา...ตักใส่ช้อน...ผิวเขา...
ไข่ปลา...ตักให้ผิว...อะไรดี...ตักให้ผิว...
แม่อยู่ทางนี้...ไม่ตักให้...

ผัวชอบอะไร...ทำให้หมด...

พอกินข้าวเสร็จ...หันมาคุยกับแม่....ถามว่า...

แม่จะแบ่งมรดกเมื่อไร...?

แม่แบ่งมรดก...หนูต้องได้เท่าคนอื่นนะ...

มรดก...จะเอา...

แต่...ไม่ปรนนิบัติแม่...

ปรนนิบัติแต่...ผัว...

แม่...เปรียบเสมือน...พระครู...

ผัว...เปรียบเสมือน...หลวงพี่...

ต้องตักใส่พระครูก่อน...จึงตักใส่หลวงพี่...

จะยังได้บุญ...

แต่นี้...ตักใส่แต่หลวงพี่...

ลืมพระครู...

พระในบ้าน...

มีอยู่เรื่องหนึ่ง...ที่คนเขาเล่าต่อ ๆ กันมา...

อาจารย์ได้ฟัง...ก็อยากจะเอามาเล่าต่อ...

มีคุณนายคนหนึ่ง...ใจบุญสุนทาน...ตักบาตรทุกเช้า...

ตักบาตรเสร็จ...ก็แต่งสำรับกับข้าว...อย่างบรรจงประณีต...

เพื่อเอาไปถวาย...ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าอาวาส...

ด้วยความเคารพนับถือ...ในจริยวัตรของท่าน...
และชอบฟังท่านคุย...เล่าเรื่องต่าง ๆ...
เรียกว่า...เมื่อตักบาตรเสร็จ..คุณนายต้องมาวัดทุกวัน...
ถวายอาหารเสร็จ...ก็คุยกับพระสมเด็จ...

วันหนึ่ง...หลังจากคุณนายกลับไปแล้ว...
พระหนุ่มรูปหนึ่ง...ซึ่งเป็นศิษย์ก้นกุฏิของสมเด็จ...
เข้าไปกราบเรียนว่า...
คุณนายคนนี้...ใจบุญสุนทานจริง ๆ...
แต่เคยได้ยินว่า...เป็นคนใจแคบ...
เหลือแม่อยู่คนเดียว...ปล่อยให้หอด ๆ...อยาก ๆ...ไม่เอาใจใส่...
ปล่อยให้อยู่ห้องแคบ ๆ...หลังบ้าน...
ส่วนตัวเองและลูก ๆ...อยู่ตึกใหญ่โต...สะดวกสบาย...
เวลาพูดจากับแม่...ก็ฟังไม่ได้...
หยาบคาย...ขู่...ตะคอก...กระแทกกระทั้น...
ผิดกับตอนมาคุยกับสมเด็จที่วัด...ชนิดหน้ามือ...เป็นหลังมือ...

แม่...จะออกมาเดินเล่นหน้าบ้าน...ก็ไม่ได้...ไม่ยอมให้ออก...
มีแม่แก่...หลง ๆ ลืม ๆ...สติไม่สมประกอบ...อายเขา...
มีคนมาเล่าให้ฟัง...หลายรายแล้ว...เท็จจริงอย่างไร...ไม่ทราบได้...

สมเด็จ...นั่งฟังเฉย...ไม่พูดอะไร...
วันหนึ่งมีกิจนิมนต์...ไปทำบุญบ้าน...ขากลับ...เดินผ่านบ้านคุณนาย...
ท่านก็แวะบ้านคุณนายก่อน...
คุณนายดีใจมาก...ที่สมเด็จมาเยี่ยมถึงบ้าน...

ถือเป็นมงคลอย่างสูง...ที่พระชั้นสมเด็จพระเจ้า...มาเยี่ยมบ้าน...
จึงเรียกลูกหลาน...มากราบเท้าท่าน...เป็นการใหญ่...
แล้วก็คุยกันเรื่องต่าง ๆ..มากมาย...

ในตอนหนึ่ง...สมเด็จพระเจ้าท่าน...ถามคุณนายว่า...
พระในบ้าน...มีไหม...?
มีเจ้าค่ะ...พระในบ้าน...มีหลายองค์...เป็นพระเก่า ๆ ทั้งนั้น...
สมัยสุโขทัยก็มี...เชียงแสนก็มี...
อาราธนาท่านสมเด็จพระเจ้า...ขึ้นไปดูข้างบน...

สมเด็จพระเจ้าท่าน...เฉย...แล้วถามต่อว่า...
ได้ทราบข่าวว่า...คุณนายมีแม่อีกคน...เดี๋ยวนี้อยู่เสียที่ไหน...?
คุณนายสะอึก...เสียวแปลบเข้าไปในหัวใจ...
จะตอบตามตรง...ก็กลัวว่า...สมเด็จพระเจ้าจะเดินไปดู...
เห็นสภาพความเป็นอยู่ของแม่...แล้วท่านจะติเตียน...
อีก ๆ...อ้อ...อยู่ครู่หนึ่ง...แล้วจึงตอบว่า...
ตอนนี้ท่านไม่อยู่เจ้าค่ะ...ออกไปเยี่ยมญาติ...อีกนานถึงจะกลับ...
สมเด็จพระเจ้านั่งนิ่งอยู่สักครู่...แล้วจึงลากลับ...

คุณนายก็ยังคงไปวัดทุกวัน...เป็นปกติ...

วันหนึ่ง...สมเด็จพระเจ้าท่านเห็นว่า...วันนี้...
คุณนายยิ้มแย้มแจ่มใส...พูดจារ่าเริง...
อารมณ์ดีหลังการทำบุญทำทาน...สมเด็จพระเจ้าจึงถามว่า...
พระในบ้านของโยม...โยมดูแลเรียบร้อยดีหรือยัง...?

เรียบร้อยเจ้าค่ะ...ดิฉันจตุรปูเทียน...ถวายอาหาร...
บูชาเสร็จแล้ว...จึงมาที่วัด...ท่านไม่ต้องเป็นห่วง...

อาตมา...ไม่ได้หมายถึง...พระพุทธรูป...
พระในบ้านที่อาตมาถามถึงนี่...
เป็นพระที่ยังมีลมหายใจ...

คือ...แม่พระ...ผู้มีพระคุณสูงสุดแก่โยม...
แม่...ให้ชีวิตเรามา...โดยเอาชีวิตตัวเองเข้าแลก...
เลี้ยงดูเรามา...ตั้งแต่ตื่นเท่าฝ่าหอย...จนได้ดิบได้ดีทุกวันนี้...
แม่เหน็ดเหนื่อย...ทุกข์ทรมาน...แสนสาหัส...
แม่...ทนหิว...เพื่อให้ลูกอิ่ม...
แม่...ทนหนาว...เพื่อให้ลูกอุ่น...
แม่...ไม่เคยนอน...ถ้าลูกของแม่...ยังไม่หลับ...
ยามลูกเจ็บป่วย...ร้องไห้...
หัวใจแม่อีกเจ็บปวด...และร้องไห้พร้อมกับลูกด้วย...
เมื่อยากเอาความเจ็บปวดทั้งหมด...ของลูก...มาไว้ที่แม่...
ถ้าทำได้...

แม่...ยอมตายเพื่อลูกได้...
พระคุณของแม่นี้...ใหญ่หลวงเกินกว่าจะคณานับ...
เราต้องตอบแทนบุญคุณท่านบ้างนะโยม...
เอาตา...หู...ใจใส่ท่านบ้าง...
ไม่ใช่ปล่อยให้ท่าน...อด ๆ อยาก ๆ...
เจ็บไข้ได้ป่วย...ก็ดูแลท่านบ้าง...

อาตมาได้ข่าวว่า...คุณโยมเหลือแม่อยู่คนเดียว...
และ...ไม่ค่อยสนใจความเป็นอยู่ของท่าน...

ปล่อยให้อยู่ในห้องแคบ ๆ...อด ๆ อยาก ๆ...
ไม่ส่งสารท่านบ้างหรือ...โยม...?
โยมจัดอาหารมาถวายพระได้ทุกวัน...
แต่พระในบ้านอีกองค์...โยมไม่เคยจัดหาให้...
และตอนที่โยมจัดมาให้อาตมา...
สังเกตดู...โยมจัดมาอย่างดี...ประณีตบรรจง...
แต่ก่อน...อาตมาไม่รู้...อะไรเป็นอะไร...
ก็ฉันของโยมไปตามปกติ...
แต่ตอนนี้...บอกตรง ๆ...เลยว่า...
กลิ่นไม่ค่อยลง...มาหลายวันแล้ว...
อาตมาเป็นพระในวัด..
ไม่ควรเอาเปรียบพระในบ้าน...ของโยมเกินไป...
ถ้าพระในบ้าน...ยังอด...
พระในวัด...ก็...กลิ่นไม่ลง...
การทำบุญให้ได้บุญมานะโยม...
เลี้ยงพ่อแม่...ให้อิ่มหนำสำราญเสียก่อน...
แล้วจึง...ถวายพระ...
ทำบุญแล้ว...ต้องไม่ทำให้ครอบครัวเดือดร้อน...
ทำบุญแล้ว...ทุกคนมีความสุข...
โยมก็จะได้บุญมากนะโยม...

คุณนาย...ไม่พูดอะไร...นั่งน้ำตาไหล...

ลูก ๆ ที่รักทุกคน...
ได้ดูแลพระในบ้านของลูก ๆ...แล้วหรือยัง...?

ถึงแม้ว่า...จะเพียงเล็กน้อย...ก็还好...
บางคน...กว่าจะรู้ว่า...พ่อแม่เป็นพระในบ้านผู้ประเสริฐ...
ก็สายเสียแล้ว...
คือ...รู้เมื่อท่านทั้งสอง...ไม่มีตัวตนอยู่ในโลกนี้แล้ว...

วันตายแม่...

หลวงพ่ोजรัญ...ที่วัดอัมพวัน...สิงห์บุรี...
ท่านสอนลูกศิษย์ทุกคน...เสียงดัง....
ท่านบอกว่า...จำไว้นะ...ทุกคน...
“วันเกิดของเรา...คือวันตายของแม่...”
ท่องเอาไว้ให้ขึ้นใจ...

วันเกิดของเรา...คือวันตายของแม่...
วันนั้น...แม่ต่อสู้กับความตาย...
และ...รอดมาได้อย่างหวุดหวิด...ตอนคลอดเรา...
แม่บางคน...ไม่โชคดีเหมือนแม่เรา...
ตายทั้งแม่...ทั้งลูก...ตอนคลอดที่โรงพยาบาล...
เคยได้ยินไหม...?
คลอดแล้ว...แม่ก็ตาย...ลูกก็ตาย...
วันเกิดเรา...จึงคล้ายวันตายของแม่...

เพราะฉะนั้น...พอถึงวันเกิด...ต้องคิดถึงพระคุณแม่...
ต้องตอบแทนพระคุณของท่าน...

ไม่ใช่พอถึงวันเกิด...โทรนัดเพื่อนไปกินเหล้า...ไปเลี้ยงกัน...
ไปเที่ยวเตร่กันสนุกสนาน...
แต่ลืม...แม่...

ใครจำวันเกิดเราได้แม่นที่สุด...?

แม่...

40 - 50 ปีแล้ว...แม่อีกยังไม่เคยลืม...จำวันเกิดของลูกได้ทุกคน...
พอถึงวันเกิดลูก...แม่อีกจะเงอะมอม...
อยากเห็นหน้าลูก...อยากกอดลูก...
อยากหอมแก้มลูกให้ชื่นใจ...ให้สมกับที่คิดถึง....
แม่นั่งชะเง้อ....ตั้งแต่เช้า...ยันเย็น...
แล้วแม่อีกต้องเข้านอน...ด้วยหัวใจที่บอบช้ำ...
ลูก...ไม่ได้คิดถึงแม่...เหมือนกับที่แม่...คิดถึงลูก...
เราทำร้ายหัวใจแม่สาหัสสากรรจ์เหลือเกิน...

เราปฏิบัติธรรมแล้ว...

เรามีธรรมะ...เรามีคุณธรรม...ปัญญาเกิด...รู้ผิดชอบชั่วดีแล้ว...

วันเกิดของเรา...

แม่ต้องผจญกับความตาย...เพื่อให้ชีวิตเรา...

เราต้องมาหาแม่...มาบ่อนข้าวแม่...มาปรนนิบัติแม่...

มาล้างเท้าให้แม่...มากราบเท้าแม่...

ทำให้แม่...ชุ่มชื่น...เบิกบาน...เอิบอิ่ม...มีความสุข...

ลูกคนไหน...ทำได้แบบนี้...

ลูกคนนั้น...เจริญ...

พอมาถึง...เอาเสื้อผ้าตัวใหม่...ที่เราซื้อมา..ให้พ่อแม่ใส่...

เสร็จแล้วเอาพ่อแม่...นั่งเก้าอี้...

เอาน้ำอุ่นใส่กะละมัง...เอาเท้าของท่านลงแช่...

ถู...ถู...ถู...ทำความสะอาด...

ยกขึ้นมา...

เอาผ้าขนหนู...สะอาด ๆ...สีสวย ๆ... นุ่ม ๆ...ที่เราซื้อมาใหม่...

เช็ดเท้าของท่านให้แห้ง...เอาแป้งโรย...

เพื่ออะไร...?

เพื่อตอบแทนบุญคุณท่าน...

จำได้ไหม...? ตอนที่เราเล็ก ๆ...

ท่านอาบน้ำให้เรา...เช็ดตัวให้เรา...โรยแป้งให้เรา...

กั้นเรา...แม่อีกโรยด้วย...เท้าเรา...แม่อีกโรยด้วย...

เราก็ทำให้ท่าน...เป็นการตอบแทน...

เสร็จแล้ว...หมอบลงไป...ยกเท้าท่าน...วางบนศีรษะเรา...

รำลึกถึงพระคุณที่ยิ่งใหญ่...อันหาที่เปรียบมิได้...

ใครทำได้แบบนี้...ชีวิตประเสริฐ...

เจริญรุ่งเรือง...เซ็งลีฮ้อ...

เสร็จแล้ว...เอาอาหาร...เอาขนม...มาป้อนท่าน...

ปอกผลไม้...ใส่ปากท่าน...

เอาผ้าสะอาด ๆ...เช็ดปากให้ท่าน...

เป็นการตอบแทนบุญคุณ...

ที่ตอนเล็ก ๆ...ท่านป้อนอาหารเรา...เช็ดปากให้เรา...

กินอิ่มหน้า...เสร็จแล้ว...

เอาเงินใส่มือแม่...แล้วกราบไปที่เท้า...บอกว่า...

เงินนี้...คือ...เงินบูชาพระคุณแม่...

จะเป็นการกตัญญูทดเวทียิ่งใหญ่...

เพราะแม่...จะมีความสุข...และภาคภูมิใจที่สุดในชีวิต...

ลูก ๆ ทุกคน...จงจำภาพนี้ให้ขึ้นใจ...

เลี้ยงใจแม่...

ที่บ้านพักคนชรา...บางแคว...รู้จักไหม...?

ใครเคยไปบ้าง...ยกมือให้อาจารย์ดูหน่อย...

เอามือลง...

คนแก่ ๆ...มาอยู่ที่นี่...เยอะ...

แล้วคนแก่ที่นี่...มีลูกทั้งนั้น...

แต่...ลูกไม่ดูแล...

พอถึงวันสำคัญ...ปีใหม่...ตรุษจีน...สงกรานต์...

ตาแก่...ยายแก่เหล่านี้...ก็นั่งชะเง้อ...หวังว่าลูก ๆ จะมาเยี่ยม...

365 วัน...

มาสักรั้งเดียว...ก็ขึ้นใจแล้ว...

แต่ปรากฏว่า...365 วัน...ไม่มาเลย...

ปล่อยให้แม่ต้องเหงาเหี่ยว...

นั่งร้องไห้...

โหดร้ายจริง ๆ...

ลูก ๆ ที่รักทุกคน...หัวใจของแม่...อ่อนนุ่ม...และเปราะบาง...

ต้องการได้รับการทะนุถนอม...ดูแล...เอาใจใส่จากลูก ๆ ทุกคน...

พ่อแม่นั้น...แม้จะกินอิ่ม นอนอุ่นเพียงไร...

ก็ยังอยากเห็นหน้าลูก...อยากกอดลูก...อยากหอมแก้มลูก...

ไปหาแม่บ้าง...อย่างน้อย...สักปีละครั้ง...

ไปเลี้ยงหัวใจแม่...ให้แม่ได้ชื่นใจ...ได้มีความสุข...

การเลี้ยงหัวใจพ่อแม่...คือ...การไม่ทำให้พ่อแม่...เสียใจ...ซ้ำใจ...

หรือ...ต้องน้ำตาตก...เพราะเรา...

อย่าทำให้ท่าน...ต้องไม่สบายใจ...จนแอบร้องไห้...

เพราะลูก...ลืมไปว่า...มีท่านอยู่ในโลกนี้...

เลี้ยงท่าน...แต่เฉพาะร่างกาย...จะมีประโยชน์อะไร...?

เพราะถ้าใจไม่เป็นสุขเสียแล้ว...

จะกิน...ก็กินไม่อิ่ม...

นอน...ก็นอนไม่หลับ...

แล้วร่างกาย...จะทนไหวหรือ...?

อยากดู...น้ำใจแม่...

นักศึกษาหญิงคนหนึ่ง...หลังจากปฏิบัติธรรมแล้ว...ออกมายืนร้องไห้...

บอกว่า...หนูบาปมาก...หนูทำให้แม่ร้องไห้...

หนูอยากได้จักรยาน...

เพื่อน ๆ เขามีจักรยาน...ถีบไปโรงเรียนกัน...หนูไม่มี...

บอกให้แม่ซื้อจักรยานให้...

“ไม่จั้น...ไม่ไปโรงเรียน...”

แม่บอกว่า...เราจนนะลูก...แม่ไม่มีเงิน...

ลูกต้องรอก่อน...ขอเวลาแม่หน่อย...ให้เวลาแม่เก็บเงินก่อนนะลูก...

หนูไม่ยอม...

เย็นวันนั้น...เลิกเรียน...หนูไม่กลับบ้าน...ไปค้างบ้านเพื่อน...

แม่ร้องไห้...เที่ยวตามหาหนู...ตามบ้านเพื่อน...

ลูกไปไหน...ลูกไปไหน...?

ลูกสาวฉันหาย...ฉันห่วงมาก...ลูกไปไหน...

แม่ร้องไห้โฮ...ตลอดเวลา...เข้าบ้านโน้น...ออกบ้านนี้...

จนกระทั่งมาพบหนู...

แม่วิ่งเข้ามากอด...

กลับบ้านเถอะลูก...แล้วแม่จะซื้อรถให้...

แม่จะไปกู้เงินเขามาซื้อรถให้ลูก...

แม่กอดหนู...ร้องไห้สะอึกสะอื้น...หนูถึงยอมกลับบ้าน...

อาจารย์...หนูชั่วเหลือเกิน...หนูบาปมาก...

หนู...ขยี้หัวใจแม่...

เป็นยังไง...ซัดไหม...?

ภาพนี้...ซัดเจนไหม...?

บ้านนอก...เข้ากรุง...

เอาอีกสักตัวอย่างหนึ่งนะ....คนนี้...แม่เป็นคนบ้านนอก...
วันสงกรานต์...ลูกบ้านอื่นเขามาไหว้พ่อไหว้แม่กัน...
รดน้ำดำหัว...เป็นที่สนุกสนาน...

มีความสุข...

ลูกสาวของตัวเอง...ไม่มา...
หลังสงกรานต์...ทนนึกถึงลูกสาวไม่ไหว...
เก็บเสื้อเก็บผ้าใส่กระเป๋า...
ลูกสาวชอบกิน...น้อยหน้า...
ปีนต้นน้อยหน้า...เก็บใส่ชะลอม...เอาไปฝากลูก...
คิดถึงลูก...อยากเห็นหน้า...อยากพูดคุย...สัมผัสลูก...
อยากนอนกอดลูกให้ชื่นใจ...สักคืนหนึ่ง...
พอไปถึงบ้านลูกสาว...ที่กรุงเทพฯ...ดีใจมาก...
เปิดชะลอม...หยิบน้อยหน้าออกมา...
หยิบยอดมะม่วง...ใบกระถิน...ออกมา...
นี่ของชอบของลูกทั้งนั้น...แม่อุตส่าห์ไปเก็บมาให้...

ลูกว่าไง...รู้ไหมครับ...?
ลูกดีใจมาก...ที่แม่มา...วิ่งเข้าไปจับแขน...
แม่มากก็ดีแล้ว...วันนี้...แม่ช่วยเฝ้าบ้านหน่อยนะ...

หนู...จะไปนอนกับเพื่อน...

แม่...คิดถึงลูก...ใจจะขาด...เดินทางมาจากต่างจังหวัด...
หวังจะได้ใกล้ชิดลูก...คุยกับลูก...กินข้าวกับลูก....

และขออนอนกอดลูกให้ชื่นใจ...ให้หายคิดถึงสักคืน...

แต่พอมาถึง...

แม่ช่วยเฝ้าบ้านหน่อยนะ...หนูจะไปนอนกับเพื่อน...

ดูหัวใจคน...

แม่...พูดไม่ออก...ได้แต่พยักหน้า...

พอลูกเดินออกพ้นประตูบ้าน...

น้ำตาแม่ก็ไหล...

ว้าว...ซึ่งเป็นสัตว์เดรัจฉาน...ถึงแม้มันไม่ได้แทนคุณแม่ของมัน...

แต่สัตว์เดรัจฉานตัวนั้น...ก็ไม่เคยทำให้แม่...ต้องน้ำตาไหล...

ไม่เคย...ขยี้หัวใจแม่...

แต่ลูกคน...ทำได้...

ไหว้...กระดุกลูก...

ถ้าอาจารย์จบเรื่องนี้...ไว้แค่นี้...ก็ดูจะทำร้ายจิตใจพวกเราเกินไป...

ฟังตัวอย่างต่อ...อีกสักเรื่องก็แล้วกัน...

แม่คนหนึ่ง...ลูกตาย...

เผาศพเสร็จ...

เอาผ้าขาวลูกไม้อย่างดี...มาห่อกระดุกลูก...

ตั้งไว้ที่โต๊ะหมู่...ซึ่งจัดไว้สวยงามมาก...

จุดเทียน...ไหว้ทุกวัน...

หลานสาว...ถามว่า...กระดุกใคร...?

กระดุกลูกสาวของยายเอง...

หลานสาวหัวเราะ...

กระดุกลูกสาวยาย...? ยายไหว้ลูกสาวทำไม...?

เพราะลูกสาวยาย...เป็นคนดี...มีคุณธรรม...

ตอนที่เขามีชีวิตอยู่...เขากตัญญูต่อยายมาก...

เขาเอาใจใส่...ดูแลปณินัติทุกอย่าง...จัดการให้เรียบร้อย...

เข้าพรรษา...ออกพรรษา...ตรุษ...สงกรานต์...ทอดผ้าป่า...ทอดกฐิน...

ลูกสาวยาย...จัดการดูแลให้ยายทุกเรื่อง...

ข้าวปลาอาหาร...เครื่องบริวาร...สังฆภัณฑ์...เรียบร้อย...

พายายไปทำบุญ...ทุกวันพระ...

ทำบุญเสร็จ...ยายอยากกินอะไร...พาไปกิน...หามาให้กิน...

ตอนลูกสาวยายมีชีวิตอยู่....

เขาทำให้ยาย...มีความสุขเหลือเกิน...

ตอนนี้...เขาตายไปแล้ว...ยายจึงจตุรปูเทียมน...บูชาความดี...

ทุกครั้งที่ยายไหว้กระดุก...ลูกของยาย...

ยายจะคิดถึงความดี...ที่เขาทำกับยาย...ตอนยังมีชีวิตอยู่...

ทุกครั้ง que คิดถึง...

“มันทำให้ยาย...มีความสุข...”

เห็นภาพชัดเจนไหม...?

ลูกยอดกตัญญู...ถึงแม้ตายไปแล้ว...ตายก่อนแม่...

ก็ยังทำให้แม่...มีความสุข...

ยังเลี้ยงหัวใจแม่ได้...

นี่คือ...อานุภาพ...ของความกตัญญู....

อยู่ที่ไหน...จึงมีค่าที่สุด

ในบรรดาดอกไม้หอมทั้งหลาย...

มะลิ...เป็นราชินีของดอกไม้หอม...

เป็นแชมป์ของดอกไม้หอมทั้งหมด...กลิ่น...ก็หอมชื่นใจ...

นอกจากกลิ่นหอมแล้ว...สียังขาวบริสุทธิ์ที่สุด

ขาวบริสุทธิ์...น่ารัก...น่าชื่นใจ...

วันนี้...ลูก ๆ ทุกคน...เป็นดอกมะลิ...

ไม่ว่าลูกจะอยู่ไหน...ในสังคม...ลูกจะมีกลิ่นหอม...

ดีกว่าน้ำหอมยี่ห้อใด ๆ ในโลก...ที่ลูกใช้...

คนที่เห็น...จะรัก...มองด้วยความชื่นชม...

จิตใจของลูก...ปราศจากความขุ่นข้องหมองใจ...

โกรธ...โมโห...อาฆาต...พยาบาท...

ใจของลูก...ขาวบริสุทธิ์เหมือนดอกมะลิ...

ทำให้ลูก...มีเสน่ห์มากขึ้น...ผู้ใหญ่เมตตา...เพื่อน ๆ ก็รัก...

ลูกก็จะมีแต่ความสุข...

ตอนนี้...ลูกจะเป็นพวงมะลิ...
พวงมะลิ...เอาไปใช้ที่ไหน...จึงจะมีค่าที่สุด...?
เอาไปบูชา...ผู้ที่มีพระคุณยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต..
เอาไปบูชา...พ่อพระแม่พระของลูก...เอาไปวางไว้แท่นเท้าของท่านทั้งสอง...
ไปกราบเท้าท่าน...ไม่ต้องอาย...ไม่ต้องเขินใด ๆ...
ถ้าลูกอยากจะเงิน...โปรดเงินกับการทำชั่ว...
เวลาทำความดีต่อคุณพ่อคุณแม่...ไม่ต้องเงิน...
การทำความดีนั้น...ต้องกล้าหาญ...และเด็ดเดี่ยว...
หมอบลงไป...ยกเท้าของแม่...วางบนเคียรเกล้าของลูก...
ลูกคนไหน...ทำได้แบบนี้...ยอด...
เอาสิ่งที่สูงที่สุดของเรา...สัมผัสกับสิ่งที่ต่ำสุดในตัวท่าน...เขินทำไม...?
ตอนเด็ก ๆ...แม่เคยอุ้มเราขี่คอ...
เอาเราเหินไ้บนศิระะ...เคยเห็นไหม...?
เอากันลูกที่เปื้อนอุจจาระ...ไปไ้บนหัว...ท่านยังทำได้...
จูบฝ่าเท้าลูก...เอาฝ่าเท้าลูกมาคลึงหน้า...ท่านก็ทำบ่อย...
แล้วทำไมลูก...จะเอาฝ่าเท้าท่าน...?
ซึ่งล้างสะอาดแล้ว...มาวางไ้บนศิระะ...ให้เป็นสิริมงคล...ไม่ได้...

สำหรับลูก...ที่เป็นมุสลิม...ในคัมภีร์...ท่านบอกไว้ว่า...
สวรรค์...อยู่แท่นเท้าของมารดา...
เจ้าจงไปสัมผัสเท้าแม่...ไปกราบเท้าแม่...
แล้วเจ้าจะขึ้นสวรรค์...

พวงมะลิที่อาจารย์มอบให้ในวันนี้...เอาไปวางแท่นเท้าคุณพ่อคุณแม่...
แล้วก็ลงกราบ...

ให้สมภาคภูมิกับที่เราเป็น...

“ลูกกตัญญู...”

จงรักภักดี... กตัญญู...

ตอนนี้...ลูกจะเป็นพวงมะลิ...
พวงมะลิ...เอาไปใช้ที่ไหน...จึงจะมีค่าที่สุด...?
เอาไปบูชา...ผู้ที่มีพระคุณยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต..
เอาไปบูชา...พ่อพระแม่พระของลูก...เอาไปวางไว้แทบเท้าของท่านทั้งสอง...
ไปกราบเท้าท่าน...ไม่ต้องอาย...ไม่ต้องเขินใด ๆ...
ถ้าลูกอยากจะเงิน...โปรดเงินกับการทำชั่ว...
เวลาทำความดีต่อคุณพ่อคุณแม่...ไม่ต้องเงิน...
การทำความดีนั้น...ต้องกล้าหาญ...และเด็ดเดี่ยว...
หมอบลงไป...ยกเท้าของแม่...วางบนเคียรเกล้าของลูก...
ลูกคนไหน...ทำได้แบบนี้...ยอด...
เอาสิ่งที่สูงที่สุดของเรา...สัมผัสกับสิ่งที่ต่ำสุดในตัวท่าน...เขินทำไม...?
ตอนเด็ก ๆ...แม่เคยอุ้มเราขี่คอ...
เอาเราเหินไ้บนศิระชะ...เคยเห็นไหม...?
เอากันลูกที่เพื่อนอูจจาระ...ไปไ้บนหัว...ท่านยังทำได้...
จูบฝ่าเท้าลูก...เอาฝ่าเท้าลูกมาคลึงหน้า...ท่านก็ทำบ่อย...
แล้วทำไมลูก...จะเอาฝ่าเท้าท่าน...?
ซึ่งล้างสะอาดแล้ว...มาวางไ้บนศิระชะ...ให้เป็นสิริมงคล...ไม่ได้...
สำหรับลูก...ที่เป็นมุสลิม...ในคัมภีร์...ท่านบอกไว้ว่า...
สวรรค์...อยู่แทบเท้าของมารดา...
เจ้าจงไปสัมผัสเท้าแม่...ไปกราบเท้าแม่...
แล้วเจ้าจะขึ้นสวรรค์...
พวงมะลิที่อาจารย์มอบให้ในวันนี้...เอาไปวางแทบเท้าคุณพ่อคุณแม่...
แล้วก้มลงกราบ...

ให้สมภาคภูมิกับที่เราเป็น...
“ลูกกตัญญู...”

เราทำดี... ขอคุณ...

ความหวัง...ของแม่...

ความหวัง...ของแม่...

ความหวัง...ของแม่...

พ่อแม่ทุกคน...ที่เลี้ยงลูกมา...ไม่เคยต้องการอะไรจากลูก...
ขอเพียงให้ลูกเป็นคนดี...ประสบความสำเร็จในชีวิต...
พ่อแม่...ก็มีความสุขแล้ว...
พ่อแม่เลี้ยงลูกมา...ไม่เคยต้องการอะไรจากลูก...
ไม่เคยอยากได้จากลูก...เป็นหัวใจที่บริสุทธิ์...เสียสละ...และมีแต่ให้...
ต้องการเห็นลูกได้ดี...มีคุณภาพ...มีความสุข...เท่านั้น...พอใจแล้ว...

เมื่อลูก ๆ เติบโตกันหมดแล้ว...พ่อแม่...ก็เริ่มแก่ชรา...
ในช่วงนี้...พ่อแม่...แอบหวังลึก ๆ ไว้ในใจ...3 ประการ...
ลองคิดว่า...จริงหรือไม่จริง...?
3 ประการที่ว่านี้...มีอะไรบ้างครับ...?

1. ยามแก่เฒ่า...หวังเจ้า...เฝ้ารับใช้...

ตอนที่ท่านยังหนุ่ม...ยังสาว...
สามารถทำงานได้...ช่วยเหลือตัวเองได้...

แต่พอแก่...

เคยพาเรือขายขนม...เคยหาขนมขาย...ทำไมไหวแล้ว...

แขนขา...ก็อ่อนกำลัง...ใช้งานไม่ค่อยได้...

ขึ้นบันได...ก็ตกบันได...

อาบน้ำ...ก็ลื่นในห้องน้ำ...

เดิน...ก็เซ...ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้...

พอหมดเรี่ยวหมดแรงแล้วนี้...จะพึ่งใคร...?

หวังฟัง...ลูก...

ลูก...คนที่เราเคยเลี้ยง...เคยทะนุถนอม...

เคยเหน็ดเหนื่อย...หล่อหลอมมาด้วย 2 มือของเรา....

จนได้ดิบได้ดีในวันนี้...

หวังให้ลูก...มาช่วยประคับประคอง...ดูแล...

หาอาหาร...ให้กิน..เตรียมที่...ให้นอน...ประคอง...ขึ้นบันได...

คนอื่น...เขาเป็นคนไกล...ใคร...เขาจะมาดูแลให้...

ก็หวังแต่ลูกในไส้...จะแทนคุณ...

รอ...ลูกยอดกตัญญู...มาดูแล...

มีลูก 5 คน...มีแค่คนเดียว...ก็ชื่นใจแล้ว...

อีก 4 คนไม่มา...ก็ช่าง...ไม่เป็นไร...

คนเดียว..ก็พอแล้ว...

แต่ที่พวกเราเจอ...ส่วนใหญ่...เป็นยังไง...?

ลูก 5 คน...ไม่มีสักคน...ที่กตัญญู...

ซื้อลอตเตอรี่ 5 ใบ...ไม่ถูกลักใบ...

ไปดูที่บ้านพักคนชราบางแคซี...เห็นภาพชัดเจน...

ทิ้งยายแก่...ตาแก่...เต็มไปหมด...

มีลูก 4 คน...5 คน...แต่ลูกไม่เลี้ยง...

เขามีครอบครัว...มีลูกมีเต้า...เขาก็ดูแลครอบครัวของเขา...

เรา...ก็เลยต้องมาอยู่ที่นี่...

แต่ถึงจะไม่ค่อยมีความหวัง....

วันปีใหม่...วันสงกรานต์...วันพ่อวันแม่...ก็อดหวังไม่ได้...

แอบชะเง้อ...ชะเง้อ...ดูว่า...จะมีลูกมาเยี่ยมสักคนหนึ่งไหม...?
ปีหนึ่ง...มาครั้งเดียว...ก็ชื่นใจแล้ว...

แต่ตาแก่ยายแก่ที่ชะเง้อรอ...ส่วนใหญ่...ชะเง้อแล้ว...
ผิดหวัง...

5 คน....ไม่มาสักคน...

หัวใจห่อเหี่ยว...ใจแพบ...แบนเป็นกระดาษ...
น่าสงสาร...

คนอื่น...เขายังได้คุยกับลูก....ได้ชื่นใจ...
ของเรา 5 คน...ฟังไม่ได้เลยสักคน...
“ น้ำตาไหล...”
เพราะฉะนั้น...

คนกตัญญู...จึงเป็น...เพชร...
เพราะ...หาได้ยาก...

หวังที่ 2. ยามป่วยไข้...หวังเจ้า...เฝ้ารักษา...

คนเราทุกคน...ต้องป่วย...
แล้วพ่อแม่...ที่แก่เฒ่าแล้ว...เวลาเจ็บป่วย...
ใครเขาจะดูแล...? ใครจะพาไปหาหมอ...
ใครจะพาไปโรงพยาบาล...ใครจะป้อนข้าวป้อนน้ำ...

คนแก่...เวลาเจ็บป่วยนี้...พึ่งตัวเองไม่ได้...
ขนาดมีyawangอยู่ข้าง ๆ...ยังหยิบใส่ปากไม่ได้เลย...

ต้องรอให้คน...เอายา...เอาน้ำ...ใส่ปากให้...
ใคร...จะทำหน้าที่นี้ได้ดีที่สุด...?
ถ้าไม่ใช่ลูก...

พยาบาล...เขาเป็นคนอื่น...
เขาก็แค่...มาดูแลร่างกาย...ตามหน้าที่...
แล้วใคร...จะเป็นคนมาดูแลจิตใจของพ่อแม่...?
ให้นึกถึงตอนที่เราเด็ก ๆ...เราป่วย...แล้วเราช่วยตัวเองไม่ได้...
ใคร...เป็นคนป้อนข้าว...ป้อนน้ำ...ป้อนยา...
และดูแลจิตใจเรา...กอดเรา...ปลอบโยนเรา...ตอนเจ็บป่วย...
เป็นช่วงที่...จิตใจกำลังย่ำแย่ที่สุด...

แค่ได้เห็นหน้าลูกมาเยี่ยม...แม่อีกก็ชื่นใจแล้ว...
อาการเจ็บป่วย...หายไปครึ่งหนึ่ง...
ถ้าลูกมาเฝ้าไข้...ดูแลใกล้ชิด...แม่อีกจะปลื้มใจ...ภูมิใจ...
หายป่วย...เร็วขึ้น...

ลูกกตัญญู...รักษาใจแม่ได้...

หวังที่ 3... เมื่อถึงยาม... ต้องตาย... วายชีวา...
หวังลูกช่วย... ปิดตา.....เมื่อสิ้นใจ...

นาที่ใกล้ตาย...คือนาที่สำคัญที่สุด...
ลูกคนไหนบอกพร่อง...ไม่แสดงความกตัญญูในนาที่นี้...
จะไม่มีโอกาสอีกแล้ว...ตลอดชีวิต...
ลูกคนนั้น...ขาดนาที่ทอง...ที่จะทำให้แม่ชื่นใจ...

ขาดนาฬิกาทอง...ที่จะทำให้...ตัวเองภูมิใจ...

ตอนที่พ่อแม่อาการหนัก...

พี่น้อง...จะโทรศัพท์...โทรเลข...บอกให้ทุกคนมารวมกัน...

จากเชียงราย...ก็มา...จากภูเก็ต...ก็มา...มาเพื่ออยู่พร้อมหน้าพร้อมตา...

แม่จะได้...ชื่นใจ...

แม่จะถามเสมอว่า...ลูกคนนั้น...ยังไม่มาหรือ...?

ลูกคนนี้...ยังไม่มาหรือ...?

ใกล้จะขาดใจ...ยังสอนลูกอีกนะ...

ให้ลูกทุกคนรักใคร่...สามัคคีกัน...ช่วยเหลือกัน...

และให้ทุกคนรับปาก...ต่อหน้าแม่...

พอทุกคนรับปาก...

แม่ก็ชื่นใจ...หลับตา...จากไปอย่างสงบ...

นาฬิกาสำคัญ...

นาฬิกาใกล้ตาย...เป็นนาฬิกาสำคัญที่สุด...

พระพุทธรูปเจ้าบอกไว้เลยว่า...จิต...ที่กำลังจะจากไปเนี่ย...

ถ้ามีใครมาประดับประดา...ให้พ่อแม่...มีจิตเป็นกุศล....

เอิบอิม...ชุ่มชื่น...สบายใจ ...อยู่กับบุญกุศล...อยู่กับความกตัญญูของลูก...

จิตของพ่อแม่ขณะนั้น...จะอยู่ที่บุญ...จะไปสู่...สุคติ...

บาป...ไม่มีโอกาสมารั้ง...บุญ...ดึงเอาไปก่อน...
หน้าที่ที่สำคัญที่สุดนี้...ต้องคิดว่า...
ทำยังไง...ถึงจะให้พ่อแม่...มีบุญ...ประทับใจ...ก่อนตาย...
บางคน...นิมนต์หลวงพ่...พระครู...หรือท่านเจ้าคุณที่แม่รู้จัก...
มาให้แม่...สวัสดี...
พอเห็นหลวงพ่...เห็นพระครู...มาเยี่ยม...แม่อึ้งใจ...

เอาผ้าสบง...ใส่มือแม่...ยกมือแม่พนม...ให้แม่ตั้งจิตอธิษฐาน...
แล้วนำท่านกล่าว...ถวายสังฆทาน...
ภาพนี้...จะติดตา...ไปยังโลกหน้า...เป็นคุณธรรมอย่างสูง...

ภavana...

พ่อแม่บางคน...สวดมนต์เก่ง...
ลูกจะเข้ามานั่งใกล้ ๆ...บอกแม่ว่า...
สวดคาถาชินบัญชรกันนะ...
แล้วก็นำสวด...ชยา...สนา...กตา...พุทธา...
แม่อีกทำปากขมุบขมิบ...ขมุบขมิบ...แล้วก็เงยไป..
แบบนี้...ยอด...เป็นสมาธิ...พุทธคุณ....
ประคองจิตดวงนี้...จนนาทีสุดท้าย...ไปสู่...สุคติ...

บางคน...ลูกสาว...มาสวดบทพระคุณของแม่...
แม่...มีบุญคุณยังไง...?
สวดเบา ๆ...ช้า ๆ หูแม่...
แม่อึ้ง...ฟังสวด...แล้วก็ไปอย่างสงบ...

สมบัติ...มรณะ...

เห็นภาพชัดเจนไหม...? ลูก ๆ ทุกคนรู้หรือยังว่า...
จะต้องทำอะไร...ในนาทีสุดท้ายของผู้มีพระคุณ...

เมื่อถึงยาม..... ต้องตาย.....ว้ายชีวา...
หวังลูกช่วย..... ปิดตา.....เมื่อสิ้นใจ...

ต้องช่วยกันประคับประคองจิตใจของแม่...
ให้สะอาดที่สุด...เป็นบุญที่สุด...
ไม่ใช่มานั่งทะเลาะกัน...ตบตีกัน...
แย่งมรดกกัน....ตอนแม่จะตาย...
ทำให้จิตใจของแม่...ต้องปั่นป่วน...เศร้าหมอง...
นั่นแหละ...ตกนรก...

ลูกบางคน...รักดีเกินไป...มาร้องห่มร้องไห้...ต่อหน้าแม่...
แม่...ตอนนี้สติไปอยู่ไหน...?
อยู่กับเสียงร้องไห้...
ไม่เป็นมงคล...

ใครร้องไห้...ดิ่งออกไปนอกห้อง...
ใครร้องอีก...ดิ่งออกไปอีก...คนที่อยู่ในห้องกับแม่...
ต้องพูดแต่เรื่องดี...เรื่องที่ทำให้แม่...สงบ...

เล่าให้แม่ฟังว่า...แม่เคยบวชลูกชาย 2 คน...จำได้ไหม...?
แม่อุ้มผ้าไตรด้วย...

แม่พยักหน้า...เห็นภาพท่านกำลังอุ้มผ้าไตร...ตอนลูกบวช...

แม่เคยสร้างพระประธาน 2 องค์...จำได้ไหม...?

แม่พยักหน้า...เห็นภาพพระประธาน...นั่งสง่าอยู่ในโบสถ์...

อย่างนี้...จิตอยู่กับกุศล...ไปสู่...สุคติ...

ยอดเยี่ยม...ที่สุดในโลก...

ลูก ๆ ทุกคน...ก็รู้กันแล้วว่า...

ความหวังของแม่...ที่มีต่อลูก...3 หวังคือ...

ยามแก่เฒ่า..... หวังเจ้า..... เฝ้ารับใช้...

ยามป่วยไข้..... หวังเจ้า..... เฝ้ารักษา...

เมื่อถึงยาม.....ต้องตาย.... วายชีวา...

หวังลูกช่วย..... ปิดตา..... เมื่อสิ้นใจ...

ที่นี่...มาดูตัวอย่างบ้าง...

บุคคลที่เป็นยอดกตัญญู...ที่ประทับใจอาจารย์มากที่สุด...

คือใคร...ทราบไหม...?

คือคนในภาพนี้...ในหลวงของเรา...

ในหลวง...นอกจากจะเป็นยอดพระมหากษัตริย์ของโลก...

เป็น...THE KING OF KINGS...แล้ว...

ในหลวงของเรา...

ยังเป็นกษัตริย์ยอดกตัญญูด้วย...

ความหวังของแม่...ทั้ง 3 หวัง...

ในหลวงปฏิบัติได้ครบถ้วน...สมบูรณ์...

เป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด...ให้แก่พวกเรา...

ในหลวงทำกับแม่ยังไง...?

ตามอาจารย์มา...อาจารย์จะฉายภาพให้เห็น...

หวังที่ 1. ยามแก่เฒ่า...หวังเจ้า...เฝ้ารับใช้...

ใครเคยเห็นภาพที่...สมเด็จพระเจ้า...เสด็จไปในที่ต่าง ๆ...

แล้วมีในหลวง...พระองค์เดินไปตลอดทาง...

เคยเห็นไหม...?

ใครเคยเห็น...กรุณายกมือให้ดูหน่อย...

ขอบคุณ...เอามือลง...

ตอนสมเด็จพระเจ้าเสด็จไปไหนเนี่ย...มีคนเยอะแยะ...

มีทหาร...มีองครักษ์...มีพยาบาล...

ที่คอยพระองค์สมเด็จพระเจ้าอยู่แล้ว...

แต่ในหลวงบอกว่า...

“ไม่ต้อง...”

คนนี่...เป็นแม่เรา...เราพระองค์เอง...

ตอนเล็ก ๆ...แม่พระองค์เรา...สอนเราเดิน...หัดให้เราเดิน...

เพราะฉะนั้น...ตอนนี้แม่แก่แล้ว...เราต้องพระองค์แม่เดิน...

เพื่อเทิดพระคุณท่าน...
ไม่ต้องอายใคร...

เป็นภาพที่...ประทับใจมาก...
เจ้าฟ้า...เจ้าแผ่นดิน...ท่านกตัญญูต่อแม่...
ปกครองแม่เดิน...

ประชาชนที่มาเฝ้ารับเสด็จ...2 ข้างทาง...
ฝั่งนี้ 5,000 คน...ฝั่งนั้น...8,000 คน...
ยกมือขึ้น...สาธุ...แซ่ซ้อง...สรรเสริญ...

“ กษัตริย์ยอดกตัญญู...”

ในหลวง...เดินปกครองแม่...
คนเห็นแล้ว...เขาประทับใจ...
ถ่ายรูป...เอามาทำปฏิทิน...เอาไปติดไว้ที่บ้าน...

เพื่อแสดงความเคารพ...กราบไหว้...

ลองหันมาดูพวกเรา...ส่วนใหญ่...เวลาออกไปไหน...แต่งตัวโก้...
ลูกชาย...แต่งตัวโก้...ลูกสาว...แต่งตัวสวย...
แต่เวลาเดิน...ไม่มีใครปกครองแม่...
กลัวไม่โก้...กลัวไม่สวย...

ข้าราชการ...แต่งเครื่องแบบเต็มยศ...

ติดเหรียญตรา...เหรียญกล้าหาญ...เต็มหน้าอก...

แต่เวลาเดิน...ไม่กล้าประคองแม่...

กลัวไม่สง่า...กลัวเสียศักดิ์ศรี...

ประคองแม่...เป็นเรื่องของ...คนใช้...

หลายคน...ให้ประคองแม่...ไม่กล้าทำ...อาย...

เวลาทำดี...ไม่กล้าทำ...อาย...

เวลาทำชั่ว...กล้า...ไม่อาย...

ใครเห็นภาพนี้ที่ไหน...กรุณาซื้อใส่กรอบ...แล้วเอาไปแขวนไว้ที่บ้าน...

เอาไว้สอนลูก...

กษัตริย์ยอดกตัญญู...

เห็นภาพชัดเจนไหมครับ...?

เท่านั้น...ยังน้อยไป...มาดูภาพที่ชัดเจนกว่านั้น....

หลังงานพระบรมศพสมเด็จพระเจ้า...เสร็จสิ้นลงแล้ว...ราชาของสมเด็จพระเจ้า...

มาแถลงในที่ประชุม...ต่อหน้าสื่อมวลชน...ว่า...

ก่อนสมเด็จพระเจ้าจะสิ้นพระชนม์...ปีเศษ...ตอนนั้นอายุ 93...

ในหลวง...เสด็จจากวังสวนจิตร...ไปวังสระปทุมตอนเย็น...ทุกวัน...

ไปทำไมครับ...?

ไปกินข้าวกับแม่...

ไปคุยกับแม่...ไปทำให้แม่...ชุ่มชื้นหัวใจ...
พอเขาแถลงถึงตรงนี้...อาจารย์ตกตะลึง...
โอ้โฮ...ขนาดนี้เขี้ยวหรือ...ในหลวงเรา...

เสด็จไปกินข้าวมือเย็นกับแม่...สัปดาห์ละกี่วัน...ทราบไหมครับ...?
พวกเราทราบไหมครับ...สัปดาห์ละกี่วัน...?

5 วัน...

มีใครบ้างครับ...?

ที่อยู่คนละบ้านกับแม่...แล้วไปกินข้าวกับแม่...สัปดาห์ละ 5 วัน...

หายาก...

ในหลวง...มีโครงการเป็นร้อย...เป็นพันโครงการ...

มีเวลาไปกินข้าวกับแม่...สัปดาห์ละ 5 วัน...

พวกเรา...ซี 7...ซี 8...ซี 9...ร้อยเอก...พลตรี...

อธิบดี...ปลัดกระทรวง...ไม่เคยไปกินข้าวกับแม่....

บอกว่า...งานยุ่ง...

แม่บอกว่า...ให้พาไปกินข้าวหน่อย...

บอกว่า...ไม่มีเวลา...จะไปตีกอล์ฟ...

ไม่มีเวลาพาแม่ไปกินข้าว...แต่มีเวลาไปตีกอล์ฟ...

เห็นตัวเองหรือยัง...?

พ่อแม่...พอแก่แล้ว...ก็เหมือนไม้ไผ่ผุ...

ฝนตก...น้ำเซาะ...อีกไม่นานก็โค่น...

พอถึงวันนั้น...

เราก็ไม่มีแม่...ให้กราบแล้ว...

ในหลวงจึงตัดสินพระทัย...ไปกินข้าวกับแม่...สัปดาห์ละ 5 วัน...
เมื่อตอนที่สมเด็จพระย่าอายุ 93...

สัปดาห์หนึ่ง...มี 7 วัน...ในหลวงไปกินข้าวกับแม่...5 วัน...

อีก 2 วัน...ไปไหนครับ...?

อีก 2 วัน...หายไปไหน...ทราบไหมครับ...?

ดร.เชาว์ ฅณิศวันต์...องคมนตรี...บอกว่า...

ในหลวง...ถือศีล 8...วันพระ...

ศีล 8 นี่...ถืออย่างไร...?

ต้องงดข้าวเย็น...

เลยไม่ได้ไปหาแม่...วันนี้...เพราะ...ถือศีล...

อีกวันหนึ่งที่เหลือ...อาจจะกินข้าวกับพระราชินี...กับคนใกล้ชิด...
แต่ 5 วัน...ให้แม่...

เห็นภาพชัดแล้วใช่ไหม...?

เหนือกว่า...กษัตริย์...

ตอนนี้...เราขยับเข้าไปใกล้ ๆ หน่อย...ไปดูตอนกินข้าว...

ทุกครั้ง...ที่ในหลวงไปหาสมเด็จพระย่า...

ในหลวงต้องเข้าไปกราบ...ที่ตัก...

แล้วสมเด็จพระย่า...ก็จะดึงตัวในหลวง...เข้ามากอด...

กอดเสร็จ...ก็หอมแก้ม...

ใครเคยเห็นภาพสมเด็จพระย่า...หอมแก้มในหลวงบ้าง...?

ภาพนี้...ถ้าใครมี...ต้องเอาไปใส่กรอบ...

เป็นภาพความรักของแม่...ที่มีต่อลูก...อย่างยอดเยี่ยม...

ตอนสมเด็จพระย่า...หอมแก้มในหลวง...อาจารย์คิดว่า...

แก้มในหลวง...คงไม่หอมเท่าไร...เพราะ...ไม่ได้ใส่น้ำหอม...

แต่ทำไม...สมเด็จพระย่าหอมแล้ว...ชื่นใจ...?

เพราะ...ท่านได้กลิ่นหอม...จากหัวใจในหลวง...

หอมกลิ่นกตัญญู...

ไม่นึกเลยว่า...ลูกคนนี้...จะกตัญญู...ขนาดนี้...

จะรักแม่...มากขนาดนี้...

ตัวแม่เอง...คือ...สมเด็จพระย่า...

ไม่ได้เป็นเชื้อพระวงศ์...เป็นคนธรรมดา...สามัญชน...

เป็นเด็กหญิงสังวาลย์...เกิดหลังวัดอนงค์...

เหมือนเด็กหญิงทั่วไป...เหมือนพวกเราทุกคนในที่นี้...

ในหลวงน่ะ...เกิดมา...เป็นพระองค์เจ้า...เป็นลูกเจ้าฟ้า....

ปัจจุบันเป็นกษัตริย์...เป็นพระเจ้าแผ่นดินอยู่เหนือหัว...

แต่ในหลวง...ที่เป็นพระเจ้าแผ่นดิน...

ก้มลงกราบ...คนธรรมดา...ที่เป็นแม่...

หัวใจลูก...ที่เคารพแม่...กตัญญูกับแม่อย่างนี้...

หาไม่ได้อีกแล้ว...

คนบางคน...พอเป็นใหญ่เป็นโต...ไม่กล้าไหว้แม่...

เพราะแม่มาจากเบื้องต่ำ...เป็นชาวนา...เป็นลูกจ้าง...

ไม่เคารพแม่...ดูถูกแม่...

แต่...ในหลวง...เทิดแม่ไว้เหนือหัว...
นี่แหละครับ...ความหอม...
นี่คือเหตุที่สมเด็จพระเจ้า...หอมแก้มในหลวงทุกครั้ง...
ท่านหอมความดี...หอมคุณธรรม...
หอมความกตัญญู...ของในหลวง...

หอมแก้มเสร็จแล้ว...ก็ร่วมโต๊ะเสวย...
ตอนกินข้าวนี้...ปกติ...แค่เห็นลูกมาเยี่ยม...ก็ชื่นใจแล้ว...
นี่ลูกมากินข้าวด้วย...
โอ้ย...ยิ่งปลื้มใจ...

แม่ทั้งหลาย...ลองคิดดูซิ...
อะไรอร่อย ๆ...ในหลวงจะตักใส่ช้อนแม่...
อันนี้อร่อย...แม่ลองทาน...
รู้ว่าแม่ชอบทานผัก...
หยิบผักมาม้วน ๆ...ใส่ช้อนแม่...
เอ้าแม่...แม่ทานซะ...ของที่แม่ชอบ...
แทนที่จะกินแค่ 3 คำ...4 คำ...
ก็เจริญอาหาร...กินได้เยอะ...
เพราะมีความสุข...ที่ได้กินข้าวกับลูก...
มีความสุขที่ลูกดูแล...เอาใจใส่...

นี่คือ...การตอบแทนบุญคุณแม่...
เมื่อตอนที่เรายังเล็ก ๆ...แม่ก็เคยป้อนข้าวให้เรา...อย่างนี้...

ท่านทั้งหลาย...กู้เงินเพื่อนมา...5 บาท...10 บาท...

ถ้าไม่ใช่หนี้เขา...

เขาก็ไม่คบ...

เรากู้อมาจากแม่เยอะแยะแล้ว... ใช้นี้แม่คั่นบ้างหรือยัง...?

คนที่กู้อมาแล้ว... ไม่ใช่หนี้คั่น...

คนคนนั้น... คบไม่ได้...

คนที่จะคบได้... เขาบอกว่า... ต้องรู้จัก... Give and Take

รู้จักรับ... แล้วก็ต้อง... รู้จักให้ตอบด้วย...

แม้แต่กับเพื่อน... ถ้าเรารับ... แล้วไม่ให้เพื่อนตอบ...

เขาจะตัดบัญชี...

บอกว่า... ใช้นี้... คบไม่ได้...

คำแม่สอน...

กินข้าวเสร็จแล้ว... ก็มานั่งคุยกับแม่...

ในหลวงดำรัสกับแม่ว่าไง... ทราบไหม...?

ตอนในหลวงเล็ก ๆ... แม่เคยสอนอะไรที่สำคัญ...

“อยากฟังแม่สอนอีก...”

เป็นยังไงบ้าง...?

เป็นกษัตริย์... ปกครองประเทศ...

“อยากฟังแม่สอนอีก...”

พวกเรา... เป็นยังไง...?

เราคิดว่า... เรารู้มาก... เราเรียนสูง... เรามีปริญญา... แม่จบ ป.4...

เวลาแม่สอน... ตะคอกแม่... ตวาดแม่... กระที่บเท้าใส่แม่...

เมื่อจะตายอยู่แล้ว...รำคาญ...พูดจาซ้ำซาก...
เมื่อไหร่จะหยุดพูดซะที...
เราเหี้ยมบ้า...หัวใจแม่...

พอสมเด็จย่าสอน...ในหลวงจะเอากระดาดมาจด...
มีอยู่เรื่องหนึ่ง...ที่จำได้แม่น...สมเด็จย่า...เล่าว่า...
ตอนเรียนหนังสือที่ Swiss ในหลวงยังเล็กอยู่...
เข้ามาบอกว่า...อยากได้รถจักรยาน...
เพื่อน ๆ เขามีจักรยานกัน....
แม่บอกว่า....ลูกอยากได้จักรยาน....
ลูกก็เก็บสตางค์...ที่แม่ให้ไปกินโรงเรียนไว้...
เก็บมาหยอดกระปุก...วันละเหรียญ...สองเหรียญ...
พอได้มากพอ...ก็เอาไปซื้อจักรยาน...

นี่คือ...สิ่งที่แม่สอน...

แม่สอนอะไร...ทราบไหมครับ...?
ถ้าเป็นพ่อแม่บางคน...พอลูกขอ...รีบกดปุ่ม ATM...ให้เลย...
ประเคนให้เลย...
ลูกก็...ฟุ้งเฟ้อ...ฟุ่มเฟือย...เหลิง...และหลงตัวเอง...
พอโตขึ้น...ขับรถเบนซ์ชนตำรวจ...ก็ได้...ยิงตำรวจ...ยังได้...
เพราะหลงตัวเอง...พอกูใหญ่...

เห็นไหม...? ตามใจเทิดทูน...จนเสียคน...
แต่สมเด็จย่านี้...เป็นยอดคุณแม่...สร้างคุณธรรม...ให้แก่ลูก...
ลูกอยากได้...ลูกต้องเก็บสตางค์ที่แม่ให้...ไปหย่อนกระปุก...

แม่สอน 2 เรื่อง...คือ...

1.ให้ประหยัด...

2.ให้ยืนอยู่บนขาของตัวเอง...

“ ความประหยัด...เป็นสมบัติของเศรษฐี...”

ใครอยากเป็นเศรษฐี...ต้องประหยัด...

ลูกใครไม่ประหยัด...ฟุ้งเฟ้อ...ฟุ่มเฟือย...ไม่มีสิทธิเป็นเศรษฐี...
มีเท่าไร...ก็หมด...

ใครสอนลูกให้ประหยัดได้...

คนนั้น...กำลังมอบความเป็นเศรษฐี...ให้แก่ลูก...

พอถึงวันปีใหม่...สมเด็จย่าก็บอกว่า...

“ ปีใหม่แล้ว...เราไปซื้อจักรยานกัน...”

เฮ้...แคะกระปุก...ดูสิว่ามีเงินเท่าไร...?

เสร็จแล้ว...สมเด็จย่าก็ถามให้...

ส่วนที่แถมนะ...มากกว่าเงินที่มีในกระปุกอีก...

มีเมตตา...ให้เงินลูก...

ให้...ไม่ได้ให้เปล่า...สอนลูกด้วย...สอนให้ประหยัด...

สอนว่า...

อยากได้อะไร...ต้องเริ่มจากตัวเรา...

คำสอนนั้น...ติดตัวในหลวงมาจนทุกวันนี้...

เขาบอกว่า...ในสวนจิตรเนีย...คนที่ประหยัดที่สุด...

คือ...ในหลวง...

ประหยัดที่สุด...ทั้งน้ำ...ทั้งไฟ...
เรื่องฟุ้งเฟ้อ...ฟุ้งเฟ้อ...ไม่มี...
เป็นอันว่า...ภาพนี้...ชัดเจน...

งานยุ่ง...

เรามาดูกันต่อ...

หวังที่ 2...ยามป่วยไข้...หวังเจ้า...เผื่อรักษา...

ดูว่าในหลวง...ทำกับแม่...ยังไง...?

สมเด็จพระเจ้า...ประจักษ์...อยู่ที่โรงพยาบาลศิริราช...

ในหลวงไปเยี่ยม...ตอนไหนครับ...?

ในหลวงเสด็จไปเยี่ยมตอน...ตี 1...ตี 2...

ตี 4 เศษ ๆ...จึงเสด็จกลับ...

ไปเฝ้าแม่...วันละหลายชั่วโมง...

แม่...พอเห็นลูกมาเยี่ยม...ก็หายป่วยไปครึ่งหนึ่งแล้ว...

ทีมแพทย์...ที่รักษาสมาเด็จพระเจ้า...เห็นในหลวงมาเยี่ยม...มาประทับ...

ก็ต้องฟิต...ตามไปด้วย...

ต้องประชุมปรึกษาหารือกันตลอด...

ว่า...จะให้ยายังไง...จะเปลี่ยนยาไหม...?

จะปรับปรุงการรักษาอย่างไร...ให้ดีขึ้น...

ทำให้สมเด็จพระเจ้า...ได้รับการดูแลที่ดีขึ้น...

เห็นภาพไหม...?

กลางคืน...ในหลวงไปอยู่กับสมเด็จพระเจ้า...คืนละหลายชั่วโมง...

ไปให้ความอบอุ่นทุกคืน...

ลองหันมาดูตัวเราสิ...

ตอนพ่อแม่ป่วย...โพล่หน้าเข้าไปดูหน่อยหนึ่ง...ถามว่า...

ตอนนี้...อาการเป็นยังไง...?

พ่อแม่...ยังไม่ทันตอบเลย...ฉันมีธุระ...งานยุ่ง...ต้องไปแล้ว...

โพล่หน้าไปให้เห็น...พอแค่เป็นมารยาท...แล้วก็กลับ...

เราไม่ได้ไปเพราะความกตัญญู...

เราไม่ได้ไปเพื่อทดแทนพระคุณท่าน...

น่าอายไหม...?

ในหลวง...เสด็จไปประทับกับแม่...ตอนแม่ป่วย...

ไปทุกวัน...ไปให้ความอบอุ่น...ประทับอยู่วันละหลายชั่วโมง...

นี่คือ...สิ่งที่ในหลวงทำ...

คนป่วย...เจอ...คนป่วย...

คราวหนึ่ง...ในหลวงป่วย...สมเด็จพระยา...ก็ป่วย...

ไปอยู่ศิริราช...ด้วยกัน...อยู่คนละมุมเตียง...

ตอนเช้า...ในหลวงเปิดประตู...แฉิด...ออกมา...

พยาบาลกำลังเข็นรถสมเด็จพระยา...ออกมารับลม...

ผ่านหน้าห้องพอดี...

ในหลวง...พอเห็นแม่...รีบเดินออกจากห้อง...

มาแย่งพยาบาลเข็นรถ...

มหาดเล็ก...กราบทูลว่า...ไม่เป็นไร...ไม่ต้องเซ็น...
มีพยาบาลเซ็นให้อยู่แล้ว...

ในหลวงมีรับสั่งว่า...
แม่ของเรา...ทำไมต้องให้คนอื่นเซ็น...
เราเซ็นเองได้...

นี่ขนาดเป็นพระเจ้าแผ่นดิน...เป็นกษัตริย์...
ยังมาเดินเซ็นรถให้แม่...ยังมาป้อนข้าว...ป้อนน้ำให้แม่...ป้อนยาให้แม่...
ให้ความอบอุ่นแก่แม่...เลี่ยมหัวใจแม่...
ยอดเยี่ยมจริง ๆ...

เห็นภาพนี้แล้ว...ซาบซึ้ง...

หอมหัวใจแม่...

มาตามดูต่อ...
หวังที่ 3... เมื่อถึงยาม..... ต้องตาย..... วายชีวา...
หวังลูกช่วย..... ปิดตา..... เมื่อสิ้นใจ...

วันนั้น...ในหลวง...เฝ้าสมเด็จพระย่าอยู่...จนถึงตี 4...ตี 5...
เฝ้าแม่อยู่ทั้งคืน...จับมือแม่...กอดแม่...ปรนนิบัติแม่...
จนกระทั่ง...

“แม่หลับ...”

จึงเสด็จกลับ...

พอไปถึงวัง...เขาโทรศัพท์มาแจ้งว่า...

สมเด็จพระสังฆราช...

ในหลวง...รีบเสด็จกลับไป...ศิริราช...

เห็นสมเด็จพระสังฆราช...นอนหลับตาอยู่บนเตียง...

ในหลวงทำอย่างไรครับ...?

ในหลวงตรงเข้าไป...คุกเข่า...

“กราบลงที่หน้าอกแม่...”

พระพักตร์ในหลวง...ตรงกับหัวใจแม่...

“ขอหอมหัวใจแม่...เป็นครั้งสุดท้าย...”

ชบหานิ่ง...อยู่นาน...แล้วค่อย ๆ...เงยพระพักตร์ขึ้น...

น้ำพระเนตรไหลนอง...

ต่อไปนี้...จะไม่มีแม่ให้หอมอีกแล้ว...

เอามือ...กุมมือแม่ไว้...มือนิ่ม ๆ...ที่ไกวเปลนี้แหละ...

ที่ปั้นลูก...จนได้เป็นกษัตริย์...

เป็นที่รักของคนทั้งบ้านทั้งเมือง...

ชีวิตลูก...แม่ปั้น...

มองเห็นหวี...ปักอยู่ที่ผมแม่...

ในหลวงจับหวี...ค่อย ๆ หวีผมให้แม่...หวี...หวี...หวี...

หวี...ให้แม่สวยที่สุด...

แต่งตัวให้แม่...ให้แม่สวยที่สุด...ในวันสุดท้ายของแม่...

เป็นภาพที่ประทับใจอาจารย์ที่สุด...
เป็นสุดยอดของลูกกตัญญู...
หาที่เปรียบไม่ได้อีกแล้ว...

กษัตริย์...ยอดกตัญญู...

ขอพระองค์จงทรงพระเจริญ...
พ.อ.พิเศษ...ทองคำ ศรีโยธิน...
นายสมคิด ลวางกูร...

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร

ประวัติผู้เขียน...

"นี่พพาน... เชน้อตตา..."

ประวัติผู้เล่า...

พันเอก พิเศษ ทองคำ ศรีโยธิน...

อาจารย์ทองคำ...เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด...
เกิดที่ห้องแถวของพนักงานกรมสรรพาวุธทหารบก... เมื่อปี 2463..
พ่อแม่...เป็นคนท่าเรือ...อยุธยา...มีพี่น้องท้องเดียวกัน...5 คน
อาจารย์...เป็นคนที่ 4...
พออายุ 4 ขวบ ...พ่อตาย...
แม่...เสียใจมาก...
หอบลูก ๆ...ไปอยู่กับคุณตา...ที่โคกมะนาว... ท่าเรือ...
คุณตามีเมียใหม่...ไม่ค่อยได้ให้ความสนใจแม่...
ไม่ได้รับความอบอุ่น...ทำให้จิตใจว้าวุ่น...
ถึงตอนนี้เรียกได้ว่า... “ บ้านแตกสาแหรกขาด...”
แม่...ต้องส่งลูก...แยกกันไปอยู่ในที่ต่าง ๆ...
พี่ชายคนโต...และน้องคนเล็ก...อยู่กับคุณตา...
พี่สาว...ส่งไปอยู่กับคุณอา...ช่วยคุณอาเลี้ยงลูก...
ตัวอาจารย์...ส่งไปอยู่กับคุณปู่...คุณย่า...

แม่..พยายามหาทางเยียวยาจิตใจตนเอง...
วันหนึ่ง...ไปพบแม่ชีที่วัดเขาพระงาม...ลพบุรี...
คุยธรรมะกันอยู่ครึ่งวัน...
สุดท้าย...แม่..ตัดสินใจบวชชี..

ถึงตอนนี้..เรียกได้ว่า... “ แพาแตก...”

ตรงกับสุภาชิตโบราณที่ว่า...
กำพร้าว่ออหัก...กำพร้าว่แม่แพแตก...
คนที่อยู่ในแพ...ถ้าไม่มีถ่อค้ำ...
แพก็สะเปะสะปะ...ล่องไปแบบไร้ทิศทาง...
ชนโน้น...กระทบนี่...เป็นมรสุมที่เข้ามากะทบชีวิต...

ช่วงนั้น..เรียนจบชั้นประถม...
อยากเรียนต่อมัธยม...ไม่มีสิทธิ์เรียน...
ไม่มีพ่อ...ไม่มีเงินจ่ายค่าเล่าเรียน...
คนข้างบ้าน...เขาไปเรียนโรงเรียนนายร้อยจปร. ...
กลับมาบ้าน เอากระบี่มาอวด...
ยี่นน้ำตาไหล...
อยากเป็นนักเรียนนายร้อยจปร. ...
แต่ไม่มีสิทธิ์...เพราะ...เราเป็นลูกไม่มีพ่อ...
ไม่มีเงินเรียน...

แม่บวชชีได้ 2 - 3 ปี... ปฏิบัติธรรม...
รู้จักคนมากขึ้น...มีมิตรสหายเพิ่มขึ้น...
คิดถึงลูก...ห่วงอนาคตของลูก...
ตอนนั้น...ที่วัดเขาพระงาม...ยังไม่มีโรงเรียนสอนเด็ก...
แม่เสนอกับทางวัดว่า...จะให้ลูกชาย...มาสอนหนังสือเด็ก...
ทางวัดตกลง...
แม่จึงไปตามพี่ชาย...ที่ยึดอาชีพขับรถ...อยู่ที่นครสวรรค์...
มาเป็นครู
แล้วแม่...ก็มารับอาจารย์...ไปอยู่ด้วย...

เพื่อจะได้มีโอกาสดูแลใกล้ชิด...และได้เรียนหนังสือ...
พอไปถึง...แม่เรียกมานั่งตรงหน้าแม่...แล้วสอนว่า...
“ ถัดจากหัวใจแม่...คือลูก...”

กลัวว่าอาจารย์จะไม่เข้าใจ...
เอามือชี้ไปที่...หัวใจของแม่...แล้วบอกว่า...
ถัดจากหัวใจแม่...คือลูก...
เวลานั้น...อาจารย์เข้าใจลึกซึ้งเลยว่า...
แม่...รักลูก...เท่าหัวใจ...

นั่งน้ำตาไหล...
แล้วสอนต่อว่า...อย่าเกะกะเกเรนะลูก...เรามั่นลูกไม่มีพ่อ...
คนอื่นเกเร...ช่างเขา...
เวลามีปัญหา...พ่อเขาไปช่วยได้...
เราลูกไม่มีพ่อ...ไม่มีใครคอยช่วยเหลือนะลูก...
ตั้งใจเล่าเรียนนะลูก...จะได้เลี้ยงแม่...ตอนแก่...
จะเรียนอะไร...ไม่สำคัญ...ขอให้รู้จริง...รู้สึก...รู้มากๆ...
ทำให้ชีวิตเราก้าวหน้าได้ทั้งนั้น...

อาจารย์...จำคำสอนแม่ได้จนขึ้นใจ...
ไม่กล้าเกะกะเกเร...เพราะไม่มีพ่อ...
ขยันศึกษาเล่าเรียน...เพราะ...ต้องเลี้ยงดูแม่ตอนแก่...

แม่บอกว่า...เราไม่มีเงินเรียนมัธยม...ไม่เป็นไร...
มาเรียนกับพระ...เรียนทางธรรม...ไม่ต้องเสียเงิน...

อาจารย์เชื่อกำสอนของแม่...ขยันศึกษาเล่าเรียน...
เพราะกระแสน้ำแควล้อม...ที่อยู่ในท่ามกลางผู้มีศีล...
และรู้สึกราบซึ่งดื่มน้ำ...ในรสพระธรรม...
จึงขอบวชเณร..ตั้งแต่อายุ 10 ขวบ...
สมองดี...ชอบเรียน...
เรียนธรรมะ...ได้เปรียญ 5 ประโยค...ตั้งแต่ยังเป็นเณร...
พอบวชพระ...ก็เรียนต่อ...จนจบเปรียญ 8 ประโยค...
หรือที่เรียกว่า...เปรียญเอก...ถือเป็นเปรียญสูงสุดในวัด...ขณะนั้น...

เปรียญ 1 - 2 - 3...เรียกว่า...เปรียญตรี
เปรียญ 4 - 5 - 6...เรียกว่า...เปรียญโท
เปรียญ 7 - 8 - 9...เรียกว่า...เปรียญเอก...
อยู่วัดเขาพระงาม...จนอายุ 28 ปี...เป็นกำลังสำคัญของวัด...

หลังจากนั้น...ก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ...
มาเรียนที่...มหาวิทยาลัย...
เพราะอาจารย์สุชิน บุญญาภพ...เริ่มตั้งสภาการศึกษาขึ้น...
เตรียมการที่จะเป็นมหาวิทยาลัย...
จากนั้น...ก็ลาสิกขา...ออกมาใช้ชีวิตฆราวาส...อยู่ปีเศษ...
โรงเรียนนายร้อยจปร. ...ประกาศรับสมัครอาจารย์สอนนักเรียนนายร้อย...
มีตำแหน่ง...อนุศาสนาจารย์...สอนศาสนาและศีลธรรม...
จึงมาคัดเลือก...
เขากำหนดวุฒิว่า...ต้องเปรียญ 6 ประโยคขึ้นไป...

ผลการสอบ...ผ่าน...

ได้รับคัดเลือกเป็นอาจารย์โรงเรียนนายร้อย...เมื่อปี 2492...

ดีใจ...และปลื้มใจที่สุด...ในชีวิต...

เราไม่มีสิทธิ์เป็นนักเรียนนายร้อยจปร.

เพราะ...เราเป็นลูกกำพร้า...ไม่มีพ่อ...ไม่มีเงินเรียน...

แต่เพราะเชื่อแม่...เราจึงได้เป็น...อาจารย์สอนนักเรียนนายร้อย...

ขณะนั้น...เกาหลีเหนือกับเกาหลีใต้...เกิดสงครามกัน...

ไทย...ส่งทหารไปช่วยรบ...ต้องมีอนุศาสนาจารย์ไปด้วย...

อาจารย์...ได้รับการคัดเลือก...ไปสมรภูมิเกาหลี...

ตอนไป...เป็นข้าราชการชั้นตรี...พอไปถึง...เขาให้ยศ...ร้อยตรี...

จึงถือว่า...นี่...เป็นชีวิตเบื้องต้น...ของการเป็นทหาร....

สรุปว่า...เป็นอนุศาสนาจารย์...ตั้งแต่อายุ 29 ปี...จนกระทั่งเกษียณ...

ได้เลื่อนยศ...เลื่อนตำแหน่งมาเรื่อย ๆ ...

จนกระทั่ง...ได้เป็นหัวหน้าอนุศาสนาจารย์กองทัพบก...

มียศ...พันเอกพิเศษ...

ชีวิตจึงคลุกเคล้าอยู่กับการสอนศีลธรรม...ให้แก่...ข้าราชการทหาร...

อาจารย์มีครอบครัวที่อบอุ่น...กับคุณฉลวย...ศรีภรรยา...

มีบุตร 1 คน ...ชื่อ จันทิชา...สมรสกับคุณตุลา มหาพสุธานนท์...

มีหลานตา 2 คน ...เป็นชาย...ชื่อ เตชินและ ชลากร...

ปัจจุบัน...อาจารย์พักอยู่ที่...36 ...ซอยอารีย์สัมพันธ์...ถนนพระราม 6...

กรุงเทพฯ ...10400...

การได้สัมผัสและดูดีมีธรรมะ...มาก่อนชีวิต...

จึงมองเห็นแก่นแท้...ของพุทธศาสนา...มั่นใจว่า...
วิปัสสนา...เป็นหัวใจของพุทธศาสนา...

พระพุทธเจ้า...ตรัสไว้ว่า...เอกายะโน อะยัง ภิกขะเว มัคโค...
ทางสายนี้แหละ...คือทางสายเอก...และทางสายเดียว...
ที่จะทำให้สัตว์ทั้งหลาย...
“พบกับความสุข...และ...พ้นจากความทุกข์...”

ธรรมะ...มีอยู่ด้วยกัน 2 ส่วน...
คือ...ทฤษฎี...หรือ...คำสอน...กับ...การปฏิบัติธรรม...วิปัสสนา...

การบรรยายธรรม...การปาฐกถาธรรม...
เหมือนกับหมอ...มาแจกยารักษาโรค...
ใครเป็นโรค...หมอแจกยาให้ไปรักษา...
แต่...รับยาไปแล้ว...ไม่กิน...เอายาไปเหินข้างฝาบ้านไว้...
โรคภัยไข้เจ็บ...ก็ไม่หาย..

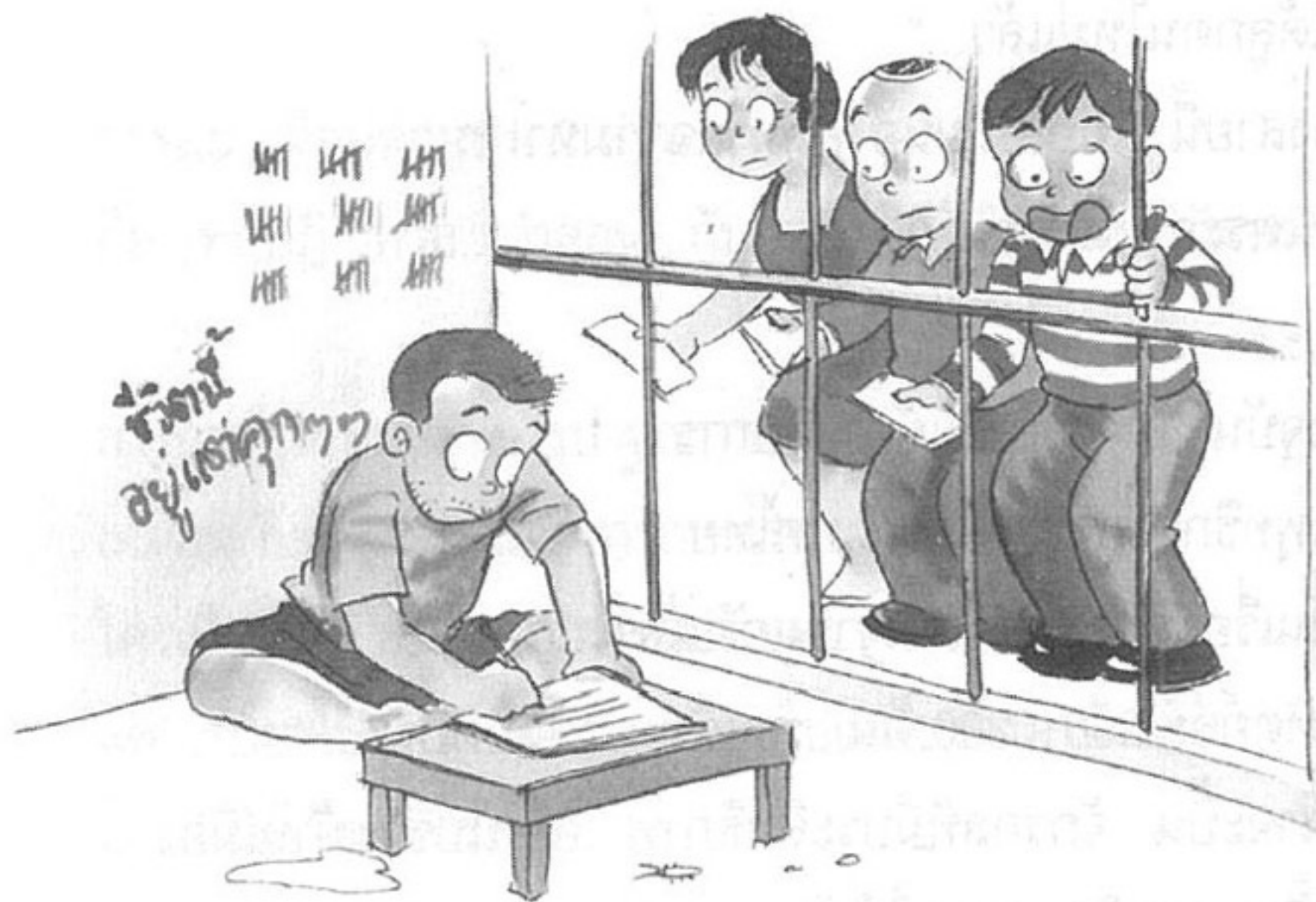
การปฏิบัติธรรม...หรือ...วิปัสสนา...
เหมือนกับคนไข้...ต้องมาอยู่กับหมอ...

ต้องตื่นตี 4...หมोजับกรอกยา...จับฉีดยา...
และเฝ้าดูอาการตลอด...เช็คร่างกายตลอด...การรักษาจึงได้ผล...
คนที่เข้าปฏิบัติธรรมแล้ว...พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงได้...
คนที่ชอบล่าสัตว์...จะเลิกล่าสัตว์...คนที่กินเหล้า...จะเลิกเหล้า...
คนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้...อย่างอัศจรรย์...โดยเฉพาะเยาวชน...

บางคนมีปัญหา...เกะกะเกร...เถียงพ่อแม่...
ตวาด...ชู้ตะคอก...กระที่บเท้าใส่พ่อแม่...
หลังออกจากปฏิบัติธรรม...จะเปลี่ยนเป็นคนละคน...
เอาพวงมาลัย...ดอกไม้...ไปกราบเท้าพ่อแม่...
กตัญญูกตเวทิตา...จะสูง...พ่อแม่จะมีความสุข...

บางคนถึงกับน้ำตาไหล...บอกว่า...
“ได้ลูกคนใหม่แล้ว...”
ทางสายนี้...เคยเปลี่ยนองคุลิมาลจากมหาโจร...
เป็นพระอรหันต์มาแล้ว...

ปัจจุบัน...อาจารย์เป็นผู้อำนวยการ...
ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย...
สอนเรื่องวิปัสสนากรรมฐานแก่คนทั่วไป...
อาทิตย์ละ 200 - 300 คน...ทุกเดือน...ตลอดปี...
“เราจะปั้น...จักรกลที่มีประสิทธิภาพ...ออกไปช่วยบ้านเมือง...
จะปั้นยุวพุทธิกสมาคมให้เป็นเสาเอกของพระศาสนา
เป็นเสาเอกให้แก่เมืองไทย...”
นี่คือ...ปณิธานอันแน่วแน่...ของ...
พันเอกพิเศษ...ทองคำ ศรีโยธิน...

"ขอสาปแช่งเพื่อนที่เคยคบ..."

ประวัติผู้เขียน...

สมคิด ลวางกูร

เกิดที่กรุงเทพฯ...โรงพยาบาลหญิง...แต่ไปโตที่สุพรรณบุรี...
มีน้อง 2 คน...พ่อตาย...ฐานะทางบ้าน...ยากจนมาก...
แม่...เป็นพนักงานโรงงานทอผ้า...หาได้...ไม่พอให้ลูกกิน...

ผมเลยต้องไปอยู่วัด...อาศัยพระกิน...ตั้งแต่อายุ 2 ขวบ...
น้อง 2 คน...ไปอยู่กับยายที่สุพรรณ...
วัดบ้านนอก...อาหารการกิน...ไม่สมบูรณ์...
พระ...ต้องฉันครึ่งท้อง...เหลือไว้ให้เด็กวัด...ครึ่งท้อง...
น้อยมือ...น้อยวัน...ที่ได้กินข้าวอิ่มครบ 3 มื้อ...
เรื่องขนม...นมเนย...หรืออาหารรสชาติพิเศษ...
ไม่ต้องพูดถึง...ไม่มีโอกาสตกถึงลำไส้...
มีสิทธิ์แค่...ยืนมองเขากิน...แล้วทำท่า...น้ำลายไหล...
บางครั้ง...ทนอยากไม่ไหว...เก็บลูกชิ้นที่เขาทำตกพื้น...
เอามือปัดเศษดินออก...แล้วแอบกิน...

เรียนจบป. 4 แล้ว...ไม่มีเงินเรียนต่อ...
ก็วิ่งเล่นอยู่ในวัด...ปีกว่า...
หนังสือในวัดมีเท่าไร...เก็บอ่านจนหมดตัว...
ไม่เว้นแม้แต่...หนังสืองานศพ...

ผมชอบยืนมองเครื่องบิน...ไม่ใช่มาเห็นเครื่องบิน...

แต่เป็นเด็กวัดเห็นเครื่องบิน...
ไฝฝืน...อยากเป็นสจ๊วต...อยากเป็นนักบิน...
อยากทำงานบนเครื่องบิน...อยากพูดภาษาอังกฤษได้...
อยากไปเที่ยวต่างประเทศ....

สุดท้าย...มานั่งคิดว่า...
ถ้ายังขึ้นวิ่งเล่น...สนุกสนานอย่างนี้ต่อไป...
อนาคตคงต้อง...เลี้ยงควายแน่...
เลยตัดสินใจว่า...จะบวชเณร...แล้วเรียนทางธรรม...

กำลังเตรียมตัวจะบวช...พอดี...เจ้าอาวาสอีกวัดหนึ่ง...มาเจอเข้า...
ถามว่า...อยากเรียนต่อไหม...?
ที่วัดของท่าน...เพิ่งเปิดชั้น ป.5...ปีนี้เป็นปีแรก...นักเรียนมีน้อย...
ผมบอกว่า...ไม่มีตั้งค์...
ท่านบอกว่า...จะส่งให้เรียนเอง...
ผมตอบแบบไม่ต้องคิด...ไป...

เป็นเด็กต่างถิ่น...ข้ามถิ่นมาคนเดียว...
ถูกเจ้าถิ่นรังแก...พาพวกมาชกกันแทบทุกวัน...
ปากแตก...หน้าตาบวมปูด...
แรก ๆ...กลัว...ชกบ่อย ๆ เข้า...หายกลัว...
แรก ๆ...เจ็บ...ชกบ่อย ๆ เข้า...กลายเป็นมัน...
ช่วงหลังรู้สึกสนุกที่ได้ชกหน้าคน...

ช่วงนั้น..ต้องรับจ้างเขาตักน้ำเลี้ยงหมูได้วันละ 50 สตางค์...

เป็นกระเป๋ารถสองแถว ...ช่วยขนของแบกของ
ในวันเสาร์ - อาทิตย์...ได้วันละ 2 บาท...

พอขึ้น ป.7...

ตัดสินใจ...เป็นนักมวย...ขึ้นชกมวย...ได้ครั้งละ 20 บาท
ส่งเงินให้แม่...เพื่อส่งให้น้องเรียน
ชกมวยอยู่ 4 ปี ...ไม่บอกให้แม่รู้...
แม่สงสัยว่า...ไปเอาเงินมาจากไหน..?
บอกว่า...รับจ้างเป็นกระเป๋ารถสองแถว...

3 ปีหลัง...ต้องไปเรียนในตำบ่อ ...
ซ้อมมวยเสร็จ...ไม่มีรถกลับต้องวิ่งกลับวัด...วันละ 6 กิโลเมตร...ทุกวัน...

ซ้อมมวยเสร็จ 6 โมงครึ่ง...กลับถึงวัดเกือบ...2 ทุ่ม...
ข้าวเพื่อนเก็บไว้ให้...บูด...เน่า....หมดแล้ว...
ต้องเอาไปล้างน้ำ...เอายางเหนียว ๆ ออก...
ทรงให้แห้ง...เอาน้ำปลาราด...
แกง...เลือกเฉพาะเนื้อ...และผัก..ล้างน้ำ...เอามาคลุกข้าว...
กิน...ด้วยความอร่อย...
บางวัน...มีแต่ข้าว...ไม่มีแกง...
ต้องไปเก็บผักบุ้งในนา...มาจิ้มน้ำปลากิน...

ตอนลำบากสุด ๆ...บอกกับเพื่อนว่า..มึงจำคำพูดของกูไว้..
กูจะมีเงินล้านให้ได้..ก่อนอายุ 25 ปี...
เพื่อนหัวเราะ...เย้ยวแตกเย้ยวแตก...

ข้าว...ยังไม่มีจะกิน...ฝัน...จะมีเงินล้าน...
เออ...มึงจำคำพูดกูไว้...ก็แล้วกัน...

ออกจากวัด...เมื่ออายุ 17 ปี...จบ...มศ.3...
รวมอยู่วัดทั้งสิ้น 15 ปี ...
เดินทางเข้ากรุงเทพฯ...ตั้งใจว่าจะไปสมัครเข้าค่ายมวย..พรทิว...
ตอนนั้น...วิชาญน้อย พรทิว...กำลังดังมาก...

แต่วันหนึ่ง...ก่อนเข้ากรุงเทพฯ...
ไปชมมวยงานสงกรานต์ที่เวทีชั่วคราว...ข้างบ้าน...
น้องชายมาเห็นเข้า..ไปตามแม่มาดู...แม่เอาไม้มาไล่ตี...
ผมกำลังชกอยู่บนเวที...ก็ชกด้วย...วิ่งหนีไปด้วย...
แม่ตีผมไม่ได้...ก็ไล่ตีครูมวย...พี่เลี้ยง...
พอลงจากเวที...แม่ขอร้องให้เลิกชก...
แม่บอกว่า...แม่เลี้ยงลูกของแม่มา...
ถนอมเหมือนไข่ในหิน...ยุ่งลักตัว..แม่ก็ไม่ให้กัด...
นี่มาเห็นคนอื่น...เขาชก...เขาต่อย...เห็นเขาทำร้ายลูกของแม่แล้ว...
แม่ใจจะขาด...แม่ทนดูไม่ได้...ขอร้องให้ผมเลิก...

มวย...เป็นกีฬาที่ผมรักที่สุดในชีวิต...
ตั้งความหวังว่า...จะไปให้ถึง...แชมป์โลก...
เป็นวิธีเดียว...ที่จะทำให้คนจน...รวยได้...โดยไม่ต้องใช้เงินลงทุน...
แต่...ผมกลัวแม่เสียใจ...เลยเลิกชกมวยตั้งแต่วันนั้น...

ไปสมัครงาน...เป็นพนักงานเสิร์ฟ...ตามสวนอาหาร...

ขอทำงานเฉพาะกลางคืน...กลางวันจะเรียน...
ไม่มีใครเช่ารับ...ต้องขอว่า....ไม่รับเงินเดือน...
ขอกินอาหารฟรี...และขอทิปที่แขกให้เท่านั้นพอ...ถึงได้งานทำ...
แล้วจึงไปสมัครเรียนหนังสือ

ต้องขยันสุด ๆ...ถึงจะได้ทิปวันละ 25 - 30 บาท...
บางวันพลุก...ก็ได้ถึง 50 บาท 70 บาท
ค่าเช่าบ้าน...ค่ารถ...ค่ากิน...ค่าเทอม...ไม่พอ...
ต้องกลับไปวัด...ไปขอเงินหลวงพ่อ...มาจ่ายค่าเทอมอีก...
ไม่มีเงินส่งน้องเรียน...
ช่วงที่ยากจนสุดๆ....เคยแย่งอาหารจากหมากิน...

เปลี่ยนงาน...ไปเสิร์ฟในอาบอบนวด...ได้เงินมากกว่า...
เหมือนเดิม...คือ...ขอทำงานเฉพาะกลางคืน...ไม่เอาเงินเดือน...
ขยันเต็มที่...ได้ทิปวันละ 200-300 บาท
ศุกร์ - เสาร์ - อาทิตย์...ได้ 500 บาท...
ได้เงินส่งให้แม่...เป็นกอบเป็นกำ...
ซ่อมแซมบ้านใหม่...สร้างห้องน้ำใหม่...
ซื้อของใช้จำเป็น...ซื้อเสื้อผ้าให้น้อง...ชีวิตเริ่มดีขึ้น...
ดีได้ไม่นาน...สังคมตรงนั้น...มีแต่อบายมุข...
ภูมิต้านทานจากการอยู่วัด 15 ปี...ต้านทานอยู่ได้แค่ 2 ปี...

หลังจากนั้น...
ผมติดเหล้า...ติดการพนัน...เที่ยวกลางคืน...ผู้หญิงเพียบ...
คบเพื่อนเป็นนักเลง...อยู่ในดงนักเลง...กินเหล้าวันละกลม...ทุกเย็น...

บ่าย 3 โมงไม่ได้กินเหล้า...มือสั่น...ความเลวทุกชนิด...ทดลองหมด...

เข้าไปเรียน...บ่ายซ้อมกีฬา...

เป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อของโรงเรียน...ได้รองแชมป์...กทม. ...

เย็นทำงาน...5 หุ่เมมา...เที่ยวจนถึงตี 3 ...

นอน..ไม่เคยเป็นที่...แล้วแต่วันไหนใครจะลากไปไหน...

เช้าตื่น 6 โมงเช้า...ไปเรียนหนังสือ...

ช่วงหนึ่งแม่ทนเห็นสภาพอย่างนี้ไม่ได้...

โทรตามให้ไปคุยด้วย...ผมไปพบแม่ทุกครั้งที่โทรมา...

แต่ทุกครั้งที่ไม่ไปหาแม่...ตลอด 3 ปีเต็ม ๆ....

ไม่เคยคุยกับแม่รู้เรื่อง...เพราะมา...ยืนไม่อยู่...

แม่เห็นสภาพ...ร้องให้น้ำตาแทบเป็นสายเลือด...

เห็นน้ำตาแม่...แล้วสงสาร...และเสียใจ...ที่ทำให้แม่ต้องร้องไห้...

ตั้งใจเลิกทุกอย่าง...กลับมาเป็นคนดี...

แต่เลิกได้ไม่เกิน 1 อาทิตย์...เพื่อนมาลากเข้าวงอีกจนได้....

ใช้เวลาเลิกอยู่ 3 ปี...ไม่สำเร็จ....

สุดท้าย...ตัดสินใจ...สมัครเป็นทหารเกณฑ์...

อยู่ในกรมทหาร 3 เดือน...ช่วงเป็นทหารใหม่...

ออกไปไหนไม่ได้...คงเลิกอบายมุขทั้งหมดได้...

เขาส่งไปประจำที่...ม.พัน 4 รอ...เกียกกาย...

เพราะมาอยู่ที่นี่...จึงทำให้รู้จัก...

พ.อ.มัญญ รูปขจร...ผู้บังคับกองพัน...ได้ดี....

นับถือน้ำใจของ...นายทหารม้าคนนี้...

และเข้าใจ...ว่าทำไมลูกน้องถึงรักทุกคน...
ขนาดไม่คุมอำนาจแล้ว...ลูกน้องยังยกกำลัง...ไปช่วยปฎิวัติ...

ฝึกเสร็จ...3 เดือน...พอดีช่วงนั้น...เขมรแตก...
ผู้บังคับกองร้อย...เรียกไปเซ็นพินัยกรรม...
ถามว่า...ถ้าเราตาย...มรดกที่มีทั้งหมดมอบให้ใคร...
ถูกส่งไปอยู่ชายแดน...สระแก้ว...
กลางคืน...มีเสียงปืนกล่อมนอนตลอดคืน...

นั่งคิดว่า...เรานี่...ทำไมมาตายตั้งแต่ยังหนุ่ม...?
แต่ก็มาด้วยความยินดี...และเต็มใจนะ...
เพราะ...ได้รับการปลุกใจว่า...เรามาทาย...เพื่อชาติ...
ตายอย่างวีรบุรุษ...ตายอย่างผู้กล้า...
เราตาย...เพื่อให้พี่น้องของเรา...อยู่อย่างมีสุข...
ชายชาติทหาร...ตายเสียดีกว่าอยู่อย่างผู้แพ้...
รู้สึกมีเกียรติ...ชีวิตมีค่า...

ผมยังจำได้แม่นย่า...จนถึงบัดนี้...
คนที่ปลุกให้พวกเราฮึกเหิม...
ยอมตาย...และเต็มใจมาตายเพื่อชาติได้...คือ...
ร.ท.อุเทน ทับโพธิ์...สุดยอดจริง ๆ...

อยู่ชายแดนได้ไม่ถึงเดือน...
ผมถูกเรียกตัวกลับมากรุงเทพฯ...อยู่สาย 4 ...ส่งกำลังบำรุง...
คอยทำหน้าที่ส่งอาวุธ และอาหาร...ให้หน่วยที่อยู่ชายแดน...

เจ้านายรักมาก...เข้าใจคน...ทำงานดี...รวดเร็ว...
ทำเรื่องขอบรรจุ...และแต่งตั้งยศให้...

ช่วงนั้น...แม่...ไปทำงานเป็นพี่เลี้ยงเด็กและทำครัว...
ให้เลขาผู้อำนวยการใหญ่...ของการบินไทย...
เจ้านายมาถามแม่ว่า...ลูกชายเรียนจบหรือยัง...?
จบแล้วค่ะ...

เข้าการบินไทยใหม่...เขากำลังเปิดรับสมัคร...?
แม่ไม่ถามผมสักคำ...ตอบตกลงทันที...
ผมไปสอบที่การบินไทย...
เขาเห็นว่าผมมีประสบการณ์ด้านอาหารมาเกือบ 10 ปี...
เลยส่งไปอยู่แผนก...ครัวการบิน...

เลยต้องระงับเรื่องการขอแต่งตั้งยศ...
และอำลาชีวิตทหาร...ซึ่งผมรักมาก...
มาอยู่กับ...เจ้าจำเป็น...การบินไทย...

ตอนนั้น...โก้มาก...
พนักงานการบินไทยน่าจะมีประมาณแค่ 4 - 5 พันคน...
คน 60 ล้าน...เราเป็น 1 ใน 5 พันคน...
พอมีจำปีติดหน้าอก...อะไรก็ดูดีไปหมด...
สาว...ก็ไม่ต้องจีบ...มาจีบเราเอง...
ไปไหน...คนก็ให้เกียรติ...ยินดีต้อนรับ...
น้องสาว...น้องชายทั้ง 2 คน...พอเรียนจบ...ก็เข้าการบินไทย...ตามไป...
ตกลง...ลูกคนรับใช้...ยากจน...ได้ทำงานการบินไทย...ทั้ง 3 คน...

นี่แหละ...บารมีแม่...มือที่แม่ปั้น...

ผมทำที่การบินไทยได้ 2 ปี...

สแกนดิเนเวียนแอร์ไลน์...ซึ่งเป็นพี่เลี้ยงให้การบินไทยอยู่ 20 ปี...

ตั้งแต่ตอนที่เปิดสายการบินใหม่...

หมดสัญญากับการบินไทยพอดี...

ประกาศรับสมัครงาน...ไปบริหารสนามบิน...ที่เปิดใหม่...ทั่วโลก...

ตอนนั้น...สแกนดิเนเวียน...ได้ชื่อว่า...

เป็นบริษัทที่บริหารสายการบิน และโรงแรม...

ที่เก่งที่สุดในโลก...มีระบบที่ดีที่สุดในโลก...

ขณะที่เป็นพี่เลี้ยงการบินไทย...

2 ปีที่ผมอยู่...การบินไทยติด 1 ใน 3 ของโลกทั้ง 2 ปี...

เป็นแอร์ไลน์ที่ดีที่สุด 1 ใน 3 ของโลก...

ผมอยากรู้...อยากได้ประสบการณ์การบริหารแบบมืออาชีพ...

ว่าเขาทำกันยังไง...? ถึงดีที่สุดในโลก...เก่งที่สุดในโลก...

อยากเป็นนักบริหารมืออาชีพ...อยากเป็นคนเก่งกับเขาบ้าง...

เลยลาออกจากการบินไทย...

ไปอยู่กับ SAS...ประจำอยู่ต่างประเทศ 6 ปี...

ได้ประสบการณ์เพียบ...

เข้าไปวางแผนและบริหารสนามบินใหม่...

ใหญ่ที่สุดในโลก 2 สนามบิน...ได้รับคำยกย่องชมเชย...มากมาย...

เลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง...เลื่อนเงินเดือนบ่อยมาก...

จนต้องขอร้องให้หยุด...เพราะมีปัญหาเรื่องภาษา...

ตลอด 6 ปี...ใช้เงินน้อยมาก...เพราะบริษัทมีสวัสดิการ...ดีมาก...

เสื้อผ้า...ที่อยู่อาศัย...อาหารการกิน...
ห้องเที่ยว...พักผ่อน...จ่ายให้หมด...เลยไม่ต้องใช้เงิน...
แม่...ส่งน้ำพริกเผาไปให้ตลอด...
ให้น้องสาว...ฝากเครื่องบินไปให้...
พออายุ 25 ปี...มีเงินสดในธนาคารครบ ...1 ล้านบาทพอดี...
กับบ้าน 1 หลัง รถยนต์ 1 คัน...
หนักคิดถึงบ้านไม่ไหว...
ประกอบกับ...อยากมีครอบครัว...จึงลาออก...
สรุปว่า...ที่ตั้งเป้าชีวิตไว้...4 อย่าง...คือ...
อยากเป็นสจ๊วต...กัปตัน...ทำงานบนเครื่องบิน...
ไม่ได้เป็น...แต่ได้ทำงานสายการบิน...ทำงานอยู่กับเครื่องบิน...
อยากพูดภาษาอังกฤษได้...
ก็พอพูดรู้เรื่อง...ไปหากินต่างประเทศได้...
อยากไปเที่ยวต่างประเทศ...
ได้ไป...4 - 5 ประเทศ...ในขณะที่ทำงานสายการบิน...
อยากมีเงิน 1 ล้านบาท...ก่อนอายุ 25 ปี...
ได้ครบ...ตามที่ตั้งเป้าไว้...

ตอนที่หนีออกมาจากอาบอบนวด...ปฏิญาณกับตนเองไว้ว่า...
จะไม่ถูกต้องตัวผู้หญิง และเหล้าเลย 4 ปี...
ปรากฏว่า...เลยกำหนดที่ปฏิญาณไว้ 4 ปี...
นี่ 8 ปีแล้ว...ไม่เคยผ่านมือหญิงได้อีกเลย...
เจ้าหน้าที่สายการบิน...แอร์โฮสเตส...มาทอดสะพานให้เยอะ...
แต่ใจแข็ง...ไม่อยากให้แม่เสียใจ...

จนถึงขณะนี้...เหล่า...บุหรี...การพนัน...เที่ยวเตร่...
หยุดหมด...

กลับมาถึงกรุงเทพฯ...เปื้อนสังคม...
เข้าไปอยู่ป่า...เจียบ ๆ...ที่หลังเขาเมืองกาญจน์...3 ปี...
จากนั้น...จึงมารับจ้างบริหาร...วางระบบและแก้ปัญหา...
ให้กับบริษัทหรือองค์กรที่มีปัญหา...

ในช่วง 10 ปีหลัง...เป็น GM...ให้กับหลายบริษัท...
วางระบบ...ทำแผน...และบริหาร...
เพิ่มยอดขาย...จากปีละ 25 ล้าน...เป็น 100 กว่าล้าน...
จากเดือนละ 13 ล้าน...เป็นเดือนละ 75 ล้าน...
เอาประสบการณ์จาก...SAS...มาประยุกต์ใช้...
ประสบความสำเร็จ...สูงมาก...
รับเงินเดือน...เดือนละค่อนข้าง...ตอนนั้นกำยเที่ยวเรือชามละ 2 บาท...
เมื่อตอนอายุ 30 ต้น ๆ...ปี 2532
ทำให้แม่ภาคภูมิใจ...และมีความสุขมาก...
คุยไปทั่วจังหวัดสุพรรณบุรี...

แต่การตั้งเป้าที่สูงมาก...ถึงแม้จะเป็นความท้าทาย...
แต่ผลเสียก็มีตามมา...คือ...ผมต้องทำงานหนักมาก...
เช้า...ประชุมตามงานให้เป็นไปตามแผน...
บ่าย...ประชุมกับหน่วยงานภายนอก...เย็น...เซ็นเอกสาร...
กลางคืน...ปรึกษางานกับเจ้าของบริษัท...
กลับถึงบ้าน 5 ทุ่ม...อาบน้ำเสร็จ...เอาแผนมานั่งดู...

วางแผน...เขียนแผน...ปรับแผน...จนถึงตี 2...ตี 3...จึงเข้านอน...
เป็นอย่างนี้ทุกวัน...

แล้วที่สำคัญ...เดินทางเยอะมาก...
ต้องเดินทางทั้งในประเทศและต่างประเทศ...
ไม่ได้หยุดได้หย่อน...จนเห็นเครื่องบินแล้วอยากจะอ้วก...
มีความรู้สึก...ตัวเองใช้ชีวิต...ทารุณเกินไป...
ขึ้นทำงานอย่างนี้...คงอยู่ได้อีกไม่เกิน 10 ปี...
จึงตัดสินใจ...หยุด...
ออกมาทำธุรกิจของตัวเอง...เอาแคंपอกกิน...ไม่อดตาย...
แต่ชีวิตมีความสุข...พอแล้ว...

ออกมาเปิดบริษัท...ทำเทปเพลงอยู่ระยะหนึ่ง...
แล้วเปลี่ยนไปทำทอล์กโชว์...
สร้างนักพูด...จนโด่งดังหลายคน...
เช่น...พ.อ.นพ.พงศ์ศักดิ์ ตั้งคณา...นพ.สุกมล วิภาวีพลกุล...
2 ทนายช่าส์...
ทนายวันชัย สอนศิริ...ทนายประมาณ เลืองวัฒนะวณิช

ตอนนี้...อยากเกษียณตัวเอง...เลยมานั่งเขียนหนังสือ...
ตอนเย็นก็เล่นกีฬา...แบดมินตัน...มีความสุขดี...
อนาคต...จะเป็นยังไงต่อ...ยังไม่รู้...
เศรษฐกิจ...จะเป็นตัวกำหนด...
ถ้าเขียนหนังสือ...แล้วไม่อดตาย...จะทนเขียนต่อไป...

นี่คือประวัติ...แบบย่อที่สุดในชีวิต...

ໂພສະណາ...

คุยกันหน่อย...

ท่านผู้อ่านที่เคารพครับ...ผมเขียนหนังสือมาแล้ว 22 เล่ม...
แบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ...

กลุ่มที่ 1...สุดยอดหนังสือดี... ถ้าไม่ได้อ่าน...จะพลาดโอกาสที่ดีของชีวิต...
ในกลุ่มนี้มี 15 เล่ม...อ่านเรียงลำดับตามนี้นะครับ...

* ดีที่สุดในโลก...

- หยุด..ความเลว...ที่ไล่ล่าคุณ...

* ถ้าไม่ได้อ่าน...จะพลาดโอกาสที่ดีของชีวิต...

- ฮา..สุดขีด 0...วางมิดหมอ...มาหัวร่อหน้าไมค์...เล่ม 1...

- ฮา..สุดขีด 1...เพศศึกษา...

- ฮา..สุดขีด 9...ต่างที่คิด...ชีวิตจึงต่าง...

* สุดยอดหนังสือดี...

- ฮา...สุดขีด 4...อารมณ์ขัน...พระพยอม...เล่ม 1...

- ฮา..สุดขีด 5...สารพันเรื่องฮา...คู่ซัสทนายแสบ เล่ม 1...

- ฮา..สุดขีด 11...วางมิดหมอ...มาหัวร่อหน้าไมค์...เล่ม 2...

- คิดเป็น...ร่ายก่อน...เล่ม 1...อยากรวย...ต้องคิดให้เป็น...

- คิดเป็น...ร่ายก่อน...เล่ม 2...จบบ.4...ก็เป็นเศรษฐีได้...

- ฮา..สุดขีด...6+8+10...รวมฮิต...อารมณ์ขันพระพยอม...

- เขียนเป็น...ร่ายก่อน...เล่ม 1...เส้นทางสู่นักเขียนมืออาชีพ...

- เขียนเป็น...ร่ายก่อน...เล่ม 2...เขียนหนังสืออย่างไร...ให้ขายดี...

กลุ่มที่ 2...หนังสืออ่านสนุก...คลายเครียด...อารมณ์ดี...

ตลกหักมุม...

- ฮา..สุดขีด 2-3...เหลียวมองสภา...

- ขำ...สุดขีด...

สาระไม่แคร์...ต่อแหลอย่างเดียว...

- ฮา...สุดขีด...ภาคพิสดาร 1...ทวิ์ดารา...

- ฮา...สุดขีด...ภาคพิสดาร 2...ทวิ์ดารา...

* คำคม...อารมณ์ขัน...

* ฮา..สุดขีด 7...คำคม+อารมณ์ขัน...

หนังสือของผมทุกเล่ม...เป็นหนังสือสร้างสรรค์สังคม...

โน้มน้าวให้คนทำความดี...และเห็นคุณค่าของความดี...

ผมรับประกันว่า...

ทุกเล่ม...เป็นสุดยอดหนังสือดีจริงๆ...

แต่ถ้าท่านซื้อตามคำโฆษณาของผมไปแล้ว...

อ่านจบ...แล้วรู้สึกไม่ประทับใจ...ผมคืนเงินให้ 2 เท่า...

หรือ...อ่านจบแล้ว...ไม่อยากเก็บหนังสือไว้...

ส่งคืนครับ...ผมรับคืนให้เต็มราคาที่ซื้อไป...

หรือ...อ่านจบแล้ว...เอามาเปลี่ยน...เอาเล่มใหม่ไปอ่าน...ก็ได้...

หนังสือของผมทุกเล่ม...ผมรับคืนทุกสภาพครับ...

ฉีกขาด...เปราะเปื้อน...เปียกน้ำ...ไฟไหม้...

ผมรับคืนหมด...

ผม...ไม่ได้ทำหนังสือ...เพราะอยากรวย...

แต่...ผมทำหนังสือ...เพราะ...อยากให้คนไทยได้อ่านสุดยอดหนังสือดี

แต่ละเล่ม...กว่าผมจะกลั่นออกมาได้...ใช้เวลานานมาก...

ผมจึงกล้าการันตีว่า...

หนังสือของผมทุกเล่ม...จะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง...

ไม่ต้องเชื่อ...แต่ต้องอ่าน...

ถ้าเน่จริง...อ่านเสร็จแล้ว...โทรมาคุยกัน...

วลีกวนตา...วากาเวนตั้น

สมคิด ลวางกูร.

01-6388004

สุดยอดหนังสือดี

ถ้าไม่ได้อ่าน...จะพลาดโอกาสที่ดี...ของชีวิต...

สุดยอดหนังสือดี...

หยุด..ความเลว..ที่..ไล่ล่าคุณ.. (หนังสือเล่มนี้...ดีที่สุดในโลก...)	199	บาท
ฮา...ชุดขีด 0... (วางมีดหมอมาหัวร่อหน้าไมค์...เล่ม 1...)	125	บาท
ฮา...ชุดขีด 1... (เพศศึกษา...)	145	บาท
ฮา...ชุดขีด 4... (อารมณ์ขันพระพยอม 1...)	145	บาท
ฮา...ชุดขีด 5... (2 ทนายช่าส์...)	195	บาท
ฮา...ชุดขีด 6+8+10...(รวมฮิต...อารมณ์ขันพระพยอม...เล่ม 2+3+4)	145	บาท
ฮา...ชุดขีด 9... (ต่างที่คิด...ชีวิตจึงต่าง...)	145	บาท
ฮา...ชุดขีด 11... (วางมีดหมอ...มาหัวร่อหน้าไมค์...เล่ม 2...)	199	บาท
ฮา...ชุดขีด 12... (2 ทนายช่าส์ เล่ม 2)	145	บาท
ฮา...ชุดขีด 13... (2 ทนายช่าส์ เล่ม 3)	145	บาท
ฮา...ชุดขีด 14... (2 ทนายช่าส์ เล่ม 4)	145	บาท
คิดเป็น...รวยก่อน...เล่ม 1... (อยากรวย...ต้องคิดให้เป็น...)	145	บาท
คิดเป็น...รวยก่อน...เล่ม 2... (จบ ป.4...ก็เป็นเศรษฐีได้...)	145	บาท
เขียนเก่ง...รวยก่อน...เล่ม 1... (เส้นทางสู่นักเขียนมืออาชีพ...)	145	บาท
เขียนเก่ง...รวยก่อน...เล่ม 2... (เขียนหนังสืออย่างไร...ให้ขายดี...)	145	บาท
เขียนเก่ง...รวยก่อน...เล่ม 3... (คิดนอกคอก...ทำนอกคัมภีร์...)	145	บาท
เขียนเก่ง...รวยก่อน...เล่ม 4... (การตลาดนอกตำรา...)	145	บาท
ไม่อยากเห็น...เมืองไทยหายนะ...อ่านหนังสือเล่มนี้...	145	บาท
เสี่ยงถูกให้ถูกทาง...สร้างลูกให้ถูกใจ...	145	บาท
การสร้างแบรนด์ให้โด่งดังสะท้านสะเทือนเมืองไทย...	145	บาท
พลิกชีวิต...จากหายนะ...สู่ความสำเร็จ...	145	บาท

หนังสืออ่านสนุก...

ฮา...ชุดขีด 2-3... (เหลียวมองสภา...)	145	บาท
ฮา...ชุดขีด 7... (คำคม / อารมณ์ขัน)	145	บาท
ฮา...ชุดขีด... ภาคพิสดาร 1... (สารจะไม่แค้น...ต่อแผลอย่างเดียว...)	145	บาท
ฮา...ชุดขีด... ภาคพิสดาร 2... (สารจะไม่แค้น...ต่อแผลอย่างเดียว...)	145	บาท
ขำ...ชุดขีด 1...	145	บาท
ขำ...ชุดขีด 2...	145	บาท
ขำ...ชุดขีด 3...	145	บาท

**** สิทธิพิเศษ ส่วนลด 30 % ****

บริษัท โปร-วิชั่น เอนเตอร์เทนเมนต์ จำกัด

520 หมู่ 12 ซอยรามคำแหง 164 ถนนสุขุมวิท 3 แขวง/เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทร. 02-9176101 โทรสาร. 02-9176102 คุณจิตกานันท์ ตั้งนิรันดร์จติ 081-318-2111

หนังสือทุกเล่ม...อ่านแล้วไม่ประทับใจ...คืนเงิน 2 เท่า...

สมคิด ลวางกูร

- คิดอย่างไร...กับศาสนา...?
ศาสนาทุกศาสนา...สอนให้มนุษย์ทำความดี...
แม้ความดีนั้น...ไม่ส่งผลให้เห็นกับตา...
แต่จะประจักษ์ได้ด้วยใจ...เพราะเรื่องทำความดี...
จิตใจก็สงบ...เอิบอิ่ม...และมีความสุขแล้ว...
- มีความคิดอะไร...ระหว่างตลาดกับอสังหาริมทรัพย์...?
ทำในสิ่งที่แตกต่างจากคนธรรมดา...คือ...คนตลาด...
ทำในสิ่งที่คนตลาดคิดว่าทำไม่ได้...คือ...อสังหาริมทรัพย์...
- มีศัตรูมากไหม...?
ไม่มาก...มีแค่ตัวเดียว...คือกิเลส...
กำลังวางแผนฆ่ามันอยู่...
- ทำให้นักเรียนถึงฝัน...?
เพราะเราทำให้นักเรียน...ไม่ให้อะไรวุ่นวาย...
อย่าวิตกก...ในวัยเรียน...
- มีความรู้สึกอย่างไร...กับการตกงาน...?
ทำให้รู้ว่า...การมีเวลาอยู่กับครอบครัวมาก...
แต่ไม่มีเงิน... เป็นความทุกข์ที่สุดในโลก...
- มีวิธีออกกำลังกาย...อย่างไร...?
การออกกำลังกายที่ดีที่สุด...คือ...
การหันลงมือประกอบคนที่ล้ม...ให้ลุกขึ้นยืน...

๓
 ๒
 ๑

เลวกว่า...สัตว์โลว์ฉาน...

อากาโรน...
 เมื่อถูกทำผิด...มันจะลงโทษ...
 มันจะไม่...มันจะไม่...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...
 ...

ISBN 974-7823-70-5

9 789747 823707

Printed in Thailand

ที่...โล